

Người Vợ Ở Riêng

Contents

Người Vợ Ở Riêng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	10
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	21
8. Chương 8	23
9. Chương 9	26
10. Chương 10	28
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	34
14. Chương 14	37
15. Chương 15	39
16. Chương 16	40
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	46
20. Chương 20	47
21. Chương 21	49
22. Chương 22	51
23. Chương 23	53
24. Chương 24	56
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61

Người Vợ Ở Riêng

Giới thiệu

Anh là một người rất ít đi ra khỏi nhà bởi vì trong nhà anh là một thế giới máy tính và anh là thiên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-o-rieng>

1. Chương 1

Căn phòng tối đen, lầu 36 không có một tia sáng, bóng tối tràn ngập mỗi góc ngách, trong bóng tối của phòng đọc sách, nguồn sáng duy nhất càng sáng rõ, thậm chí có chút chói mắt.

Trên màn hình màu đen nổi lên hàng chữ trắng, một dòng chữ tiếng Anh bắt đầu không ngừng hiện ra, ngón tay thon dài lướt nhẹ nhàng trên bàn phím, giống như không cần suy nghĩ, các cú pháp dài không ngừng hiện ra trên màn hình.

Bùi Thần Dật liếc nhìn đồng hồ báo thức đặt cạnh máy tính, một giờ ba mươi sáng.

Bản thân là kỹ sư lập trình, việc đêm khuya không ngủ cũng giống như việc ăn cơm uống nước hàng ngày, tất nhiên điều kiện đầu tiên là người lập trình phải yêu thích công việc của mình, mà Bùi Thần Dật trong giới lập trình nổi tiếng là một thiên tài, mà điều quan trọng nhất là anh yêu lập trình như sinh mạng bản thân.

Đeo lên tai nghe xanh lam, Bùi Thần Dật bấm nhanh một dãy số, không bao lâu điện thoại truyền đến giọng nam trầm chọc.

“Thật là hiếm thấy, lúc này cậu lại nhớ tới mình, bỏ mấy cái mặt mã, chương trình của cậu qua một bên sao?”

Bùi Thần Dật nhú mày, không thèm để ý người kia trầm chọc, ngón tay không ngừng bay lượn trên bàn phím: “Cậu rảnh không? Có hẹn với người khác sao?”

Tiết Duệ Uyên không phủ nhận: “Mình không phải cậu, đêm khuya vẫn còn liều mạng làm việc, cậu nói xem bao nhiêu lâu cậu không có bạn gái rồi hả? Cậu có bề ngoài, dáng người cũng tốt, tuy không thể so sánh với mình, nhưng tại sao lại không có bạn gái được? Nếu không mình giới thiệu thư ký của mình cho cậu làm quen? Cô ấy không phải là ”cay” bình thường, nhưng mình tin là cậu có thể chấp nhận được.”

Bùi Thần Dật nghe xong bất đắc dĩ nói: “Cậu thật bà tám.”

Làm người tốt thật khó, bên kia điện thoại Tiết Duệ Uyên cười khổ, nhưng mà thư ký của anh thật sự rất “cay”, không chỉ dáng người nóng bỏng, tính tình lại càng nóng nảy, nếu thật sự Bùi Thần Dật ở cùng cô ấy, nhất định có trò hay để xem.

Một người dù có gặp chuyện gì cũng bình tĩnh nói chuyện, một người không cẩn thận chọc tới liền tức giận nóng nảy, thật thú vị nha!

“Chỗ hỏng được sửa gần như bình thường trở lại, về mặt tài liệu về trang bị trong trò chơi mới trên mạng cũng vậy, khoảng chiều nay là có thể đưa cậu.”

Bùi Thần Dật nói tới đây thì ngừng công việc trên tay lại, nghiêm túc nói vào điểm quan trọng: “Uyên, trong thời điểm quan trọng Thịnh Thế ra mắt game lại xuất hiện lỗi hổng, tình huống này không phải mới xảy ra lần đầu, đối với chuyện này cậu có ý kiến gì không?”

Anh và Tiết Duệ Uyên là bạn tốt thời đại học, sau khi tốt nghiệp cùng nhau góp vốn sáng lập Thịnh Thế, thường nói vạn sự khởi đầu nan, nhưng sự phát triển của Thịnh Thế lại là ngoại lệ.

Thịnh Thế ra mắt trò chơi đầu tiên, dựa vào một câu chuyện tình đẹp, hình ảnh tinh tế, phối nhạc uyển chuyển thành công tạo danh tiếng, được nhiều người chơi khen ngợi, khiến cho người trong nghề khen không dứt miệng, kỹ thuật lập trình như vậy quả thật là cấp bậc của thiên tài, mà trò chơi này toàn bộ là do Bùi Thần Dật tham gia thiết kế lập trình.

Nói chung là từ đó trở về sau, trong lĩnh vực thiết kế hình thức này, danh hiệu thiên tài là để gọi Bùi Thần Dật, rất nhiều công ty muốn hợp tác với anh, muốn sử dụng số tiền lớn mời anh đi, nhưng anh đều từ chối từng người từng người một, vì thế mà anh đặc biệt không ít người, việc này có phải nhằm mục đích trả thù anh hay không? Anh cũng không xác định được.

“Đầu tiên đã chắc chắn việc này đúng như cậu suy nghĩ, tôi cần thêm thời gian để xác định ai đứng sau chuyện này giở trò quỷ, cậu yên tâm làm việc đi, việc này để tôi xử lý, nhưng mà cậu phải phối hợp một chút mới được.” Tiết Duệ Uyên suy tính.

Bùi Thần Dật tài hoa khắp người, ở Thịnh Thế không đảm nhiệm quản lý hành chính, anh chỉ phụ trách thiết kế, lập trình, hoạt động hằng ngày của công ty đều do Tiết Duệ Uyên toàn quyền quyết định, bổ trí trách nhiệm và công việc như vậy, họ đã kinh doanh công ty sáu năm.

Nghe Tiết Duệ Uyên nói xong, Bùi Thần Dật tiếp tục công việc trong tay: “Ừm.”

Nói chuyện nghiêm túc xong, Tiết Duệ Uyên lại tiếp tục trêu chọc anh: “Cậu không muốn biết mình bảo cậu phối hợp như thế nào sao? Nếu không mỗi ngày cậu tới công ty một chuyến, ở lại văn phòng bảy tám tiếng là được.”

Bùi Thần Dật rất ít khi xuất hiện tại Thịnh Thế, rất nhiều nhân viên mới cũng không nhận ra anh là người được mệnh danh thiên tài, từ xưa đến nay đối với Bùi Thần Dật chỉ nghe danh nhưng chưa bao giờ thấy người, Bùi Thần Dật không chỉ ở nhà, mà là luôn luôn ở nhà.

“Cậu nằm mơ đi.” Bùi Thần Dật không do dự trả lời.

“Cậu đã lâu không đến Thịnh Thế, đừng nói nhân viên mới, ngay cả nhân viên cũ cũng đã quên mặt mũi cậu như thế nào, nói đi cũng phải nói lại cậu thật sự không muốn gặp thư ký của mình một lần sao? Cô ấy thật sự rất “cay” nha!”

Tiết Duệ Uyên rất muốn nhìn hình ảnh lúc Bùi Thần Dật và thư ký của mình gặp gỡ, chắc chắn là rất thú vị.

“Cút.” Bùi Thần Dật bình tĩnh phun ra một chữ, giọng điệu bình tĩnh và lời nói của anh không có chút tương xứng.

“Dật, nói thật, có phải cậu không có hứng thú với phụ nữ? Chẳng lẽ cậu thích đàn ông? Vậy ngàn vạn lần cậu đừng yêu mình, nhưng mình chắc chắn sẽ làm cho cậu khó quên.” Tiết Duệ Uyên trêu đùa.

“Ừm, có lẽ vậy.” Bùi Thần Dật lại liếc mắt nhìn đồng hồ báo thức cạnh máy tính: “Không còn chuyện gì nữa thì mình gác máy đây, cậu không phải có hẹn sao?”

Tiết Duệ Uyên nhìn màn hình di động thông báo đã kết thúc cuộc gọi, trán đều đã đầy mồ hôi.

Này này, có lẽ là ý gì? Là có lẽ không có hứng thú với phụ nữ hay là có lẽ thích đàn ông, hay là có lẽ không yêu anh..... Tiết Duệ Uyên cảm thấy gần đây anh vẫn là không nên chọc vào Bùi Thần Dật thì tốt hơn, miễn cho người kia lại viết một chương trình thổ lộ với anh, Thượng Đế phù hộ.

Lập trình xong phần cuối của chương trình, Bùi Thần Dật tắt máy tính, chân trần dẫm lên sàn nhà gỗ màu nâu nhạt, ra khỏi thư phòng.

Thân thể rắn chắc mạnh khỏe lộ ra ngoài, toàn thân anh chắc chỉ có một cái quần lót, anh sống một mình không tồi, nếu không chắc chắn sẽ bị người khác cho là tên điên thích cởi trần.

Ở nhà, Bùi Thần Dật có thói quen không mặc quần áo, anh không thích cảm giác bị quần áo trói buộc, mỗi lần vừa vào cửa, chuyện đầu tiên anh làm là cởi quần áo, cho nên anh không thường xuyên ra ngoài là được.

Bên ngoài đang mưa to, hạt mưa đánh vào cửa kính tạo nên âm thanh phách phách bạch bạch, anh không mở đèn, chờ cho quen với bóng tối liền đi vào phòng bếp rót một ly nước.

Khi Bùi Thần Dật đang uống nước, anh tiện tay mở tủ lạnh, tiếp theo anh phát hiện một chuyện vô cùng phiền phức, anh đói bụng, nhưng trong tủ lạnh không còn lại chút gì.

Anh lấy tay vò tóc, đặt ly thủy tinh lên bàn bếp, đi đến cửa chính nhặt quần áo trên đất mặc vào, nói chung chỉ có những lúc như thế này anh mới tình nguyện đi ra ngoài.

Gần đây thời tiết làm người ta thấy vô cùng ngột ngạt, ban ngày nắng oi bức như phòng tắm hơi, buổi tối lại mưa to, nhiệt độ lập tức lạnh xuống.

Cầm dù cơ bản là vô ích, áo trắng của Bùi Thần Dật ướt đẫm, dính chặt vào người, chết tiệt, thời tiết quỷ quái này! Anh mắng nhỏ.

Gần đây cái gì cũng không thuận lợi, vốn là nhân viên cấp dưới làm nhầm, lại tạo thành rắc rối lớn, anh vội vàng bổ sung cũng đã văng đầu hoa mắt, khi anh còn đang sốt đầu mẻ trán lại có một dự án mới phải làm, anh không phải là siêu nhân, thật sự không có năng lực dị thường, tuy trong nghề anh nổi tiếng là thiên tài, nhưng thiên tài cũng cần có thời gian chứ.

Anh đã ở trong nhà một tuần, ngay cả thời gian mua thức ăn dự trữ cũng không có, tuy anh là một trạch nam, không cần thiết thì không ra khỏi nhà, nhưng đây là lần đầu tiên anh ăn sạch không còn sót chút gì, lại ngay lúc trời mưa to như vậy, anh lại thấy đói bụng.

Lúc này áo cùng quần trắng của anh đang không ngừng nhỏ nước, làm cho sàn nhà bóng loáng sạch sẽ của cửa hàng tiện lợi ẩm ướt, lúc này trong cửa hàng anh thì không có một người khách, nhân viên cửa hàng nhìn quần anh đang nhỏ nước, vẻ mặt có chút khó coi.

Bùi Thần Dật cũng không nói gì, anh im lặng thanh toán tiền, xách túi lớn, mở cái dù có cũng được mà không có cũng được, bước vào giữa cơn mưa to.

Xem, rất thê thảm a? Nếu bây giờ có xuất hiện thêm chuyện gì vớ vẩn phiền phức nữa, anh cũng không cảm thấy bất ngờ.

Mưa không có dấu hiệu nhỏ lại, Bùi Thần Dật loáng thoáng thấy có người đi ở vỉa hè đối diện, mưa rất to chỉ nhìn thấy mờ mờ hình dáng, nhìn được là một người phụ nữ.

Đêm khuya mưa xối xả như trút nước, cô không có dù cũng không tìm chỗ trú mưa, cứ như vậy chậm chạp đi trong mưa, quần áo trên người cô cũng ướt đẫm, dính sát vào người.

Bùi Thần Dật không thấy rõ mặt mũi của cô, nhưng quần áo ướt càng làm lộ ra hình dáng nóng bỏng của cô, eo mảnh khảnh, ngực ông nổi, quần áo nho nhỏ ướt đẫm kia không che được cái gì.

Cô thật không sợ gặp phải bọn háo sắc sao, Bùi Thần Dật đánh giá cô từ trên xuống dưới một lần, thu hồi ánh mắt tiếp tục đi về phía trước. bước chân không có chút hoang mang, không quay lại nhìn người phụ nữ kia nữa.

Nếu là người khác chắc chắn sẽ tiến lên hỏi cô có cần giúp đỡ gì không, tranh thủ tình cảm tốt của người đẹp, dù sao Yếu Diệu Thực Nữ, Quân Tử Hảo Cầu; mà Bùi Thần Dật xem như xong, anh là trạch nam, phụ nữ trong mắt anh không quan trọng bằng bộ dạng thê thảm lúc này, phiền phức.

Anh cũng không phải người lạnh lùng, bình thường anh cũng rất nhiệt tình, từng giúp đỡ người già qua đường, nhặt được ví tiền thì trực tiếp nộp cho công an, nhưng lúc này anh chỉ cảm giác được dạ dày của mình đang biểu tình, nhiệt tình đã sớm bị cơn mưa to dập tắt, hơn nữa chuyện của anh còn chưa giải quyết xong, không rảnh đi làm người tốt.

Khi đi qua ngã tư, người phụ nữ hướng về phía Bùi Thần Dật đi tới, hai người họ lướt qua nhau.

Bùi Thần Dật cảm thấy thật kỳ lạ, rõ ràng trời mưa to như vậy, đèn đường lại mờ mờ ảo ảo không rõ ràng, căn bản không thể nhìn rõ mặt mũi, nhưng vẻ mặt của người phụ nữ này lại khắc sâu trong đầu anh, từ nhỏ đến lớn anh có chứng hay quên mặt người, trong mắt anh chỉ có cú pháp lập trình mà thôi, mà hiếm khi, anh lập tức liền nhớ kỹ người phụ nữ kia.

Anh sững sốt đứng ngốc tại chỗ, sau đó nhướn chân mày, quay người theo sau người phụ nữ kia, có lẽ anh nên tiễn người phụ nữ mới nhìn qua đã nhớ mặt này một đoạn, ít nhất cho tới khi cô an toàn về đến nhà.

Bùi Thần Dật không có ý tiến lên làm quen với cô, cũng không thu ngắn khoảng cách với cô, chỉ lặng lẽ đi theo sau lưng cô, duy trì khoảng cách không quá gần cũng không quá xa, giống như anh nghĩ, anh chỉ là đưa người này về nhà.

Lần đầu tiên làm như vậy, tuy tính tình anh tốt nhưng cho tới bây giờ cũng không phải là người nhu nhược, cũng từng có lần đưa con gái về nhà, nhưng lần đó là do lịch sự mà người đàn ông cần có, phần lớn đều là bị động.

Anh đem tất cả nhiệt huyết dồn vào công việc lập trình, chuyện khác anh hoàn toàn không quan tâm, cho dù hai người bạn gái cũ của anh có mắng anh như người phụ nữ đánh đá, anh cũng có thể bình tĩnh cùng các cô nói chuyện.

Sau đó sao? Không có sau đó, kết quả là đến 28 tuổi anh vẫn còn độc thân.

Người phụ nữ phía trước rẽ vào một con hẻm nhỏ phía bên tay trái, Bùi Thần Dật không tin được nhứu mày, đêm khuya mưa to như vậy cô lại dám đi vào hẻm nhỏ, anh thật khâm phục sự can đảm của cô.

2. Chương 2

Bùi Thần Dật bước nhanh theo cô rẽ vào con hẻm nhỏ, đúng lúc vừa bước vào thì không biết bị vật gì trước mặt đập tới, anh phản ứng cực nhanh nghiêng nghiêng đầu, nhưng bả vai không tránh được bị đánh trúng, lực đánh cũng thật mạnh, nện xuống bả vai anh đau đến tê dại, túi nhựa trên tay cũng bị rơi xuống đất.

Không đợi anh nhắt túi lên, một cây dù lại đánh tới, Bùi Thần Dật không kịp nhắt túi lớn, vừa tránh né vừa lui ra khỏi ngõ nhỏ.

Giọng nữ ngọt ngào tinh tế chứa đựng tức giận vang lên, tiếng mưa rơi rào rào cũng không che được tiếng cô gào thét: “Đánh chết cái đồ yêu râu xanh! Đồ biến thái, trộm đồ lót còn chưa đủ, còn dám theo dõi tao.”

Lúc này Thì Nhược Huyền tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hôm nay cô mới phát hiện bạn trai bắt cá hai tay, rõ ràng trong điện thoại nói với cô hôm nay phải tặng ca, khi đó cô còn dịu dàng dặn anh ta không được thức khuya, phải chú ý sức khỏe, ai biết được vừa mới xoay người một cái, cô liền thấy sau cửa phòng khách sạn đang từ từ đóng lại, bạn trai mình đang ôm một người phụ nữ ngồi trên giường đưa lưng về phía cửa, cô thiếu chút nữa là xúc động xông lên cho đôi nam nữ chó má kia một bàn tay.

Anh ta muốn cô dịu dàng chăm sóc, cô kiểm chế cá tính trở thành thực nữ trước mặt anh ta; anh ta nói không muốn cô thường xuyên gọi điện, lúc nào cũng bám lấy anh ta, cô liền kiên nhẫn chờ anh ta gọi.

Thư tình Thì Nhược Huyền nhận từ tiểu học đã không đếm hết, cho tới nay đàn ông theo đuổi cô nhiều vô kể, anh ta là đồ chó mất mùa, lại có thể bắt cá hai tay.

Sống 25 năm, cô chưa từng làm việc gì trái lương tâm, hôm nay sao lại xui như vậy? Chẳng những phát hiện bạn trai bắt cá hai tay, còn bị một tên cực kỳ biến thái theo dõi.

Hai mắt Thì Nhược Huyền tức giận trừng Bùi Thần Dật, quần áo người đàn ông trước mặt ướt đẫm dấp sát thân thể, lộ ra cơ thể săn chắc cường tráng, nhưng sau khi quần trắng của anh ướt đẫm lại không che được quần lót, màu đỏ bắt mắt.

“Cô hiểu lầm rồi, tôi không có theo dõi cô.” Bùi Thần Dật không ngừng tránh né tấn công của cô, vừa nói vừa thở gấp, nhưng trong giọng nói không chút sợ hãi, âm thanh điềm tĩnh làm cho người nghe có cảm giác bình tĩnh.

Cũng may anh từng bị một người bạn đam mê võ thuật kéo đi học một lớp Aikido, né tránh loại tấn công không theo quy tắc này cũng không thành vấn đề.

“Mày nghĩ tao là đồ ngốc sao? Từ ngã tư mày đã bắt đầu theo tao, mày đừng có nói với tao là nhà ở hướng này, tao nhớ rõ lúc này mày đang muốn qua đường.” Đánh tới đánh lui cũng đánh không trúng anh, nhưng Thì Nhược Huyền cũng không bỏ ý định tiếp tục tấn công.

Cô dù đang chật vật như thế nào cũng không thể tha cho cái đồ thích cởi đồ này, nhưng không ngờ người đàn ông này quá dễ tính, chẳng những thích cởi đồ mà còn theo dõi cô, sợ người khác không biết mình biến thái sao?

Đối với vấn đề này, Bùi Thần Dật cũng không biết nên giải thích thế nào, anh chỉ là muốn đưa cô về nhà mà thôi, cũng không có ý xấu gì, nhưng nếu đổi lại là anh thì anh cũng không tin, nhưng sự thật đúng là như vậy.

“Nếu như sợ người khác theo mình, cô không nên đi trên đường trễ như thế này.” Nói xong anh còn thêm một câu: “Lại ăn mặc hở hang như vậy.”

Thì Nhược Huyền giận sôi lên, dù đánh tới tấp về phía anh: “Tao đi đường trễ thì sao, ăn mặc ít một chút thì nhất định phải bị mấy tên biến thái theo dõi sao? Vậy mấy thằng thích cởi đồ như mày có phải cũng rất đáng bị tao đánh hay không?”

Bùi Thần Dật ngừng nói chuyện vài giây, một bên né tránh cô tấn công, một bên chột hiệu ra, sau khi hiểu ra lông mi anh run lấy lấy, cuối cùng anh cũng rõ ràng tại sao nhân viên cửa hàng tiện lợi lại nhìn anh với ánh mắt phức tạp như vậy, khó trách người khác coi anh như tên biến thái.

Không biết có phải do đèn đường quá mờ, Thì Nhược Huyền không nhìn thấy trên mặt Bùi Thần Dật có chút xấu hổ, vẻ mặt anh không thay đổi, bộ dạng bình tĩnh càng làm cho Thì Nhược Huyền cảm thấy anh là đồ biến thái nhất trong những tên biến thái, vừa vặn hôm nay cô vô cùng buồn bực, còn đang buồn rầu vì không tìm được người để trút giận.

Cô dùng tất cả sức lực để đánh, Bùi Thần Dật tuy có học qua một lớp Aikido, nhưng vẫn không chống đỡ được cô liều chết tấn công, cánh tay đã bị đánh trúng vài cái, chắc đã bị bầm tím.

Lại đánh tới lần nữa, anh nhanh chóng nắm lấy cán dù không chịu buông: “Tôi thật sự không muốn theo dõi cô, tôi không có hứng thú với cô, đã quá trễ, tôi giúp cô gọi taxi, cô nhanh về nhà đi.”

Tính tình của anh không phải tốt bình thường, nhưng Thì Nhược Huyền mặc kệ tính tình anh có tốt hay không, cô đã tức điên, cái gì gọi là anh không có hứng thú với cô? Nhân duyên với đàn ông cô chưa bao giờ thiếu, nhưng hôm nay cô lại thất bại hai lần, mất thẩm mỹ của đàn ông hiện đại bị làm sao vậy? Mất mù hết rồi sao?

Dáng người cô đẹp, âm thanh nhỏ nhẹ, khuôn mặt xinh đẹp, chính là người vợ tiêu chuẩn, vào được phòng khách, xuống được phòng bếp lại lên giường được, anh không có hứng thú, anh mới là người không có năng lực!

“Tao có về hay không liên quan mày cái rắm a, mày là ai tao cũng không biết, mày quản lý được tao có về nhà hay không?” Thì Nhược Huyền kéo dù về không được, dứt khoát buông tay, cô xông lên trước nhắm vào đũng quần Bùi Thần Dật đá một cái.

Lúc thấy cô tới gần Bùi Thần Dật muốn thấy rõ mặt mũi của cô, không nghĩ đến cô lại thật sự ra chiêu thuần thực như vậy, không đá bụng của anh ngược lại cẳng chân anh lại bị đá một cái.

Thời điểm anh nhin đau muốn bắt cô lại, cô đã nhanh chóng bỏ trốn không thấy bóng dáng, lại cả gan để lại một câu: “Đồ biến thái chết tiệt, không sợ chết thì cứ tiếp tục theo tao.”

Bùi Thần Dật cau mày cười cười, có chút đau nhưng không đến nỗi không chịu được, không tưởng tượng được dáng người nhỏ bé như vậy lại vô cùng đánh đá thô lỗ.

Vừa rồi lúc cô đến gần anh, anh đã nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô, thật sự là đẹp không gì sánh bằng, cằm nhọn, mi thanh, đuôi mắt xinh đẹp hướng lên trên, lông mày giống như cánh quạt nhỏ cong cong, lúc đây còn tưởng cô vẽ viền mắt, nhưng thật ra lại là khuôn mặt mộc, con ngươi màu hổ phách làm cho người ta không tự giác đắm chìm vào đó, mí mắt nửa buông xuống làm cho đôi mắt cô toát lên vẻ dịu dàng, khi tầm mắt cô lướt qua anh, làm cho tim anh đập sai một nhịp, môi căng mọng phớt hồng, làm cho người ta kiểm lòng không được muốn âu yếm.

Tóc cô đã ướt đầm, dán trên mặt làm khuôn mặt cô càng thêm nhỏ nhắn, có giọt nước theo gò má trượt xuống, cho dù đèn đường mờ làm người khác không nhìn rõ được, nhưng anh vẫn nhìn ra được làn da cô thật tốt.

Phụ nữ xinh đẹp anh gặp không ít, nhưng chưa từng có ai như vậy, khuôn mặt khéo môi làm cho người ta liếc nhìn một cái, trong đầu liền hiện lên dáng vẻ xinh đẹp, còn ít thấy hơn là người xinh đẹp mà không tầm thường, quyến rũ mà không lăng lợ, càng khó có người làm anh nhớ kỹ.

Bùi Thần Dật khẽ mỉm cười lắc đầu, nhin đau chậm chạp đi về phía Thị Nhược Huyền mới vừa bỏ đi, anh không quên ý muốn ban đầu của mình, muốn đưa cô về nhà an toàn, anh cũng không biết mình lại là người tốt như vậy, bị cô tàn nhẫn đánh một trận còn muốn đưa cô về nhà, anh không muốn biết đến tột cùng vì sao mình làm như vậy, chỉ là bây giờ anh càng thành thạo, đi cách cô xa một chút, không để cô phát hiện ra mình.

Chỗ ở của cô cách ngõ nhỏ không xa, mưa vẫn rất lớn, một chút cũng không ngớt, anh nhìn đồng hồ đeo tay, khoảng ba giờ, anh đội mưa xối xả về nhà, quên mất nguyên nhân anh ra ngoài, trong nhà hết thức ăn, mà anh đói bụng.

Quần áo màu trắng để lại cho người khác ấn tượng sạch sẽ, thuần khiết, rất nhiều người lấy màu trắng làm màu sắc chính để trang trí phòng ngủ, nhưng rất ít người trong phòng trừ giường ra không có thứ gì khác, mà phòng ngủ của Bùi Thần Dật chính là như vậy.

Diện tích phòng ngủ gần 20 bình, chỉ thấy một cái giường king size, không có vật dụng gì khác, không có tủ đầu giường, không tủ quần áo, không TV, không đèn bàn, ngoài tấm rèm màu đen, cái gì cũng không có.

Bùi Thần Dật không cảm thấy phòng ngủ như vậy có gì là không đúng, anh chỉ biết phòng ngủ của anh ngoài cái giường, không cần thêm cái gì khác, laptop để dưới đất, máy tính bàn để ở phòng sách, TV ở phòng khách, vào phòng ngủ thì đi ngủ, không ngủ được thì không vào phòng ngủ, cho nên anh không cần đèn bàn và tủ quần áo, quần áo anh để trực tiếp trên sàn, muốn ra ngoài thì nhấc lên mặc vào, không ra ngoài thì cần gì phải mặc quần áo?

Sau khi Bùi Thần Dật chuyển đến chung cư này, mấy người hàng xóm luôn im lặng quan sát người đàn ông anh tuần này, thật ra trước khi anh chuyển vào, mấy người hàng xóm đã rất tò mò về người lúc trước mua gian chung cư này, nhưng sau khi anh đến, hàng xóm càng tò mò hơn, bởi vì cho tới bây giờ chưa từng thấy có người khách nào tới nhà anh.

Bình thường đàn ông sống độc thân thường có bạn bè đến nhà uống bia xem bóng đá, đây là những chuyện cực kỳ bình thường, nếu không thì ban đêm ra ngoài đi bar.

Nhưng Bùi Thần Dật chính là một ngoại lệ, hàng xóm thậm chí để ý thấy hăng đèn phòng của anh chưa bao giờ bật đèn, cũng chưa từng thấy anh ra ngoài, nói cách khác anh thường xuyên nhốt mình trong phòng, buổi tối cũng không bật đèn, cho dù như thế nào cũng thấy thật kỳ dị.

Nhưng hàng xóm hoàn toàn không biết việc anh làm ở nhà, chính là lau nhà.

Sàn nhà đá cẩm thạch bị anh lau đến có thể làm gương soi, mỗi khi anh viết chương trình gặp phải chỗ khó khăn, anh sẽ yên lặng chạy đến phòng tắm lấy khăn lau nhà và thùng nước, quỳ gối từ cửa bắt đầu lau sàn, khi anh lau qua một lần thật tỉ mỉ, khó khăn liền được giải quyết.

Vì thế nên anh cũng nuôi dưỡng thành thói quen khi gặp chuyện không nghĩ ra hoặc lúc tâm trạng buồn bực thì đi lau sàn, cũng như có người tâm trạng không tốt thì đi chải lông cho ngựa.

Nhưng chuyện nhà lập trình thiên tài đi lau sàn, anh không muốn người khác biết, không phải sợ ảnh hưởng đến hình tượng bản thân, mà chính anh cũng hiểu được thói quen này có phần yếu đuối, nhưng lúc khó chịu

nếu không lau sàn, anh liền cảm thấy không được thoải mái.

Vốn không muốn ai phát hiện bí mật này, nên anh chưa từng mời khách đến nhà, tất cả bạn bè của anh đều biết, anh không muốn cho ai đến nhà, kể cả bạn gái anh từng quen.

Dần dần, anh dưỡng thành thói quen không cho người khác tới nhà, nếu có chuyện muốn gặp trực tiếp anh, anh lựa chọn hẹn gặp đối phương ở một địa điểm bên ngoài.

Hiện tại, người muốn hẹn gặp mặt với Bùi Thần Dật đang liêu mạng gọi vào điện thoại di động dùng trong công việc của anh, mà cái điện thoại kia thì bị anh nhét trong phòng sách, hơn nữa còn bị chỉnh sang chế độ rung.

Bùi Thần Dật nằm trên giường lớn trắng tinh xoay người tiếp tục ngủ, tấm rèm trong phòng ngủ bị kéo lại, cho dù ánh sáng mặt trời có đẹp như thế nào, thậm chí sáng đến chói mắt, bên trong phòng vẫn mờ ảo u ám.

Điện thoại di động bị anh tùy tiện vứt trên sàn đang rung lên, trong không gian yên tĩnh vang lên tiếng điện thoại rung rè rè, âm thanh này đặc biệt làm người ta không được thoải mái.

Bùi Thần Dật không thèm mở mắt, chính xác cầm điện thoại di động lên: “Ừm.”

Tiết Duệ Uyên phát phát tay, cho nhân viên trước mặt ra khỏi phòng.

Trần Phàm vô cùng hiểu biết rời khỏi văn phòng của Tiết Duệ Uyên, hơn nữa còn giúp anh đóng cửa.

“Cậu đang ở đâu?”

Âm thanh Bùi Thần Dật không lười biếng như người mới tỉnh ngủ, đặc biệt rõ ràng nói: “Chết rồi.” Sau đó anh lập tức cúp máy.

Tiết Duệ Uyên không cần nghĩ cũng biết lúc này Bùi Thần Dật vẫn chưa rời giường, hơn nữa là đang ngủ, con người này (Bùi Thần Dật) đem công việc giao cho anh (Tiết Duệ Uyên), không biết sáng nay anh đã phải giải quyết biết bao nhiêu việc, vậy mà người này còn đang ngủ.

Tiết Duệ Uyên tức giận suýt bóp nát điện thoại đang hiển thị đã kết thúc cuộc gọi, nhưng anh vẫn tiếp tục gọi một lần nữa, điện thoại thông suốt không cho Bùi Thần Dật có cơ hội nói chuyện, anh nói nhanh: “Trần Phàm đang chờ cậu, cậu nếu không ra ngoài, mình sẽ đem địa chỉ nhà cậu nói cho anh ta biết, để cho anh ta đến nhà cậu nhấn chuông cửa, để cho anh ta thường xuyên đưa thức ăn khuya đến cho cậu, đến nhà cậu uống trà....”

Tên khốn Tiết Duệ Uyên này giỏi lắm, dám uy hiếp anh.

“Nửa giờ.”

Cuộc gọi bị cắt đứt, lần này toàn thân Tiết Duệ Uyên thật khoan khoái, nhưng một giây sau anh bắt đầu hoảng hốt, bình thường tính tình Bùi Thần Dật luôn an tĩnh, nhưng lần này anh tỉnh ngủ, là chưa ngủ đủ đã bị người khác đánh thức thì sẽ biến thành cực kỳ dữ dội, hiện tại chỉ cầu nguyện cho giận dữ của Bùi Thần Dật trút cả vào người Trần Phàm đi, cầu nguyện Bùi Thần Dật quên mất người hôm nay gọi điện là ai.

Xoẹt một tiếng rèm kéo ra, Bùi Thần Dật hí hóp mắt làm quen với ánh sáng, mặt trời rực rỡ như vậy, có lẽ đã giữa trưa rồi.

Hôm nay năm giờ sáng anh mới đi ngủ, mà còn là ngủ khi đang đói bụng, còn chưa ngủ no đã bị người khác đánh thức, tâm trạng cực kỳ tồi tệ, sắc mặt âm u, ánh mắt sắc bén như lưỡi dao găm.

Bả vai và cánh tay có chút đau, anh cúi đầu nhìn một chút, bị bầm tím rồi.

“Người phụ nữ điên.” Bùi Thần Dật vừa đi đến phòng tắm, vừa thì thào tự nói, nhưng giọng nói không có tức giận, ngược lại có chút giống như oán trách, ánh mắt như đang nghĩ tới cái gì đó, ánh mắt sắc bén dần mềm xuống.

Trên sàn phòng tắm có một bộ quần áo trắng cùng với quần lót màu đỏ, rõ ràng còn ẩm ướt, tối qua sau khi anh trở về, không cởi y phục trực tiếp ném trên sàn như mọi khi mà ném vào phòng tắm.

Bùi Thần Dật dùng chân đá đá một đồng quần áo màu trắng, giống như muốn trực tiếp đem quần áo vứt đi, nhưng không biết vì sao, anh như bị ma xui quỷ khiến nhặt y phục lên, ném vào máy giặt.

3. Chương 3

Nửa giờ sau, Bùi Thần Dật đúng hẹn xuất hiện tại tiệm cafe trong công ty bách hóa.

Trần Phàm đứng lên hướng Bùi Thần Dật cười lấy lòng, còn chưa kịp a dua nịnh hót, Bùi Thần Dật đã quăng ra câu đầu tiên: “Trở về nói với Tiểu Duệ Uyên cẩn thận bảo bối của cậu ta đấy.”

Nói xong Bùi Thần Dật ném xuống túi hồ sơ màu vàng, xoay người bỏ đi, tất cả quá trình chưa tới mười giây.

Trần Phàm sững sờ nhìn theo bóng lưng Bùi Thần Dật, thậm chí anh còn cảm thấy bản thân thật muốn khóc, ông chủ trách nam của anh nhất định không nhận ra anh là thư ký của anh ấy.

Anh ủ rũ đáp lại: “Vâng” cho dù anh biết Bùi Thần Dật đã đi ra cửa quán cafe không nghe thấy.

Người đi dạo trong công ty bách hóa ngày càng nhiều hơn, thời điểm này là giờ tan làm của hầu hết mọi người.

Bùi Thần Dật rẽ vào siêu thị, mặc áo sơ mi màu đen đơn giản lại tao nhã, phối hợp với quần bò màu xanh đen dẫn đến anh được không ít người ghé mắt nhìn.

Dáng người cao hơn 180cm, khuôn mặt đẹp trai, tuy tăng anh rất thích ở nhà, nhưng cái này không đại biểu là anh lười vận động, cánh tay và đùi cường tráng được quần áo bao bọc, tràn ngập những đường cong nam tính, mười phần cảm giác đàn ông, làn da màu đồng cổ, môi mỏng, mày rậm mắt to, mũi cao thẳng, đường cong khuôn mặt tràn đầy cương nghị anh tuấn.

Cho dù hiện tại anh đang ôm một túi lớn đồ ăn vặt còn xách thêm một túi gà nướng, cũng không ai cảm thấy anh giống mấy bà mấy chị, mấy bà nội trợ đi bên cạnh anh đều bị vẻ ngoài của anh hấp dẫn tim nhảy dựng, nhưng lại bị vẻ mặt u ám của anh dọa không dám đến gần.

Bùi Thần Dật mím môi. chân mày lạnh lùng, liên tục hai ngày thức đêm, không dễ dàng mới ngủ được mấy tiếng.

Sáng sớm bởi vì đói bụng thức dậy một lần, đói chịu không được, anh tùy tiện cầm bộ quần áo Larry loi thôi mặc vào vọt xuống lầu mua mấy cái bánh bao, trước mặt ông chủ tiệm bánh ăn ngấu nghiến giống như đã lâu chưa được ăn cơm, dọa ông chủ sợ hãi, sau khi ăn no anh trở lại nhà trọ tiếp tục ngủ, vừa mới ngủ không bao lâu đã bị Tiết Duệ Uyên kêu dậy.

Tính tình cho dù tốt đến đâu cũng phải tức giận, thiếu ngủ nghiêm trọng anh không nắm áo Trần Phàm mắng ột trận đã không tệ rồi, trong đầu anh lúc này chỉ còn lại một ý nghĩ, nhanh chóng về nhà tiếp tục ngủ.

Mang theo một bao lớn đồ ăn vặt và một túi gà nướng đi ra khỏi siêu thị, còn chưa đi được vài bước đã bị một người chạy như điên vào siêu thị đụng phải, tất cả đồ trên tay đều rơi xuống đất.

Làm gì! Không ngủ đủ đã làm cho anh cảm thấy tâm trạng vô cùng tồi tệ rồi, người nào dám trêu anh là muốn chết.

Bùi Thần Dật nhìn thấy người đụng mình chính là một cô gái, anh cố kiềm chế tức giận, chỉ là tức tối trừng mắt nhìn cô gái đụng phải mình bị ngã trên đất liếc mắt một cái, cô vẫn ngồi trên đất không đứng dậy, đầu cúi xuống.

Bùi Thần Dật cũng không để ý đến cô, cô muốn ngồi trên đất thì cứ ngồi đi, anh không nói lời nào nhặt đồng đồ ăn vặt từ trong túi rơi ra, khi anh cất đồ xong chuẩn bị rời đi, cô gái kia vẫn ngồi tại chỗ.

Không thể nào, mới đụng một chút liền bị thương? Bùi Thần Dật nhú nhú mày, anh không dự định tiến tới hỏi cô như thế nào, dù sao cũng không phải lỗi do anh, anh không mắng cô đã là tốt lắm rồi.

4. Chương 4

Còn muốn anh đi xin lỗi, mặc dù anh là trạch nam ít khi ra ngoài, nhưng mỹ nữ yêu thương nhưng nhớ anh cũng không phải anh chưa bao giờ gặp, người phụ nữ lần trước ý đồ muốn đến gần anh cũng đã sử dụng chiêu này, khi đó anh không đặc biệt chú ý, nâng người phụ nữ kia dậy, lại bị cô ta quấy rầy ba tháng, anh làm sao biết được con gái bây giờ còn sử dụng loại mánh khéo này?

Bùi Thần Dật không rên một tiếng xách túi lớn bỏ đi.

“Này.”

Âm thanh mềm mại yêu kiều truyền đến, nghe có chút quen thuộc, mà anh cũng không muốn ngừng bước để trả lời.

“Này, đồ thích khoe hàng, đụng người khác cũng không thèm đỡ dậy hả?”

Lại gặp được cô, cách lần gặp trước không đến 24 giờ, nếu cô có ý định muốn đến gần anh, như vậy cô thành công rồi, huống hồ lần trước anh bị cô hung hăng đánh ột trận, anh cũng không phải người nhu nhược, lần trước chỉ là nhất thời hứng thú mà thôi, Bùi Thần Dật không phát hiện chính mình đang giận dữ như một đứa trẻ.

“Dựa vào cái gì?” Anh xoay người từ trên cao nhìn xuống cô, ánh mắt chất vấn.

“Ai, vẻ mặt anh như vậy là sao hả? Giống như tôi đang cố tình đụng anh vậy.” Lúc này trong ánh mắt xinh đẹp của Nhã Huyền tràn đầy lửa giận, nhưng lại càng làm nổi lên khuôn mặt trắng xanh không khỏe.

Mới đây tinh thần còn sáng sủa, bộ dạng đầy sức sống, hiện tại nhìn như một mồi, điều này làm Bùi Thần Dật cảm thấy không được thoải mái.

Bùi Thần Dật quay lại theo ý cô, đến trước mặt cô nhưng cũng không kéo cô dậy, ngược lại tự ngồi xổm xuống nhìn thẳng cô: “Cô không phải có ý à?”

“Ý anh là gì? Cho dù tôi muốn tiếp cận cũng sẽ không tìm loại người biến thái thích khoe hàng như anh.” Khi đó Nhã Huyền tức giận đẩy vai anh một cái.

Bùi Thần Dật không ngờ được cô lại làm như vậy, theo lực của cô bị đẩy ngã ngồi về phía sau.

“A...” Anh lườm cô một cái, không muốn nói với cô mấy lời vô nghĩa nữa, đứng dậy vỗ vỗ y phục chuẩn bị đi.

“Anh...” Nhã Huyền tức giận quay đi: “Thôi, anh đi đi, sớm cút đi, miễn trở ngại mắt tôi.”

Anh cũng theo như lời cô trực tiếp bỏ đi, một cái liếc nhìn lại cũng không có.

Ngược lại Nhã Huyền thấy anh đi có phần vội vã, nhưng lại không muốn mất mặt gọi anh lại, đầu xoay sang hướng khác, khóe mắt lại vụng trộm nhìn theo phương hướng anh bỏ đi.

Thấy anh thật sự không trở lại, cô tức giận nhỏ giọng than thở: “Cái đồ keo kiệt.”

Lúc Nhã Huyền cẩn mồi chuẩn bị tự đứng lên, đột nhiên có người từ phía sau túm lấy cánh tay cô, kéo cô từ mặt đất đứng lên.

“Anh không phải không muốn đỡ tôi sao? Sao lại trở lại?” Cô hừ lạnh.

Ánh mắt Bùi Thần Dật híp lại, uy hiếp: “Cô không đi sao? Nếu cô không đi, tôi đi đây.”

Nhã Huyền không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, mặt từ từ ửng hồng: “Tôi...”

Bùi Thần Dật vốn không định để ý đến cô, như trong đầu luôn hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trắng xanh không khỏe, anh nghĩ có lẽ là chân thật sự bị thương cô mới ngồi mãi không đứng dậy được.

Cũng không biết có phải bởi vì anh nhớ được mặt cô hay không, anh lại đi tới kéo cô một cái, nhưng hiện tại nhìn cô như vậy, hẳn là không phải như lúc đầu anh nghĩ, anh lại bị người khác tiếp cận?

Sáng sớm là lần đầu tiên, hiện tại là lần thứ hai, trong thời gian ngắn như vậy anh đụng cô đến hai lần, nếu sự thật như anh nghĩ, vậy cô đúng là khó lường.

Sắc mặt Bùi Thần Dật lạnh lùng, một tay đặt lên vai cô, muốn đem cô quay lại đối mặt với anh, Nhã Huyền lại kiên quyết không chịu xoay người, ra sức vùng vẫy.

Mới nhìn qua cô nhỏ nhắn như vậy, là muốn cùng anh đo sức? Ngay khi anh sắp thành công đem cô xoay lại, dưới tình huống cấp bách cô cầm lấy tay hắn cắn xuống.

Cũng may tính tình Bùi Thần Dật khá tốt, không đẩy vai cô ra, anh nhẹ nhàng buông tay, túi lớn trong tay lại rớt xuống đất, một tay đang giữ lấy vai cô, tay kia bóp chặt lấy khớp hàm của cô, không biết làm sao cho cô buông lỏng tay anh ra, tư thế như vậy làm cho lưng cô cùng ngực anh dán lại cùng một chỗ, khiến cô rơi vào lòng anh.

Bùi Thần Dật nhìn tay mình bị cắn đến chảy máu, vừa định nổi giận với cô, tầm mắt lại rơi xuống sàn đá cẩm thạch của công ty bách hóa, trên sàn nhà trắng tinh, nơi cô mới vừa ngồi có một vết hồng hồng....

Nhã Huyền chú ý đến tầm mắt của anh, đôi má lại càng đỏ, môi hơi động đậy, dường như muốn nói cái gì đó như lại không có âm thanh phát ra.

Bùi Thần Dật khẽ ôm cô kề sát người mình, muốn chứng thực điều mình đoán, Nhã Huyền như đoán được anh muốn làm cái gì, bắt lấy cánh tay anh, lại dựa sát vào người anh, thẹn thùng nói: “Không nên nhìn...”

Được rồi, anh nghĩ anh đã chứng thực được rồi.

“Được, không xem.” Bùi Thần Dật thấy mặt cô đỏ đến sắp nhỏ ra máu, anh sờ sờ đầu cô an ủi: “Phía trước không xa có thang thoát hiểm, trước đi đến bên kia.”

Nhã Huyền gật đầu, gương mặt cũng không bớt đỏ, cô ý thức được động tác này của bọn họ có bao nhiêu thân mật, nhưng cô không thể tránh né, cô vốn tưởng mình sẽ không được tự nhiên, nhưng khi trong mũi cô tràn đầy hương thơm từ người anh, tâm vốn đang bất an cũng bình tĩnh trở lại, hương vị của anh thật an tĩnh.

Cũng may lần này đồ trong túi to không bị rơi ra ngoài, Bùi Thần Dật nhanh nhẹn đem túi lớn vừa rơi trên đất cầm lên, liền mang Nhã Huyền đi về phía trước.

Hai người như cặp trẻ song sinh, trong công ty bách hóa trước mặt bao nhiêu người, động tác quái dị hướng tới cầu thang thoát hiểm, nữ vẻ mặt xấu hổ, nam biểu tình phức tạp.

“Xem đi xem đi, tôi đã nói là người yêu cãi nhau mà, ông còn không tin.”

“Bây giờ bạn bè gặp nhau sau lại giống như kẻ thù? Xem cô gái kia vừa nắm vừa cắn, chẳng lẽ cô ta không thấy đau lòng sao?”

“Chỉ cần người đàn ông kia không ghét bỏ là được, xem cô gái kia bộ dạng xinh đẹp như vậy, cũng chỉ có thể nói, chắc sẽ không chia tay đâu.”

Cầu thang thoát hiểm không náo nhiệt như bên ngoài, Nhã Huyền ngồi trên thang lâu, vùi đầu vào hai đầu gối.

Má ơi, thật là mất mặt chết đi được, vốn cho ngày hôm qua đã đủ xui xẻo, không nghĩ tới hôm nay lại càng xui.

Hơn ba giờ sáng mới đi ngủ làm cô dậy không nổi, lần đầu tiên đi làm trễ, vừa vặn lãnh đạo trực tiếp của cô là tổng giám đốc muốn gặp, lần đầu đi muộn đã bị bắt, thật rất xui xẻo.

Tiếp theo bởi vì tối qua ngủ không đủ giấc, pha caffe lại quên thêm đường, đi đường thiếu chút vấp ngã, những chuyện nhỏ này coi như không tính, văn kiện cô đánh cả ngày cũng quên lưu lại, thật là không thể đen hơn.

Không dễ dàng kiên nhẫn đến lúc tan tầm, đến công ty bách hóa đi dạo, lại đột nhiên cảm thấy giữa hai chân có gì đó chảy ra, bụng cũng đau, cô mới giật mình nhận ra, thật là ngượng, đại di mù tới rồi.

Hơn nữa cô cũng không thể không cầu cứu cái người thích khoe hàng kia, chắc là trong tiềm thức cô không hề cảm thấy anh biến thái đi, tuy vậy cô vẫn gọi anh là biến thái, không tởm anh không bỏ cô lại... nhớ lại vừa rồi, đầu Nhã Huyền đập vào tường mấy cái ở cầu thang thoát hiểm.

Bùi Thần Dật đưa cô đến thang thoát hiểm xong lại trở lại bách hóa.

Ai, hôm qua không cẩn thận lộ ra quần lót, hiện tại..... không tởm, quần bò của anh là màu lam sẫm, nếu không người khác lại nhìn anh với ánh mắt kỳ quái.

Bùi Thần Dật vừa đi đến thang thoát hiểm, liền thấy người nào đó đang không ngừng cụng đầu vào tường.

Anh ho nhẹ hai tiếng, cổ nén không cười, mà cô gái này nghe được âm thanh của anh lập tức dừng động tác, đầu lại chôn vào giữa hai chân, tư thế thật giống đà điểu.

Anh đem y phục tối màu mới mua run run lấy ra, “Này.” Anh liếc cô một cái: “Dù sao lần trước tôi cũng không chú ý mới để lộ quần lót, coi như mỗi người một lần, hòa đi.”

Nhã Huyền như bị giẫm lên cái đuôi, lập tức bật dậy nói: “Tôi không có thẹn thùng, chỉ cần là phụ nữ đều có đại di mù, cái này có gì mất mặt chứ? Đại di mù không đến mới mất mặt.”

Bùi Thần Dật gạt đầu không làm khó cô, giúp cô đem y phục cột lại bên hông, che lại cái mông của cô.

“Ừm, cái kia....” Nhã Huyền có phần mất tự nhiên, sờ sờ cái mũi, ánh mắt cũng không nhìn về phía Bùi Thần Dật: “Cảm ơn nha.” Nói xong cô lập tức nghiêng đầu đi, dừng ở bức tường trắng.

Cũng không biết từ khi nào, bức bối trong lòng Bùi Thần Dật đã tan mất, xem người phụ nữ trước mặt khuôn mặt đỏ bừng, tâm trạng anh dường như tốt hơn nhiều, cho dù lúc trước có tạo ra trò chơi hot nhất trên mạng, cũng không cảm thấy thoải mái như lúc này, giống như ăn cái gì đó mềm mềm, dai dai, sau đó vị ngọt tràn đầy khoang miệng

Từ khi Trần Phạm trở về đem nguyên văn lời Bùi Thần Dật thuật lại cho Tiết Duệ Uyên nghe, Tiết Duệ Uyên liền lo lắng đề phòng cả ngày

Đến ban đêm, Tiết Duệ Uyên tắm rửa xong mở ra thư mục anh dùng để lưu bảo bối . . . trống rỗng

Anh vỗ ngực, trong tay nắm chặt cái USB, hừ hừ, Bùi Thần Dật, ông đây không sợ cậu, ta còn có bản dự trữ, anh sung sướng cắm USB vào máy, mở thư mục trong USB

Còn chưa kịp kích vào bất kỳ bộ phim nào, màn hình máy tính đột nhiên tối đen trên màn hình xuất hiện một nhóm câu lệnh bằng tiếng anh, chạy nhanh liên tục trên màn hình

Anh ôm ngực, miệng lắp đi lắp lại: “Không thể nào, không thể nào”

Cuối cùng máy tính cũng khôi phục bình thường, USB ban đầu đầy ắp dữ liệu, bây giờ biến thành trống rỗng

Tiết Duệ Uyên kêu lên thán thiết: “Không thể nào, em gái hàng xóm ngây thơ, bé Lolita đáng yêu, y tá, tiếp viên hàng không . . . Bảo bối của tôi!”

Bùi Thần Dật tắt máy tính, lần đầu tiên trời còn chưa sáng đã đi đến phòng ngủ, anh tin chắc rằng đêm nay sẽ ngủ rất ngon

Từ khi bảo bối quý giá nhiều năm của Tiết Duệ Uyên bị Bùi Thần Dật dùng mấy câu lệnh tiếng anh xóa mất, anh (Tiết Duệ Uyên) đều rất cẩn thận, không dám trêu chọc Bùi Thần Dật thêm một lần nữa, nhưng trò chơi mới trên mạng sắp tiến vào giai đoạn thử nghiệm, anh cũng không có biện pháp, chỉ có thể bất chấp tất cả mời Bùi Thần Dật trở lại văn phòng

Buổi sáng hơn mười một giờ, đối với công nhân viên bình thường mà nói thì đã quá trễ, cũng đã gần đến giờ nghỉ trưa, nhưng đối với những động vật hoạt động về đêm như Bùi Thần Dật mà nói thì rõ ràng ko giống, trời biết đã bao lâu anh ko rời giường trước 12 giờ trưa rồi

Bùi Thần Dật nhắm mắt ngồi trên sofa bằng da màu đen, tay đặt trên đầu gối, ngón trỏ gõ từng nhịp từng nhịp, như đang gõ theo nhạc

Tiết Duệ Uyên kí xong một phần văn kiện, đi tới ngồi đối diện với Bùi Thần Dật

“Tối qua lại thức khuya lập trình?”

“Ừm, cũng được.” Ngón trỏ đang gõ đột nhiên dừng lại, mở mắt, biểu cảm lưỡi biếng biếng mất, thay vào đó là thái độ nghiêm túc, như con báo đang lấy sức chờ thời cơ: “đã điều tra xong?”

Tuy câu nói ko đầu ko đuôi, nhưng Tiết Duệ Uyên biết Bùi Thần Dật đang nói đến nguyên nhân lỗ hổng liên tục xuất hiện khi công khai thử nghiệm trò chơi trên mạng, anh ko điều tra rõ ràng làm sao dám mời Bùi đại thiếu gia rời giường

Tiết Duệ Uyên gật gật đầu, có chút bất đắc dĩ nói: “Lão già này ko nhìn được, đến thủ đoạn này mà cũng dùng tới.” nói xong lại hướng Bùi Thần Dật chấp tay, bao hàm xin lỗi: “thật có lỗi, đem cậu kéo xuống nước rồi.”

Bùi Thần Dật nhẹ nhàng cười một tiếng, lắc đầu muốn cậu ta đừng để ý

“Nhà Doan Mộc gần đây đang đứng trước nguy cơ, nên tìm nhà cậu đập phá, cũng khó trách ông ta ko nhìn được.” Bùi Thần Dật nhếch khoé môi, mang chút trêu đùa hỏi ngắn gọn: “Định làm thế nào?”

Tiết Duệ Uyên nhẹ nhàng cười: “Tiếp tục chờ.” Sau đó giống như đột nhiên nghĩ đến cái gì, đi đến cửa chớp bên cạnh kéo ra khe hở, nhìn bàn công tác của thư ký bên ngoài cửa kính

Tiết Duệ Uyên vẫy tay gọi Bùi Thần Dật, cười xấu xa nhìn người bên ngoài nói: “Thư ký của mình, “Cay” ko?”

Bùi Thần Dật nhìn theo ngón tay đang kéo ra khe hở trên cửa sổ, người ngoài cửa sổ buộc tóc cao, lộ ra chiếc cằm nhọn hoắc cùng với cái cổ duyên dáng, vành tai mượt mà đeo chiếc khuyên hình tròn, khuôn mặt đang chăm chỉ làm việc tràn đầy tự tin

Làn da trắng nõn làm cô giống như búp bê bằng sứ, ngón tay rực rỡ màu sắc đang ko ngừng múa trên bàn phím, xem qua giống như một đại tiểu thư được chiều chuộng quanh năm ko dính giọt nước, nhưng anh đã cảm nhận được sâu sắc cô có bao nhiêu nhanh nhẹn dũng mãnh, ít nhất là lúc đánh anh cũng ko chút nương tay, bàn tay bị cô cắn bây giờ vẫn còn dấu vết, đúng là bà điên

Bùi Thần Dật hơi nhếch mép: “cô ấy tên là gì?”

Tiết Duệ Uyên cười cực kỳ gian trá: “Đó là Nhã Huyền.” đã sớm muốn giới thiệu cho cậu ta (Bùi Thần Dật) làm quen, lúc trước cậu ta vẫn cứ ra vẻ khách sáo, ai, thật là ko thành thực

“Điều cô ấy đến cho cậu?”

Cũng đã đến giờ nghỉ trưa, chỉ thấy Nhã Huyền vội vàng vàng cầm lấy điện thoại trên bàn, cầm túi xách lập tức ra khỏi cửa

Bùi Thần Dật chậm rãi đi đến trước cửa văn phòng: “Buổi sáng quy định mấy giờ đi làm?”

“Chín giờ”

“Ừ” Bùi Thần Dật mở cửa đi ra ngoài

Tiết Duệ Uyên thật sự ko dám tin vào tai mình, ý Bùi Thần Dật là muốn đến ngồi ở phòng làm việc ở Thịnh Thế sao? Lúc trước nói muốn giới thiệu cho cậu ta, cậu ta còn lãng sang chuyện khác

5. Chương 5

Trần nhà màu đen, tường màu đen, trên trần nhà treo đèn chùm mờ ảo, làm cho không khí trở nên mờ lung thần bí, không giống với những ngọn đèn nhỏ ở mỗi bàn, không tối đến mức khiến khách hàng không nhìn rõ, nhưng cũng không làm hư không khí thần bí kia, cũng bởi vì vậy, gian phòng ăn được những người trẻ, đặc biệt là những cặp tình nhân đặc biệt yêu thích.

Giữa trưa, đúng là thời điểm nhà ăn náo nhiệt, khách vào cửa phần lớn đều có đôi có cặp, tình cảm nồng nàn thiếu chút nữa làm người phục vụ chói mắt, mà bên kia Thì Nhược Huyền đi một mình khiến nhiều người chú ý.

Cô ngồi đối diện cửa sổ, ban đầu người phục vụ cho rằng cô đi cùng bạn trai, dù sao cũng là một người phụ nữ xinh đẹp sao lại không có bạn trai chứ, người phục vụ nhìn nhìn ngược cô rồi nhìn lại chính mình, nước mắt tuôn trào, rõ ràng đều là phụ nữ, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?

Đối với ánh mắt của người khác, Thì Nhược Huyền không chút để ý, từ nhỏ đến lớn cô đã quen với những ánh nhìn chằm chằm, nhưng việc nhỏ này cô luôn không đặt vào mắt.

Cô đứng đắn ngồi chỗ của mình, cả người toát ra khí chất của một thiên kim tiểu thư càng thu hút thêm nhiều ánh mắt, không ai đoán được cô là đang nghe lén đôi tình nhân cách vách nói chuyện.

“Anh yêu, anh nếm thử món này xem, người ta cảm thấy món này ngon, em đút cho anh ăn, à. . . .”

“Em yêu, rất ngọt đó.”

“Chớ ăn gấp như vậy, anh xem, cả cầm cũng dơ rồi, ai yêu, đừng có hôn người ta, làm người ta tèm lem rồi, người ta không chịu đâu.”

Nghe đến đây, biểu tình của Thì Nhược Huyền trở nên vô cùng hung dữ, cũng may giữa hai chỗ ngồi có đặt mấy bình hoa, nếu không đặc biệt chú ý sẽ không thấy được người cách vách, nếu không chắc chắn đã dọa đến người khác.

Được lắm, đồ đàn ông dễ tiện, bị cô phát hiện hắt bắt cả hai tay vẫn còn nín kén không muốn chia tay, nói cái gì mà hắt ta chỉ yêu thương cô, là do cô gái kia quấn lấy hắt, hắt chỉ yêu tha thiết một người là cô, hiện tại cùng kẻ thứ ba kia ngọt ngọt ngào ngào, còn dám mặc quần áo tình nhân màu xanh thân thiết với nhau giữa ban ngày, thật giống như hai con ếch.

“Con bà nó, trước mặt mày bà đây làm thực nữ, hiền lành, anh liền cho rằng bà đây dễ bắt nạt lắm phải không? Chết tiệt!” Hai tay Thì Nhược Huyền nắm chặt lấy ly thủy tinh, tưởng tượng đây là cổ của tên ếch đực kia, nghiêng răng nghiêng lợi, nghe răng trợn mắt thấp giọng nói.

Cô đột nhiên biến sắc chú ý đến người này giờ vẫn nhìn cô, ngồi cách cô không xa Bùi Thần Dật.

Anh đang uống nước, lại bị biểu tình hung dữ và lời nói thô tục của cô dọa một phen, mới vừa uống ngụm nước, liền ho khan nhưng cũng không nhịn được ý cười, chỉ là đè thấp âm thanh cúi đầu cười.

Thì Nhược Huyền nghe thấy tiếng cười, nhìn đến Bùi Thần Dật, hai mắt cô chớp chớp, lập tức khôi phục tư thế của một tiểu thư, khụ một tiếng hắng giọng, làm như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Tiết Duệ Uyên nhìn người trước mắt ý cười không giảm, thậm chí Bùi Thần Dật không dùng cười được, tò mò hỏi: “Cười cái gì?”

Bùi Thần Dật đặt cái ly xuống, nắm tay đặt trước môi, nhịn không được khụ khụ.

Anh lắc đầu: “Mới này, hình như mình thấy Như Hoa.”

“Ở đâu?”

Thì Nhược Huyền cũng nghe được lời nói của Bùi Thần Dật, nhanh chóng buông cái ly, hai mắt trừng to nhìn anh, như đang uy hiếp, anh dám!

Bùi Thần Dật nhận được ánh mắt của cô, anh lại khụ khụ, cố nén ý cười lắc đầu: “Ảo giác.”

“Nha.” Tiết Duệ Uyên cũng không tiếp tục đề tài này, ăn mì thịt bò.

Đáp án này không thể làm vừa lòng Thì Nhược Huyền, anh lại nói cô giống Như Hoa, người kia dùng ngón tay ngoáy mũi, cười đến bỉ ổi, cô lại là một đại mỹ nhân đâu có giống nhau chứ?

“Anh yêu, người ta muốn ăn cái kia a, anh dứt người ta đi, a....”

Chịu hết nổi rồi! Hai tay Thì Nhược Huyền chụp lấy cái bàn đứng dậy, con ếch đực ở chỗ ngồi cách vách đang muốn dứt miếng thịt bò cho con ếch cái, miếng thịt bò còn chưa đến miệng ếch cái, Thì Nhược Huyền đột nhiên xuất hiện bên cạnh, tay ếch nam run lên đem miếng thịt bò đưa vào cái miệng mở đặc biệt nhỏ của ếch cái, chút nữa làm cho ếch cái ghen chết.

Ếch đực nhanh chóng đứng lên, nĩa ăn cũng không kịp rút lại, lóng ngóng lo lắng đứng lên lắp bắp nói: “Huyền Huyền, em, em cũng ở đây, anh, anh không quen cô ta....”

Thì Nhược Huyền hoàn toàn xem nhẹ lời giải thích của con ếch đực kia, nhìn cũng không nhìn đến hân, phong tình quyến rũ, xinh đẹp chạy về phía Bùi Thần Dật.

“Nha, honey, thì ra anh đã sớm đến, người ta chờ anh thật lâu đó.” Thì Nhược Huyền cố kéo dài giọng, âm thanh nũng nịu, càng biểu thị ra bộ dáng nữ nhân yếu điệu cảm tình thâm thiết.

Tiết Duệ Uyên đưa lưng về phía Thì Nhược Huyền chăm chú ăn thịt bò, không biết được âm thanh làm nũng nịu kia là nói với Bùi Thần Dật, bởi vậy cũng không thu chân lại, Thì Nhược Huyền cứ như vậy bị trượt chân, gần như bổ nhào vào lòng Bùi Thần Dật.

Bùi Thần Dật nhanh tay đỡ được cô, bị cổ tay của cô đánh vào lồng ngực, đau đến nhe răng.

Thì Nhược Huyền dùng âm thanh ngọt ngào đến phát ngáy nói tiếp: “Honey, anh chờ em có lâu không a? Ôi, người ta thật yêu anh nha.” Đôi mắt mềm mại đáng yêu của cô trừng to nhìn anh, dùng ánh mắt nói với anh, phối hợp với tôi.

Bùi Thần Dật cảm thấy buồn cười, anh nhìn con ếch đực đang muốn chạy về phía họ liếc mắt một cái: “Dựa vào cái gì?”

Thì Nhược Huyền trừng anh hai mắt càng mở lớn, cố làm ra nét mặt hung ác: “Anh vừa mới nói xấu tôi.”

Bùi Thần Dật khẽ cười nói: “À? Tôi nói cái gì?”

Cô còn đang ở trong lòng Bùi Thần Dật, nhưng một chút cũng không phát hiện ra, cô vẫn đưa lưng về phía Tiết Duệ Uyên đã sớm dừng ăn, anh ta đương nhiên nhận ra cô, chính là cô thư ký “cay nghiệt” của anh mà, anh dùng ánh mắt đã hiểu ra nhìn về phía Bùi Thần Dật, thì ra hai người họ đã quen biết từ lâu.

Bùi Thần Dật nhìn thấy ánh mắt của anh, liếc mắt nhìn anh một cái lại lướt qua cửa, ý tứ chính là anh có thể rút đi rồi.

Tiết Duệ Uyên không chút để ý, cười cười vươn ngón trỏ chỉ phần bát tét của anh, ý nói hôm nay cậu mời khách, sau đó ngênh ngang đi ra cửa lớn nhà hàng.

Tuy nhiên anh không thật sự muốn đi, nhưng anh vẫn nên một vừa hai phải thì tốt hơn, chẳng may chọn phải Bùi Thần Dật, những bảo bối của anh lại gặp nguy hiểm rồi.

Toàn bộ từ đầu đến cuối thì Nhược Huyền hoàn toàn không phát hiện, cô không biết vừa rồi trước mặt ông chủ chính mình lại bày ra chuyện mất mặt, còn đánh bạn ông chủ. cô vẫn đang thờ phỉ phỉ, rất cẩn thận hạ giọng “Anh có giúp tôi hay không?”

Kỳ thật vừa rồi Bùi Thần Dật cũng nghe được lời nói của người đàn ông cách vách, không khó đoán được bạn trai cô bắt cả hai tay bị cô phát hiện, như vậy lần đầu tiên gặp cô, cô một người bước đi thật chậm dưới mưa to, là vì cô phát hiện chuyện này làm cho cô đau lòng, sau đó cô đánh anh. Tâm tình Bùi Thần Dật trở nên không được vui.

“Tôi với cô rất thân sao? Lần đầu gặp bị cô đánh, lần thứ hai bị cô cắn, lần này là lần thứ ba, cô lại cho tôi một đấm, vì sao tôi phải giúp cô?”

Thì Nhược Huyền khinh bỉ nhìn anh, người đàn ông này thật nhỏ mọn, chuyện nhỏ tí tẹo như vậy cũng so đo

“Anh chắc chắc anh không giúp tôi? Anh không giúp tôi thì làm sao theo đuổi được tôi đây. Anh không thể phủ nhận một tuần chúng ta gặp nhau đến ba lần, nếu anh không phải muốn theo đuổi tôi, chẳng phải muốn tôi tin rằng có duyên phận ma quỷ như vậy”

Bùi Thần Dật rút cuộc nhịn không được nở nụ cười, tâm tình vui sướng trở lại, người phụ nữ điên này thật có ý tứ, anh còn cho rằng cô sẽ uy hiếp anh, hoặc là ấn tượng của anh về cô, trực tiếp giải quyết bằng bạo lực, nhưng không ngờ cô lại đưa ra cái lý do này, cái này cơ bản chính là suy nghĩ trong lòng cô nha, không nghĩ tới cô lại nói thẳng suy nghĩ trong lòng ra, anh chưa từng thấy qua người như vậy.

Tâm tình thì Nhược Huyền vốn không tốt, thấy anh cười lại càng không vui, cho rằng anh nhạo báng cô.

cô hừ lạnh nói “không giúp thì thôi vậy” cô nói xong định quay đầu đi, mắt mặt thì mắt mặt đi, so với anh cười nhạo còn tốt hơn.

Chỉ là thì Nhược Huyền chưa kịp đi đã bị Bùi Thần Dật ôm lại, nghe thấy giọng nói của anh mang theo ý cười “Đau lắm phải không? Bảo bối, để anh xoa xoa cho em nha?”

thì Nhược Huyền nghe thấy thiếu chút nữa ói ra máu, xoa xoa, xoa xoa cái đầu anh a.

Chỉ là cô còn chưa nói, ếch đực đã đứng không yên đi đến trước mặt họ, hai người không biết chính mình thấp giọng nói chuyện, vành tai cùng tóc mai chạm nhau trong mắt người khác có bao nhiêu thân mật.

“Này, anh là ai a”

Bùi Thần Dật khoé mắt cũng không thèm nhìn hắn, chỉ chăm chú nhìn thì Nhược Huyền, một bộ dáng tình thâm ý trọng.

thì Nhược Huyền xoay người ôm eo Bùi Thần Dật, giả vờ như cô gái nhỏ đang hạnh phúc, hướng về phía ếch đực cười rạng rỡ “A, anh cũng ở đây hả, cùng bạn gái ăn cơm? A quên giới thiệu” cô nhìn Bùi Thần Dật cười ngọt ngào, Bùi Thần Dật cũng đắm đuối đưa tình nhìn cô, khe mỉm cười.

thì Nhược Huyền đối với biểu hiện của anh cực kỳ vừa ý, nói tiếp “Đây là bạn trai mới của tôi, honey đã theo đuổi tôi thật lâu, anh ấy thật sự rất yêu tôi, vừa nghe tin tôi với anh chia tay đã thổ lộ với tôi, anh ấy đẹp trai lại ưu tú như vậy, tôi đương nhiên muốn nắm bắt giữ lấy anh ấy”

không biết Bùi Thần Dật là cố ý hay vô tình, từ trên nhìn xuống ếch đực nói “Cảm ơn anh lúc trước đã chiếu cố bảo bối, làm phiền anh rồi”

thì Nhược Huyền nhìn động tác của Bùi Thần Dật, lại nhìn sắc mặt của ếch đực thay đổi, trong lòng điên cuồng vui vẻ.

cô giả vờ nhìn cổ tay trông rỗng “Nha, thì ra đã không còn sớm, tôi cùng honey đang vội, chúng tôi đi trước nha”

Hoàn toàn không để ý đến con ếch đực kia cho tới bây giờ chỉ mới nói được một câu, thì Nhược Huyền ôm cánh tay Bùi Thần Dật, cười hạnh phúc đi khỏi nhà hàng.

Vừa xem vở kịch đến mê mẩn, mang theo ánh mắt sùng bái của cô phục vụ, thì Nhược Huyền còn không quên nhắc nhở “bạn trai trước của tôi thật rất khách khí, anh ta nói bữa ăn này anh ta mời nha ha ha ha”

Thanh âm lớn cổ tình để con ếch đực kia nghe được, mặt ếch đực nhất thời biến thành màu gan heo.

“Anh yêu sao anh lại giúp bọn họ thanh toán, sao lại muốn mời khách? hay là anh còn chưa hết hy vọng với người phụ nữ kia? người ta không chịu đâu, anh phải nói chỉ yêu mình em”

âm thanh cùng dáng vẻ kịch cỡm của ếch cái là ấn tượng cuối cùng của thì Nhược Huyền về hai con ếch kia.

Vừa ra khỏi nhà hàng, thì Nhược Huyền lập tức cười ra tiếng, không chút bận tâm đến hình tượng của chính mình.

Bùi Thần Dật nhìn cô đang sang sảng cười, không chào tạm biệt cô, vẫn đi theo bên cạnh cô, thậm chí không nhắc cô buông tay anh ra.

Nhìn khuôn mặt tươi cười sáng lạn của thì Nhược Huyền, Bùi Thần Dật không hiểu sao tâm tình mình lại trở nên vui sướng, khóe miệng không tự giác khê cong lên.

6. Chương 6

Bên cạnh nhà hàng có một công viên nhỏ, là nơi tản bộ tốt nhất sau khi ăn, mà hôm nay không biết vì sao, người trong công viên ít đi hẳn.

Khi Thì Nhược Huyền và Bùi Thần Dật tản bộ, đi vào công viên nhỏ, dọc đường đi tiếng cười không ngừng. Thì Nhược Huyền buông tay Bùi Thần Dật, bước nhanh lên phía trước, đến dưới gốc cây cổ thụ, cô dừng bước, chống lên thân cây gặp người cười nghiêng ngả.

Quá khoa trương rồi, có buồn cười như vậy sao? Bùi Thần Dật hơi hơi nhú mồm.

Lúc Bùi Thần Dật còn chưa kịp phản ứng, Thì Nhược Huyền đang cười to đột nhiên “oa” một tiếng khóc lên.

Giữa trưa hè yên tĩnh, trong công viên truyền đến tiếng côn trùng kêu to, xa xa là tiếng chó sủa vang, có một ông lão sau khi ăn xong đang dắt chó đi dạo, không hề ngại cái nóng của trưa hè, cũng có âm thanh của mấy đứa trẻ đang chơi đùa, tiếng người mẹ dịu dàng nỉ non.

Bùi Thần Dật lẳng lặng đứng tại chỗ, nhìn Thì Nhược Huyền khom người, tay chống lên thân cây, lúc này cô còn mở to đôi mắt xinh đẹp trừng anh đầy uy hiếp, cô còn làm dáng vẻ hạnh phúc ra oai với bạn trai trước, vừa rồi cô còn cười đến sáng lạn, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy đắc ý, hắt cằm nhỏ lên.

Người phụ nữ này a.... Bùi Thần Dật tiến lên phía trước, đè lên tay cô, chậm rãi đem tay cô nắm trong bàn tay của mình, xoay người cô dồn trọng tâm vào anh, một tay nắm tay cô, một tay nắm vai cô, để mặt cô vùi vào ngực anh.

Thì Nhược Huyền giống như cô gái nhỏ cực kỳ đau lòng, trong lòng anh ra sức khóc, đem tất cả uất ức của mình khóc ra.

Bùi Thần Dật không nói gì nhẹ nhàng vỗ lưng cô, dùng động tác mềm mại nhẹ nhàng trấn an cô.

Tuy hai người chỉ mới gặp nhau ba lần, không tính là rất quen thuộc, nhưng mỗi lần gặp cô luôn hăng hái, ý chí chiến đấu sục sôi xuất hiện trước mặt anh, cho dù lần trước đại diện của cô đến, vẫn hung hăng với anh như cũ, lại còn cắn anh một phát.

Mà hiện tại nhìn bộ dạng khóc đến đáng thương của cô, buồn bã ỉu xiu, ủ rũ, Bùi Thần Dật cảm thấy như có tảng đá lớn đặt trên ngực, nặng nề khó chịu, cô vẫn thích hợp với bộ dạng sức sống bắn ra bốn phía hung hăng đánh anh hơn, liều lĩnh như vậy, đắc ý như vậy, cô nên có bộ dạng đó.

Người trước ngực làm Bùi Thần Dật thu hồi lại tinh thần, thấy cô càng khóc càng dữ dội, anh lấy khăn giấy trong túi, mở một tờ đưa cho cô.

Viễn mắt cô hồng hồng, nhìn bàn tay đang cầm khăn giấy của anh, không hề giữ chút hình tượng, trước mặt anh xì mũi thật mạnh, Bùi Thần Dật vẫn đứng tại chỗ, không hề cảm thấy khó chịu mà lui lại.

“Còn không?” Âm thanh của cô có chút nghẹn ngào, mềm mại tình tứ rất đáng thương.

Bùi Thần Dật lại đưa một tờ khăn giấy cho cô, kì thật anh có thể đem cả gói khăn giấy đưa cho cô, nhưng không biết vì sao, anh đột nhiên cực kỳ thích động tác như vậy, giống như động tác này có thể duy trì quan hệ của anh và cô.

Thì Nhược Huyền lại nhìn về phía anh, bắt lấy khăn giấy vừa xì mũi, vừa rầu rĩ nói: “Tôi mới không phải khóc vì thất tình, người đàn ông đi tiện kia có gì đáng để tôi khóc.”

Bùi Thần Dật nhìn cô gật đầu: “Ừm.” Không an ủi cũng không phản bác lại cô.

Thì Nhược Huyền cho rằng anh không tin cô: “Tôi khóc chỉ vì mắt nhìn người của tôi sai, thật là mắt bị mù, trước đây sao lại nhìn trúng người đàn ông dễ tiện đó, vậy mà còn tình nguyện làm thực nữ vì hắn ta, già vờ đến mức khó chịu muốn chết.” Cô vừa nói vừa khóc: “Tôi thật oan ức a, oa!”

Bùi Thần Dật có chút bất đắc dĩ nhìn Thì Nhược Huyền rơi nước mắt như mưa, anh rất ít nhìn phụ nữ khóc, mấy người bạn gái trước của anh tính tình còn “cay” hơn Thì Nhược Huyền, gặp chuyện uất ức chỉ biết tìm anh cãi nhau, anh chưa bao giờ thấy người nào khóc thảm hại như Thì Nhược Huyền, lần đầu đối mặt với tình huống như vậy, anh cũng không biết an ủi cô như thế nào.

Nhưng Thì Nhược Huyền lại nhanh chóng dừng khóc, cầm lấy khăn giấy lau khô nước mắt: “Này thích khoe hàng, anh tên là gì?”

Mặt Bùi Thần Dật không đổi sắc nhìn cô một cái: “Bùi Thần Dật.”

“A, không ngờ tên cũng bình thường thôi, này sao lại cứ thích khoe hàng như vậy, vì hứng thú sao? Anh thích khoe quần lót với người khác?”

Bùi Thần Dật trừng mắt nhìn cô không nói một lời.

Ngược lại Thì Nhược Huyền lại tự nói tiếp, xem nhẹ ánh mắt của Bùi Thần Dật: “Ha, không thể tưởng tượng được anh lại có ham mê biến thái như vậy.” Như đột nhiên nghĩ đến cái gì, cô nhìn Bùi Thần Dật: “À, tôi tên là Thì Nhược Huyền, thật ra tôi cảm thấy anh là người đàn ông tốt, làm sao lại có loại ham mê biến thái như vậy? Ai, không cần giải thích, mỗi người một chí hướng thôi.”

Bùi Thần Dật thiếu chút nữa trợn trắng mắt, cô cơ bản không cho anh cơ hội giải thích.

“Chúng ta có thể gặp lại không a?” Thì Nhược Huyền lại nghĩ mình không có phương thức liên lạc với anh, hôm nay tạm biệt không biết sau này có còn gặp lại anh, trong lòng có chút u buồn không rõ.

“Không phải cô nói chúng ta không đến một tuần đã gặp nhau đến ba lần sao, là vì tôi đang theo đuổi cô.”

Thì Nhược Huyền kinh ngạc hô lên: “Tên thích khoe hàng như anh cũng không xứng làm bạn trai tôi.”

Cô thật đúng cái gì cũng dám nói, Bùi Thần Dật lườm cô một cái.

Thì Nhược Huyền cười hì hì: “Này, anh có muốn cho tôi số điện thoại không?”

“Còn có thể gặp mặt.” Bùi Thần Dật thần thần bí bí nhìn cô một cái, xoay người chậm rãi rời khỏi công viên nhỏ.

“Sao anh có thể khẳng định như vậy?” Thì Nhược Huyền chậm rì rì đi theo anh, một chút cũng không thấy xấu hổ vì bị từ chối.

“Tôi chính là khẳng định.”

“Vậy khi nào thì gặp lại?” Thì Nhược Huyền truy hỏi bám riết không tha, cô giống như có chút chờ mong lần gặp tiếp theo của bọn họ.

“Không biết.”

“Sao lại không biết?”

“Cũng không biết.”

“Này....”

“Không cần hỏi nữa.”

“Tại sao?”

“Thật xấu.”

“Bùi Thần Dật, anh nói ai xấu? Anh thử nhìn lại một lần xem, đâu có xấu chứ? Rõ ràng là mỹ nhân mà.”

“Ừm.”

“Đừng có ừm, anh nói rõ ràng cho tôi.”

Thì Nhược Huyền túm lấy ống tay áo Bùi Thần Dật đóng đưa thật mạnh, anh dung túng cho cô, cái gì cũng không nói, để cô nắm lấy ống tay áo đến nhăn nhúm, anh muốn nhìn cô như thế này.

Thì Nhược Huyền là người rất nghiêm túc, tuy cô không đem mấy chữ “cẩn thận” viết trên mặt, nhưng cùng cô ở chung, đồng nghiệp đều có cảm giác như vậy.

Từ đầu khi cô vào làm ở Thịnh Thế, người của bộ phận nhân sự đều cho rằng cô là cái bình hoa ngược to não ngắn, có thể được tuyển vào chắc là sử dụng chút thủ đoạn, nhưng ý nghĩ như vậy sau nửa năm đã biến mất, Thịnh thế không có ai nghiêm túc như cô, năng lực làm việc lại mạnh mẽ như vậy.

Lượng công việc một ngày của cô tương đương với công việc của ba người khác, ngay từ đầu, các tiền bối đối với cô vô cùng chèn ép, cô một chút cũng không có không phục, mỗi ngày tăng ca đến chín giờ tối cũng chưa hề một câu oán giận.

Cô không chỉ đem công việc của mình làm thật cẩn thận tỉ mỉ, phương hướng phát triển công ty cũng không có trong phạm vi công việc của cô, cô vẫn có thể hiểu được rõ ràng, thậm chí ưu khuyết điểm của những công ty khác cũng phân tích vô cùng tường tận, điểm này của cô làm cho các tiền bối phải giơ ngón tay cái thán phục.

Hiện tại có bao nhiêu người trẻ tuổi có đủ năng lực để phân tích những tư liệu này? Lại có mấy người có thể mở rộng tầm nhìn ngoài phạm vi công việc của mình, nắm rõ tin tức những lĩnh vực khác? Thì Nhược Huyền có thể trong thời gian ngắn từ nhân viên nhỏ bé phòng nhân sự trở thành thư ký tổng giám đốc Thịnh Thế, không phải không có nguyên nhân.

Cũng bởi vì cô có năng lực hơn người khác, mọi người tổ thư ký của tổng giám đốc đều tin tưởng cô, mà tính cách thẳng thắn của cô cũng giúp cô đem những quan hệ phức tạp trong văn phòng xử lý thành thạo, mấy thư ký trong tổ thư ký tổng giám đốc ganh đua sắc đẹp, tình cảm cũng không tốt lắm, lại chỉ cô có thể cùng mấy cô gái kia hòa hợp, nên sáng nay cô bị Tiết Duệ Uyên gọi vào văn phòng, mấy thư ký cũng tụ lại ngoài cửa phòng, vì cô khẩn trương toát mồ hôi lạnh.

Thì Nhược Huyền nhìn nhìn đồng hồ trên tường, cô đã tiến vào 30 phút, trừ khi họp và báo cáo lịch trình làm việc hằng ngày, cô chưa từng lưu lại trong phòng tổng giám đốc thời gian lâu như vậy, cô thật muốn gấp to một cái, đương nhiên cô cũng không ngạc nhiên như thế, lại gấp trước mặt lãnh đạo trực tiếp của mình, đó không phải là muốn chết sao?

“Như thế nào? Đã quyết định chưa?” Tiết Duệ Uyên kí xong một phần văn kiện, lại đem lực chú ý tập trung trên người cô.

“Tôi không hiểu vì sao lại là tôi?” Thì Nhược Huyền nháy đôi mắt to xinh đẹp, ánh mắt có chút nghi ngờ.

Một tay Tiết Duệ Uyên vuốt cằm: “Năng lực làm việc của cô có thể xem là tốt nhất trong công ty, công tác biểu hiện xuất sắc, tôi hy vọng cô có thể giúp đỡ kỹ sư lập trình kia một chút, kỹ sư lập trình của công ty chúng ta cô cũng biết đấy, anh ta hầu như không lộ mặt ở Thịnh Thế, thế cho nên ta không có tổ thư ký, nhưng là chuyện bên đó tuyệt đối ít hơn bên này rất nhiều.”

Tổng giám đốc như là muốn xem cô như một tổ thư ký sao?

” Boss, anh muốn xem một phụ nữ như tôi thành đàn ông cũng được, dù sao hiện tại cũng là nam nữ bình đẳng, đàn ông có năng lực, phụ nữ chúng tôi cũng như vậy, nhưng anh lại đem tôi thành cả tổ thư ký?”

Tiết Duệ Uyên nghe cô nói rót vài giọt mồ hôi lạnh, nghe đến cái tên thì Nhược Huyền, quản lý phòng tiêu thụ à người đàn ông cao lớn như vậy cũng phải chịu thua, không có mấy người phụ nữ có thể làm việc mà chỉ ngủ mười tiếng mỗi tuần.

Buổi sáng theo anh ta đến Italy mở bốn hội nghị, buổi tối lại tham dự tiệc rượu ở Bỉ, cô có thể tỉnh táo nói chuyện với anh, cùng anh đi chào hỏi cổ động của các công ty, trên máy bay cô cũng không hề sử dụng thời gian ngắn ngủi này để ngủ bù, phụ nữ? cô thật đúng là phụ nữ a.

Tiết Duệ Uyên khụ một tiếng, thanh giọng nói: “Đương nhiên, nếu cô không đồng ý, tôi cũng không miễn cưỡng.” Sau đó anh lại có thâm ý khác nhìn thì Nhược Huyền liếc mắt một cái: “Nhưng cô có biết tôi kì

vọng ở cô không chỉ là một thư ký, năng lực cộng tác của cô tôi vô cùng thưởng thức, cũng hiểu được cô có cơ hội thăng chức, có lẽ trải qua rèn luyện lần này, năng lực của cô có thể nâng lên một bậc.

Đương nhiên nếu cô chỉ muốn làm thư ký thì cũng tốt, như thế cô có thể từ chối đề nghị của tôi, tôi hoàn toàn có thể lý giải, cũng tuyệt đối không miễn cưỡng cô.” Tiết Duệ Uyên vừa nói, vừa quan sát vẻ mặt của thì Nhược Huyền: ” Nhưng mà có một chút đáng tiếc a”

thì Nhược Huyền không liên nhãn trợn trừng mắt, trời ạ lần này đổi lại dùng phép khích tướng rồi.

” thật ra anh nghĩ muốn gặp mặt người nào đó nhưng lại tìm không được lý do thích hợp , lúc này mới nhớ, có thể đem tôi điều đi, sau đó đem người nào đó điều lên , danh chính ngôn thuận ổn chung một chỗ với anh, tôi nói đúng không? Boss ”

Tiết Duệ Uyên nghiêm trang: ” Tôi có công tư không rõ ràng như vậy sao ?”

Bộ dáng thì Nhược Huyền cũng nghiêm túc nói : ” Tuyệt đối không phải.” cô vừa nói cứ gật đầu thật mạnh khẳng định.

Tiết Duệ Uyên lại cố ý khụ một tiếng: ” Như thế cô dọn dẹp một chút đi, lập tức đi qua, thư ký Trần Phàm của người lập trình đã liên hệ với phòng nhân sự , cô nhanh đi gặp anh ta đi”.

Mới ra khỏi cửa phòng tổng giám đốc, thì Nhược Huyền bị mấy thư ký mới vừa dựng thẳng tay nghe lén vây quanh, trong đó người mặc váy công chúa Diễm Diễm thăm dò hỏi thì Huyền : ” Tổng giám đốc có nói gì không?”

Vu Tâm mở to mắt trừng Diễm Diễm một cái : ” Chín Huyền có năng lực như vậy, tổng giám đốc còn có thể nói cái gì? Nhất định là khe ngại chị ấy.”

Người hơi chững chạc đem băng đô Thượng Quan Tình liếc nhìn ba người , bình tĩnh nói một câu: ” 33 phút lẻ một giây”

thì Nhược Huyền đối với thời gian chính xác tới từng giây có chút không biết nói gì, nhưng bởi vì các cô ấy quan tâm, có phần cảm động cũng có chút không nở đi.

” Cũng chưa nói cái gì, chỉ là điều mình đến làm thư ký cho kỹ sư lập trình.”

Mới vừa nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn của Diễm Diễm lập tức nhăm nhúm : ” Oa, vì sao?”

Vu Tâm biểu tình giống như Diễm Diễm , nhưng Thượng Quan Tình lại vô cùng bình tĩnh, chỉ có cô nhìn được trong ánh mắt của thì Nhược Huyền có phần không nở.

thì Nhược Huyền vỗ vỗ vai Thượng Quan Tình , một tay đặt lên vai Diễm Diễm : ” Các cậu sao vậy ? Đây chính là chuyện tốt nha, kỹ sư lập trình bình thường đều không xuất hiện , mình qua bên kia công việc có thể nhẹ nhàng hơn , Boss đã quan tâm mình như vậy , nha đầu ngốc.”

Cho dù không bỏ được , Diễm Diễm và Vu Tâm cũng nói chúc mừng thì Nhược Huyền, không khí như vậy không lâu, Vu Tâm lại bắt bình phẩm về trang phục hôm nay từ đầu đến chân của Diễm Diễm, từ vòng đeo tay đến giày cao gót, không chỗ nào không bị Vu Tâm đã kích mạnh mẽ .

thì Nhược Huyền nhìn hai người đang đùa giỡn , khẽ mỉm cười, ống tay áo đột nhiên bị kéo kéo, là Thượng Quan Tình.

thật ra cô ấy có gương mặt như búp bê, một chút cũng không quá trưởng thành , nhưng cách cư xử bình tĩnh và ăn mặc như người lớn làm cho cô có vẻ chững chạc, cô cố nhìn ra suy nghĩ trong mắt thì Nhược Huyền: ” Cậu vui mừng không?”

thì Nhược Huyền gật gật đầu : ” Đương nhiên.”

Thượng Quan Tình gật đầu: ” Vậy là tốt rồi.”

thì Nhược Huyền cảm kích nhìn Thượng Quan Tình, có thâm ý khác nói:” Mình muốn thu dọn chút đồ chuyển qua đó, sau này có thể cậu phải chịu vất vả rồi , cố lên.”

thì Nhược Huyền cảm kích nhìn Thượng Quan Tình người cũng như tên gật gật đầu, sau đó không nói thêm gì nữa

thì Nhược Huyền không thu hồi ánh mắt tiếp tục nhìn Thượng Quan Tình, vẫn vẻ mặt mỉm cười, xem ra ngày tốt của Boss cũng không tới quá dễ dàng a.

7. Chương 7

Tuy Thì Nhược Huyền là thư ký có năng lực làm việc rất xuất sắc, nhưng mới chuyển từ thư ký trưởng của tổng giám đốc sang làm thư ký trưởng của thiết kế sư, lại chỉ cho cô một tiếng để làm quen, thật là quá khó khăn rồi, dĩ nhiên thư ký trưởng này là cô tự mình nghĩ thể, chỉ có một thư ký, không phải cô là thư ký trưởng thì còn ai vào đây?

Thì Nhược Huyền vừa mắng thầm Tiết Duệ Uyên hà khắc vừa sửa sang lại văn kiện trên bàn làm việc, nhỏ giọng lầm bầm: “Cơ bản là không thể từ chối, Triệu Phàm cũng đã thông báo với bộ phận nhân sự rồi, rõ ràng chính là bắt buộc, đem tôi nhét đến chỗ này.”

Nhưng cũng không phải là cô không cam tâm tình nguyện, giống như anh nói, cô cũng hy vọng mình có thể càng trở nên ưu tú, không kể đến việc thăng quan tiến chức, năng lực cá nhân tiến bộ với cuộc sống sau này của cô cũng rất quan trọng.

Sau nửa giờ sửa sang lại văn kiện, đồng hồ đã chỉ 11 giờ rồi, cô mới vừa ngồi xuống, điện thoại trên bàn đã vang lên.

Thì Nhược Huyền xóc lại tinh thần, âm thanh ngọt ngào trả lời điện thoại: “Xin chào, đây là phòng làm việc của lập trình viên.”

“Thì Nhược Huyền?” Trong loa truyền đến giọng nam trầm thấp, Thì Nhược Huyền cảm thấy có chút quen nhưng nhất thời không nhớ ra đã nghe ở đâu, người khác nhận ra mình nhưng bản thân lại không nhớ được đối phương, đây thật sự là một sự sỉ nhục lớn đối với Thì Nhược Huyền.

“Đúng vậy, xin hỏi ngài là?”

“Nửa giờ nữa tôi sẽ đến, cô chuẩn bị một chút đi.” Không trả lời vấn đề của Thì Nhược Huyền, lại nói một câu không đầu không đuôi rồi cúp máy.

Nghe âm thanh đô đô, suy nghĩ đầu tiên của Thì Nhược Huyền, anh ta chắc là lập trình sư trong truyền thuyết hả? Thứ hai, anh ta lại phá lệ muốn đến văn phòng, rốt cuộc có thể gặp được nhân vật lớn trong truyền thuyết; thứ ba, muốn cô chuẩn bị cái gì? Anh ta còn chưa nói a.

Thì Nhược Huyền buồn bực đem các văn kiện kỹ thuật mới nhận được từ Trần Phàm chỉnh lý lại một lần, ghi nhớ rõ ràng vị trí mỗi thứ, lại nhìn hạng mục tư liệu, trong lòng thầm nghĩ như vậy xem như là chuẩn bị ổn thỏa rồi sao?

Cô có chút chột dạ, vì sao lần đầu tiên gặp nhân vật lớn trong truyền thuyết lại cho anh thấy mặt không chuyên nghiệp của mình? Cô không cần a! Nhớ lại, Thì Nhược Huyền lại không yên lòng liên tục nhìn đồng hồ.

11 giờ rưỡi, cửa đúng giờ bị đẩy ra.

Người tới mặc áo sơ mi trắng cùng với quần tây đen, áo sơ mi để hở hai nút đầu, lộ ra làn da màu đồng và xương quai xanh khiêu gợi, đồng thời phô bày đường cong cơ thể, bả vai rắn chắc, eo thon nhưng mạnh mẽ, khuôn ngực dày rộng, không chỗ nào không lộ ra điểm hấp dẫn trí mạng.

Bùi Thần Dật chính là thiết kế sư của Thịnh Thế, tin tức này làm Thì Nhược Huyền vô cùng kinh ngạc, mà điều làm Thì Nhược Huyền kinh ngạc nhất không phải là sự xuất hiện của Bùi Thần Dật, mà là bộ quần áo anh đang mặc.

Ba lần trước gặp anh, anh đều mặc áo phông rộng rãi cùng quần sooc, hay là áo thun thoải mái và quần bò, nhưng hôm nay toàn thân anh là âu phục nghiêm túc, lại làm ắt Thì Nhược Huyền có chút đỏ, có lẽ không ai có thể mặc tây trang lại gợi cảm như vậy.

Thì Nhược Huyền nuốt một ngụm nước bọt, đứng dậy, giơ tay sờ sờ mũi giấu đi đôi mắt mở to, không biết nên chào hỏi như thế nào cho tốt.

Bùi Thần Dật nhìn đôi má phấn hồng trước mặt, vẻ mặt không quá tự nhiên, cảm thấy có chút buồn cười, không biết sao trong lòng lại muốn nghĩ cách trêu chọc cô.

Anh gõ gõ mặt bàn: “Không chào hỏi tôi sao?”

Mới vừa có chút xấu hổ, Thì Nhược Huyền nghe câu nói chợt hoàn hồn, khóe mắt tà tà liếc anh một cái: “Tôi không biết anh là ai, biết chào như thế nào? Muốn tôi nói ‘Chào tiên sinh’ sao? Tôi cũng không đứng quỳ tiếp tân.”

Cái liếc mắt của cô làm trái tim Bùi Thần Dật như bị điện giật run rẩy, tê dại.

“Hôm qua không phải đã nói cho em biết tên tôi là gì, sao lại nhanh quên như vậy?” âm thanh Bùi Thần Dật vẫn thản nhiên, trầm thấp lại hàm chứa ý cười.

không có cách trở, âm thanh của anh rơi vào tai thì Nhược Huyền lại cực kì gợi cảm chọc người.

A di đà Phật, Thượng đế, Jesus, sắc tức là không, không tức là sắc, sao trước đây lại không nhận ra anh quyến rũ như vậy? Trong tim thì Nhược Huyền như có con nai nhỏ đang nhảy loạn.

không xong, không xong, gò má cô càng lúc càng hồng, điều hòa 25 độ giống như không cứu được cô, sao cô lại cảm thấy như mình đang bị Bùi Thần Dật đùa giỡn.

thì Nhược Huyền nhin không được có phần nóng giận: “Này!”

Khuôn mặt thì Nhược Huyền ngày càng hồng nói cho Bùi Thần Dật biết, anh với cô cuối cùng cũng hòa nhau một lần.

“Này cái gì, không phải nửa tiếng trước đã gọi cho em, kêu em chuẩn bị sao?”

Ai biết anh nói chuẩn bị là chuẩn bị cái gì? Trong lòng thì Nhược Huyền lẩm nhẩm, anh là cấp trên, anh là cấp trên, kiềm chế tay mình, không cần quá xúc động mà cầm điện thoại đập chết anh.

Đột nhiên nghĩ đến lần trước, trước khi chia tay, Bùi Thần Dật nói chắc chắn có thể gặp lại, thì Nhược Huyền nhanh chóng quay đầu nhìn anh: “Anh muốn đùa giỡn tôi sao, anh đã sớm biết”.

Bùi Thần Dật nhìn ánh mắt đang từ từ trở nên tức giận của thì Nhược Huyền, cảm thấy có chút buồn cười, thuận theo lời cô nói tiếp: “Sớm biết cái gì?”

“Sớm biết sẽ gặp lại tôi”. Một cho cổ còn có chút không muốn, cho rằng không biết lúc nào có thể gặp lại anh.

Bùi Thần Dật liếc cô một cái, cực kì tự nhiên nói tiếp: “Em không biết?” Lần trước không phải hỏi anh sao có thể khẳng định như vậy?

Cũng không biết Bùi Thần Dật có phải cố ý hay không, anh đem luôn cửa chớp kéo lên, thì Nhược Huyền dĩ nhiên có thể xuyên qua cửa thủy tinh nhìn rõ mỗi động tác của anh, cũng giống vậy anh có thể nhìn rõ mỗi động tác lên lút của cô, giống như lúc này thật cẩn thận, thỉnh thoảng nhìn anh, sau đó ngơ ngác ngấm vài phút, trước khi đôi má hồng đến sắp rỉ máu lại dời tầm mắt đi, lặp đi lặp lại động tác đó.

không cần hoài nghi, Bùi Thần Dật bởi vì động tác lên lút của cô mà tâm trạng vô cùng tốt, nhưng động tác nhìn lên này lại giống như có thể lây bệnh, khóe mắt anh khẽ nâng đảo qua ngoài cửa sổ, nhìn thì Nhược Huyền đang dùng đầu đụng bàn, không cần nghĩ cũng biết cô đang phiền muộn mình sao lại lên nhìn anh.

Khóe miệng anh khẽ nhếch, hoàn toàn không đề nén được tâm trạng đang tốt lên, về phần tại sao như vậy anh cũng không rõ ràng, cũng không muốn suy nghĩ, anh chỉ biết đối với động tác nhìn lên của cô một chút phản cảm cũng không có.

Cửa gỗ truyền đến vài tiếng gõ, sau đó bị đẩy ra.

“đã đến bảy giờ rồi.” Ý tứ chính là thưa ngày, tôi đã tan việc rồi.

thì Nhược Huyền không có đi vào cửa, chỉ đứng ở cạnh cửa nói chuyện, không may đi vào lại đứng ngẩn ra nhìn anh, cô chắc tiêu rồi.

“Ừm.” Bùi Thần Dật nhìn liếc qua cô một cái, sau đó lưu tư liệu vào trong máy tính lại: “Cùng đi ăn cơm?”.

Anh không mặc áo vest, áo sơ mi trắng không che hết cái cổ màu đồng cùng xương quai xanh, cơ ngực như ẩn như hiện, nước miếng thì Nhược Huyền lại không ngừng chảy xuống.

Vẻ mặt cương nghị của Bùi Thần Dật thản nhiên, không có chút cảm xúc dư thừa, ánh mắt cũng không rời khỏi màn hình máy tính, người khác đều nói đàn ông lúc chuyên tâm làm việc là đẹp trai nhất, nhưng đối với thì Nhược Huyền mà nói, đẹp cũng không đủ để hình dung anh.

Thấy cô không đáp lại, anh gấp máy tính lại ngẩng đầu hỏi cô: “Hả?”

thì Nhược Huyền ngẩn ngơ, đột nhiên cảm thấy vô cùng xấu hổ, anh vừa mới nói cái gì?

thì Nhược Huyền ảo não, cũng cực kì kinh ngạc trước mặt anh mà mình lại ngẩn người, mà điều làm cho cô kinh ngạc, thiết kế sư của Thịnh Thế lại là người không có xe.

cô mang giày cao gót 5 tấc, xe bus lại vừa thắng gấp lẩn nữa, làm cho cô ngã vào lòng Bùi Thần Dật, điều này làm cho cô không nhịn được nổi giận: “Vì sao tôi lại phải đi xe bus?” không có xe cũng có thể đi tàu điện ngầm, không thì kêu taxi cũng được chứ?

Bùi Thần Dật phản ứng nhanh một tay giữ chặt eo thì Nhược Huyền, vững chắc đáng yêu.

Anh có chút nghi ngờ hỏi: “Em cảm thấy đi bộ tốt hơn sao?”

thì Nhược Huyền tức giận thiếu chút nữa hộc máu, thật sự không thể làm cho người đàn ông này thông suốt được mà, cô tức giận đẩy Bùi Thần Dật đang đỡ tay cô ra xa, xoay đầu sang một bên không muốn nói chuyện với anh nữa.

8. Chương 8

Bùi Thần Dật nhìn cô, cũng bắt đầu suy nghĩ mình nên mua một chiếc xe rồi.

“Xin lỗi, bởi vì tôi ít khi ra ngoài, cho nên không mua xe.”

Lúc đầu Thì Nhược Huyền không có phản ứng, nghe anh nói vậy lại không khỏi hiếu kỳ: “Anh ít khi ra ngoài?”

“Ừ.”

Thì Nhược Huyền hứng thú dồi dào, nhìn anh suy đoán: “Anh là a trạch sao?” Xem ra không giống Hikikomori nha.

Bùi Thần Dật hình như hiểu ý cô: “Chỉ là tôi không muốn đi, không phải sợ.”

“Không hẹn hò sao?” Cái vấn đề này hình như liên quan đến cuộc sống riêng tư của anh, nhưng Thì Nhược Huyền không sợ chết nói: “Không có bạn gái à?”

Bùi Thần Dật chỉ mỉm cười nhưng không trả lời, anh đã lĩnh giáo qua mười vạn câu hỏi vì sao của cô, nếu anh thành thật trả lời không có, sau đó anh nói nguyên nhân, cô nhất định sẽ tiếp tục hỏi chuyện khác.

“Thật ra khi anh không phơi bày thân thể, không mặc quần áo Abbo thì cũng rất giống người đó.” cô biết mình nói có phần hàm súc: “Nếu không tôi sẽ suy nghĩ để anh theo đuổi tôi?”

Khoé miệng Bùi Thần Dật nhếch lên như có như không, sau đó vô cùng lịch sự nói: “Cảm ơn đã quan tâm, nhưng không cần khách khí.” Hừ! Thì Nhược Huyền mắt húng, cô quay đi không nhìn anh nữa, mắt mở to nhìn cảnh vật ngoài xe.

Bùi Thần Dật nhìn gò má cô, lông mi cô y hệt như chiếc quạt không ngừng động đậy, giống như sợ người khác không biết bây giờ tâm trạng cô không tốt, anh không biết rằng khoẻ miệng mình khê nhếch, lông mày, ánh mắt đều ảm áp.

Đèn đỏ lần nữa, xe buýt chậm lại, lần này Thì Nhược Huyền dùng hết sức nắm lấy tay vịn, cuối cùng cũng không mất mặt ôm ấp yêu thương Bùi Thần Dật rồi.

Thì Nhược Huyền vẫn không để ý tới Bùi Thần Dật, nhìn chăm chú cảnh đêm ngoài cửa sổ, đường phố vô cùng náo nhiệt, trên đó có một cửa hàng còn náo nhiệt hơn.

Đó là cửa hàng bán quần áo nhà họ Thương, trước cửa hàng dán một tờ giấy, trên đó viết, ngày cuối cùng, đại hạ giá đặc biệt, bà chủ đứng trước cửa cầm một cái loa rao hàng, âm thanh lớn đến nỗi họ ở trên xe còn nghe thấy, lối vào cửa hàng có rất nhiều người đứng, phần lớn là những cô gái trẻ vào cửa hàng chọn quần áo, nhìn qua cũng thấy buôn bán rất tốt.

Ánh mắt Thì Nhược Huyền lập tức sáng lên.

Khoảng cách giữa đèn xanh đèn đỏ với trạm xe buýt không xa lắm, Thì Nhược Huyền vội vàng kéo Bùi Thần Dật xuống xe: “Chúng ta đến đó xem đi!”

Bùi Thần Dật không hề dị nghị, để mặc cô lôi kéo tay anh đến trước cửa hàng kia.

Cô vui vẻ chen qua đám người, cũng học cô gái bên cạnh cầm chiếc quần vừa sờ vừa chà xát, cô học người ta kiểm tra gấu quần, kiểm tra màu sắc, sau đó xem có tỷ vết nào không.

Bùi Thần Dật sớm đã bị cô bỏ tay ra, anh đứng một bên nhìn cô học người ta kiểm tra tỉ mỉ, đôi môi đỏ mọng mấp má như đang tự nói gì đó.

Bình thường lúc này, anh thường ở nhà mình ôm laptop, ngồi trên ghế đánh máy, chen qua mọi người như vậy, anh không hề cảm thấy hứng thú cũng chưa từng thử, nhưng nếu như cô nói với anh, cho dù anh chỉ đứng một bên nhìn cô mua, hình như cũng là một chuyện rất thú vị.

Có lẽ hưng phấn lúc đầu cũng giảm bớt rồi, Thì Nhược Huyền cũng nhớ ra cô đi cùng một người, cô quay lại nhìn chung quanh, lập tức đã thấy anh đứng ở ban công, đứng trong đám người như hạc đứng trong bầy gà.

Cô thấy ánh mắt Bùi Thần Dật đang nhìn cô, cô cười dịu dàng với anh: “Anh đợi lát nữa tôi sắp xong rồi.”

Bùi Thần Dật mỉm cười không nói, nhìn ánh mắt cô dường như đã ngầm đồng ý rồi.

Thì Nhược Huyền ba chân bốn cẳng chạy đến trước mặt bà chủ: “Bà chủ, tính tiền.”

Bà chủ cười tí mắt nhìn Thì Nhược Huyền, nói giá tiền.

Thì Nhược Huyền vẫn tươi cười rạng rỡ nhìn bà chủ, trong đôi mắt to xinh đẹp hình như rất hưng phấn nóng lòng muốn thử: “Giá này mắc quá, không phải đại hạ giá sao ạ?”

“Cô gái, đây là giá thấp nhất rồi..., cô không lừa cháu đâu.”

“Cô nhìn xem, đường may bị lỗi, cũng may không cần thận.” Thì Nhược Huyền vừa vò vừa chà xát vải: “Hơn nữa loại vải này rất dễ phai màu, đây là giá thấp nhất sao? Còn có cô xem này, vải cũng hồng rồi, tại sao đột nhiên ở đây tối hơn hẳn? Bị nhuộm màu ạ?”

Cô đang nói chuyện với bà chủ thì Bùi Thần Dật nhanh trí đi đến bên cạnh cô, không biết nói gì, nhìn chiếc quần cô cầm, anh cảm thấy hơi buồn cười, quần bò phai màu? Còn nói người ta may hồng, đường chỉ bị lỗi, như vậy mà cô cũng nói được.

Mấy cô gái bên cạnh nghe cô nói vậy hơi do dự, sau đó để chiếc quần bò xuống đi ra ngoài.

“Như thế nào, cô à?” Thì Nhược Huyền chớp chớp đôi mắt to tròn, mặt vô tội nhìn bà chủ.

Bà chủ cũng ngậm bồ hòn làm ngọt, muốn khóc nhưng không khóc nổi, ngày đại hạ giá cuối cùng, bây giờ cũng sắp hết rồi, bà chủ hoàn toàn không biết đối phó với vị khách khó tính này như thế nào, không thể làm gì khác phải hơn đành làm theo ý Thì Nhược Huyền rồi.

Nhìn cô gái tâm trạng vui vẻ đi bên cạnh, Bùi Thần Dật cũng không tự chủ được khẽ cười.

Thì Nhược Huyền nhìn thấy nụ cười như vậy cũng không xấu hổ, há hể khoe khoang với anh: “Tôi rất lợi hại phải không, ha ha, lần đầu tiên ép giá thành công như vậy, nữ vương chiếc thắng chính là tôi.”

Lần đầu tiên? Chẳng lẽ cô sợ ép giá không thành công sẽ bị người ta đuổi đánh, mới thuận tiện kéo anh xuống xe sao?

Bùi Thần Dật gật đầu một cái, bị ánh mắt cô uy hiếp miễn cưỡng đồng ý nói chuyện với cô.

Anh cảm thấy không biết nói gì bây giờ: “Ép giá chơi vui vậy sao?” Cũng không phải thiếu mười mấy đồng tiền ăn cơm, ép giá khổ cực như vậy, không bằng mua luôn đi.

“Thử rồi mới thấy chơi rất vui, ha ha.” Thì Nhược Huyền liếc mắt nhìn Bùi Thần Dật cũng biết anh đang nghĩ gì: “Nếu không ép giá, vậy cứ đi đến cửa hàng chuyên bán quần áo ở bách hoá mua là được, ở đó còn có máy điều hoà.”

“Vậy vì sao?”

Thì Nhược Huyền liếc anh một cái: “Đây là thú vui, anh có hiểu không?”

Bùi Thần Dật hơi cong môi, anh thật sự vẫn không hiểu.

“Tôi nên nói gì?” Anh hoàn toàn không biết.

Thì Nhược Huyền cười lớn, cô phát phát tay làm bộ bàng quang nói: “Không cần nói gì cả..., chỉ cần nói câu Nữ vương Thì thật lợi hại là được rồi, tôi rất thiếu người ngưỡng mộ.”

Bị cô lôi kéo nói mấy chuyện khó hiểu như thế nào cũng không phải lần đầu tiên.

Bùi Thần Dật nhớ hình như lần trước cô tức giận vì bạn trai trước, muốn anh làm bộ hẹn hò cùng cô; hình như lần đầu cô chạy như điên đụng phải anh, về mặt đây vô tội sai anh làm việc.

Lúc đầu biết cô, cho rằng cô là một cô gái nóng tính lại điệu ngoa bốc đồng được chiều chuộng, nhưng bây giờ mỗi ý nghĩ kỳ quặc của cô làm anh không biết nên khóc hay nên cười, anh phát hiện gần đây mình nhìn cô không thể rời mắt rồi, đặc biệt là lúc cô tức giận lườm người khác, còn có bộ dạng ngượng ngùng khi chuyển tầm mắt sờ cái mũi khó chịu.

“Này.” Nhìn cô cười vui vẻ, trong lòng anh cũng thấy vui theo.

Thì Nhược Huyền đưa túi đựng chiếc quần bò cho Bùi Thần Dật.

Bùi Thần Dật nhận lấy, nghi ngờ nhìn cô.

Chỉ thấy Thì Nhược Huyền chuyển tầm mắt, sờ mũi, giọng nói lí nhí, mềm mại như làm nũng: “Coi như là quà ra mắt đi, anh đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Bùi Thần Dật nhìn cô, vẫn không dời tầm mắt, anh rất thích nhìn dáng vẻ cô không được tự nhiên như vậy, nhận lấy quà cô tặng: “Cảm ơn.”

Anh cảm thấy trong lòng hình như có gì đó là lạ.

Bùi Thần Dật bắt đầu thấy không biết làm sao, cảm giác như thế rất xa lạ, anh không biết nên làm sao để hình dung sự khác thường gần đây của mình, chỉ cần thấy đuôi mắt Thì Nhược Huyền héch lên, nụ cười nhợt nhạt, dục vọng của anh sẽ dâng lên từ đáy lòng.

Trước kia tầm mắt anh không thể dời khỏi cô, nhưng bây giờ trong lòng anh lại có cảm giác muốn giấu cô đi, không để người khác có ý nghĩ muốn đến gần cô, ý nghĩ như vậy gần đây càng ngày càng mãnh liệt, trong lòng anh kêu gào không ngừng.

Hình như anh càng ngày càng trở nên..... biến thái, nếu để cô biết suy nghĩ trong lòng anh, có lẽ cô sẽ nói như vậy.

9. Chương 9

Bùi Thần Dật nhìn Thì Nhược Huyền ngồi bên ngoài cửa kính chuyên tâm làm việc, mắt anh không chớp, ngón trỏ lau cái tay cầm của cốc, cô đang pha cho anh một ly nước muối, không phải cà phê thường ngày.

Nhớ sáng nay, cô nghe giọng nói anh hơi khàn khàn, đôi mắt chớp hai cái, sau đó làm bộ như không có việc gì chào hỏi anh.

Đi tới chỗ Tiết Duệ Uyên nói mấy câu ngắn ngủn, Bùi Thần Dật trở lại phòng làm việc, vừa mở cửa ánh mắt vô tình nhìn trên bàn làm việc, thấy trên bàn có thêm một cái cốc, anh không đóng cửa lại đã đi đến, phát hiện trong cốc không phải cà phê thường ngày mà là nước lọc thì anh hơi nhếch miệng.

Bùi Thần Dật uống một hớp, ý cười trong mắt càng đậm, cầm cái cốc đi tới bên cửa ra vào, miễn cưỡng dựa vào khung cửa, để cái cốc lên tủ hồ sơ bên cạnh, đặt tay lên tủ hồ sơ, ngón tay khẽ chọc.

Thì Nhược Huyền chú ý có tiếng vang nên ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của anh, đột nhiên cảm thấy hơi lung túng, ánh mắt tự nhiên nhìn cái cốc anh vừa đặt xuống, mặt hơi đỏ lên.

Cô nghiêm mặt làm bộ trấn định, khiến Bùi Thần Dật có ý muốn ôm cô vào lòng, nhưng trên mặt anh vẫn tỉnh táo tự nhiên, không có bất kỳ luống cuống nào.

“Cảm ơn.”

Thì Nhược Huyền giật giật, đầu cúi thấp hơn, hình như đang tránh ánh mắt anh, sau đó lại trở lại bộ dáng bình thường đón nhận ánh mắt của anh: “Không cần cảm ơn tôi.... Tôi chỉ không muốn nghe giọng nói như gà trống của anh, rất khó nghe.”

Thì Nhược Huyền luôn luôn như vậy, cho tới bây giờ cô đều cư xử như vậy, khi gặp phải chuyện khiến cô xấu hổ thì cô luôn mạnh miệng tuyên tạc ý tốt của mình.

Bùi Thần Dật đã sớm biết tính cách đó của cô, thật ra anh cảm thấy chuyện này không có gì, nhưng không biết vì sao, hôm nay nghe cô nói như vậy, trong lòng anh lại vô cùng khó chịu, giống như cô vội vã muốn giữ khoảng cách với anh, để anh hiểu rằng cô đối tốt với anh không phải vì cô có tình ý với anh, dường như cô đang ám chỉ với anh, họ chỉ là bạn bè, muốn anh không cần để ý nhiều, cô làm vậy là chuyện đương nhiên, ám chỉ anh không cần suy đoán lung tung ý nghĩ của cô.

Giọng điệu của anh không thay đổi, không thể nghe ra trong lòng anh đã suy nghĩ nhiều như vậy, tầm mắt anh nhìn chằm chằm cô: “Quan tâm tôi sao?”

Hai gò má Thì Nhược Huyền đỏ ửng như hoa đào, dường như cô không chịu nổi ánh mắt nóng như lửa của Bùi Thần Dật, nhìn sang chỗ khác: “Bệnh thần kinh, anh..... anh suy nghĩ quá nhiều rồi.”

Có được đáp án, Bùi Thần Dật mỉm cười, cô nói dối, nếu thật sự cô không quan tâm, với tính cách của cô, cô nhất định nửa thật nửa giả nói: “Đúng vậy, tôi rất quan tâm anh..... tại sao bây giờ anh mới phát hiện tấm lòng của tôi?” Cô sẽ nói như vậy.

Bùi Thần Dật từ từ đi tới trước bàn cô, hình như biết tim cô đập nhanh không thể kìm chế, thừa dịp lúc này thừa thắng xông lên áp bức cô.

Hai tay anh chống lên bàn, cúi đầu ghé vào tai Thì Nhược Huyền, khiến vành tai cô và tóc mai anh chạm vào nhau rồi thân mật thì thầm: “Tôi nghĩ quá nhiều sao?”

Thì Nhược Huyền hồi hộp muốn chết, tim đập thật nhanh, giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cô, giọng nói bên tai tuy hơi khàn khàn nhưng vẫn trầm thấp nồng đậm như vậy, hơi thổi phả vào bên tai và gáy cô khiến cô run lên.

cô đặt tay lên ngực anh, chống đỡ không để anh lại gần, còn muốn đẩy anh ra: “Nghĩ quá nhiều là nghĩ quá nhiều, nào có thật thật giả giả gì, anh tránh ra..., vào phòng làm việc đi.”

Bùi Thần Dật căn bản không để ý sự chống cự của cô, vẫn duy trì tư thế đó, giọng nói càng mê người: “thật không quan tâm tôi ư? Vậy tại sao không dám nhìn tôi?”

thì Nhược Huyền nghe anh nói vậy không chịu thua nhìn chăm chăm anh, đôi mắt to xinh đẹp không có yêu mị dụ dỗ anh, mà chỉ toàn lửa giận, nửa người anh tê rần, anh lại cảm nhận được cảm giác giật điện một lần nữa.

Đôi môi không đánh son nước nhưng vẫn đỏ tươi như vậy, cô không liếm môi hấp dẫn anh, thế nhưng anh đã bị đánh bại lần nữa, rồi sau đó không còn lại gì cả.

Bùi Thần Dật cúi đầu, hôn lên đôi môi đỏ mọng mà anh luôn nghĩ đến, anh dùng sức hút môi cô, đầu lưỡi nhân cơ hội tiến vào trong miệng cô.

thì Nhược Huyền sợ hết hồn, đặt tay lên ngực anh cố đẩy ra: “Anh....” Bị anh bắt được khe hở, đột phá hàm răng, dây dưa với cái lưỡi của cô.

một tay Bùi Thần Dật bắt được cái tay không ngừng đẩy anh, một tay đặt ở gáy cô, nhắc đầu cô lên để anh tùy ý làm bậy, thái độ như vậy hơi hung ác, giống như chọc giận anh.

Anh liếm mút từng góc trong khoang miệng cô, chặn cô lại, buộc cô phải nuốt nước miếng của anh, muốn trong miệng cô toàn mùi vị của anh.

Khóe mắt thì Nhược Huyền dần ửng hồng, quẩn rữ động lòng người, thật ra cô cũng không bài xích anh hôn mình, nhưng không muốn am được như ý, cô làm bộ muốn cắn anh, muốn bắt anh biết khó mà lui, cô lại đoán sai, Bùi Thần Dật rất ngoan cố, cô cắn anh chảy máu, anh không quan tâm vẫn tiếp tục hôn cô.

Mùi máu tanh trong miệng lập tức khiến lực chú ý của cô lơ lửng, trong nháy mắt cái lưỡi bị Bùi Thần Dật kéo ra khỏi miệng, khi cô ý thức được muốn rút lại thì anh linh hoạt mút lấy, nhất thời cô không chú ý, bị tập kích khiến cả người tê dại.

thì Nhược Huyền oán hận đánh anh, lại không chống cự nổi hấp dẫn, tay vòng qua gáy anh hôn trả lại.

cô tinh tế hút lưỡi anh, đầu lưỡi mềm mại liếm vết thương bị cô cắn, liếm thật lâu.

Thỉnh thoảng cô lộ vẻ dịu dàng khiến anh động lòng, thế nhưng anh lại không dám can rờ, tiếp tục chỉ sợ không đơn giản như vậy, quan hệ của họ vẫn chưa vững chắc.

Bùi Thần Dật buông thì Nhược Huyền ra, bàn tay diu dàng vuốt ve gò má mịn màng không trang điểm của cô, khẽ hôn trán cô, chóp mũi, khuôn mặt, tiện thể hôn tai cô.

Anh khẽ cắn vành tai cô, hôn mạnh: “Tối nay tới nhà tôi nhé?”

Những lời này như sét đánh vào đầu thì Nhược Huyền, vẻ mặt ý loạn tình mê vừa rồi lập tức tan biến, điều chỉnh nhịp tim, sau khi anh dứt lời một giây, cô đột nhiên đẩy mạnh anh ra: “Tôi.... tôi đi toilet.” cô nói xong liền chạy nhanh.

Bùi Thần Dật không quan tâm cô đẩy anh ra, nhìn bóng lưng trốn chạy của cô, anh mỉm cười nói: “Đồ nhất gan.”

Tay anh đặt trên bàn, ngón cái quẹt qua môi mình, nhớ tới tư vị môi lưỡi của cô, anh không kìm chế được lại muốn hôn cô, cơ thể cũng không thể khống chế liền nổi lên phản ứng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, thì Nhược Huyền ngồi ngay ngắn, sống lưng thẳng tắp, vẻ mặt không thay đổi, nghiêm túc nhìn máy tính, sau khi đi toilet xong cô vẫn không nhìn anh, cho dù Bùi Thần Dật có kiên nhẫn, giới nhện đến đâu, trong lòng cũng không nhận được than nhẹ, anh theo đuổi thất bại, hình như cô không muốn chịu thua anh.

Nếu thì Nhược Huyền biết trong lòng anh nghĩ vậy, nhất định sẽ phun máu ngã xuống đất, không ngừng chảy máu, Your place place— or mine.....Lời nói như vậy là theo đuổi sao? Là lời mời thôi.

thì Nhược Huyền vẫn luôn có thể cảm nhận được tầm mắt nóng bỏng như có như không của người kia qua cửa sổ thủy tinh, trong lòng cô buồn bực nghĩ muốn giết người, tại sao cô chỉ bị anh trêu một chút liền ý loạn tình mê, mất mặt quá đi, trời ơi, may ột trận sét xuống đánh chết cô đi, cô buồn rầu gần như muốn dùng đầu đập vào bàn.

Quan hệ của họ không phải cực kỳ tốt ư, tại sao anh lại đột nhiên nói với cô như vậy? Chẳng lẽ cô khiến anh cảm thấy cô rất tùy tiện, tại sao anh lại nghĩ về cô như vậy? cô tự hỏi mình tuyệt đối tuân theo luật pháp, yêu nước, cứng lễ đầu năm, hào nhĩ thân thiện, cần kiệm cố gắng, là một tấm gương tốt, cô đoán chính như vậy, phẩm cách cao thượng như vậy, tại sao anh lại cảm thấy mình rất tùy tiện, rốt cuộc khi nào cô khiến anh có cảm giác như vậy?

10. Chương 10

Tâm trạng buồn bực như vậy vẫn không thể tiêu tan, vẫn kéo dài đến ba giờ chiều.

Cửa phòng làm việc được mở ra, giọng nói khàn khàn vẫn bình tĩnh lễ độ: “Anh đi trước.” thì Nhược Huyền còn chưa phản ứng, Bùi Thần Dật đã đi khỏi cửa chính.

thì Nhược Huyền cực kỳ phiền muộn, không phải anh hỏi cô tối nay đến nhà được không sao? cô còn tưởng anh sẽ đợi đến khi tan làm, đợi cô quyết định, nhưng bây giờ có ý rằng lúc này anh đùa cô sao?

cô bị anh trêu đùa lâu như vậy, thì Nhược Huyền nổi giận, trong đầu tưởng tượng ra tiếng cười nhạo của Bùi Thần Dật, cô thật muốn giết người đó.

“Chào cô.”

Thường ngày hiếm khi có người đến phòng làm việc của kĩ sư lập trình, bây giờ lại tới, quả thật là tự chui đầu vào lưới, giọng nói thì Nhược Huyền vô cùng tồi tệ: “Có chuyện gì?”

Người kia sợ hết hồn, nụ cười gơ gượng gạo: “Tôi là Tào Thụy của bộ phận kỹ thuật, có chuyện muốn gặp kĩ sư lập trình, xin hỏi bây giờ anh ấy có thể...”

“Anh ta chết rồi.”

thật ra thì Nhược Huyền rất ít khi giận chó đánh mèo, nhưng người trước mắt này cố tình làm cô tức giận muốn giết chết người dám đứng trước mặt cô nhắc tên người nào đó.

“Tôi chỉ đưa tài liệu rồi...”

“Được rồi, đã nói anh ta đã chết, anh để đó đi, còn nói nhiều như vậy, phiền muốn chết! Anh ta trở lại tôi sẽ nói cho anh ta biết, được chưa?” Giọng nói của thì Nhược Huyền không có hảo cảm, logic cũng bắt đầu rối tung.

Chết còn về được sao? đã chết sao còn nói được với anh ấy? Tào Thụy cười xấu hổ, đi vào phòng làm việc của Bùi Thần Dật, rất nhanh đi ra sau đó đi khỏi.

Trong lòng thì Nhược Huyền không hề áy náy, có thể nói căn bản cô giận điên lên, không ý thức được mình lại làm chuyện lúng túng như vậy, tâm trạng tồi tệ của cô kéo dài đến khi tan làm.

thì Nhược Huyền hơi tức giận ném cái USB trên bàn và chìa khóa vào túi, chuẩn bị rời khỏi công ty, còn chưa đi đến cửa lớn, điện thoại ở bàn làm việc đổ chuông.

cô thông thả đi đến bàn làm việc, vô cùng thiếu kiên nhẫn cầm điện thoại lên, còn chưa nói gì đã bị đối phương nói trước: “Nhược Huyền, em vẫn ở Thịnh Thế sao?”

cô rất muốn nói, cô không ở đây, nhưng ai nhận điện thoại của anh? Nếu quả thật muốn tìm cô, tại sao gọi điện thoại công ty, mà không phải điện thoại của cô? Xế chiều lúc đi không phải rất thoải mái sao? Gọi tới làm gì?

cô không phát hiện mình đã tự tiện ảo tưởng về hành động của anh, anh chỉ gọi điện đến công ty lại ảo tưởng anh cố ý gọi cho cô, cô không phát hiện mình đã bắt đầu phát cáu với sự đùa bỡn của anh, chú ý nhất cử nhất động của anh rồi.

cô không hỏi ai chuyện đang lưỡng lự trong lòng mình, cũng không phát hiện mình thay đổi, khi cô nghe anh gọi tên cô thì đã rơi vào tay giặc rồi.

Nhược Huyền, lần đầu tiên anh gọi tên cô, giọng anh rất tự nhiên cứ như đã kêu cái tên này hàng vạn lần, làm ngực cô nóng hơn, trong nháy mắt sự tức giận vừa rồi biến mất hoàn toàn.

Câu nói đó là gì nhỉ? Phụ nữ không bao giờ có thể chống lại được sự dịu dàng của đàn ông, sự dịu dàng của anh không phải là chăm sóc chu đáo, khéo hiểu lòng người, anh chỉ thể hiện một chút dịu dàng cũng làm cô cảm nhận được, giống như bây giờ.

“Vẫn ở đây.”

“Có phiền em không, giúp anh mang tài liệu trên bàn tới nhà anh?” Giọng nói Bùi Thần Dật khàn khàn, hình như còn nghiêm trọng hơn lúc này, anh chưa uống hết nước muối sao? thì Nhược Huyền hơi nhăn mày.

“Được, có phải túi tài liệu màu vàng không?”

“Đúng rồi, cảm ơn em.”

Bùi Thần Dật nói cho cô địa chỉ nhà anh, muốn cô chú ý an toàn, rồi mới cúp điện thoại.

thì Nhược Huyền cầm ống nghe, nghe tiếng tút tút điện thoại khi ngắt kết nối, cười giống như trong lòng thấm mật.

thật ra cô biết mình đã có cảm giác khác với Bùi Thần Dật, mặc dù luôn nói anh chớ suy nghĩ nhiều, nhưng mình cũng đã thích anh từ lâu, khi cô bất lực, không biết làm sao, anh đều ở cạnh cô, mặc dù không nói chuyện, cũng rất ít khi an ủi, nhưng anh lẳng lặng làm bạn làm cô cảm thấy thoải mái.

Anh luôn làm cô cảm thấy vậy, khi cô bị mọi người vứt bỏ, anh vẫn bên cạnh, cô biết nghĩ như vậy hơi cường điệu, dù sao họ quen biết nhau cũng chưa lâu.

11. Chương 11

Ở cùng anh làm cô cảm thấy rất thoải mái, anh sẽ không ngảm bảo cô phải làm thực nữ, làm gì cũng phải đoan trang ưu nhã, thậm chí anh còn dung túng cô, để cô làm chính mình, hơn nữa không chỉ một lần cô để lộ bộ dạng bối rối trước mặt anh, thế nhưng anh lại không hề để ý.

Có lẽ ngay từ lúc ở trong công viên nhỏ đó, anh ôm cô đang gào khóc, để cô phát tiết nỗi buồn trong lòng anh thì có lẽ cô đã thích anh rồi, nghĩ tới đây, thì Nhược Huyền vốn đang hừng hực tức giận dần dần bình thường trở lại, quên mất hành động trêu đùa xấu xa mình sáng nay của Bùi Thần Dật.

Dựa vào địa chỉ Bùi Thần Dật nói, thì Nhược Huyền đã đến trước cửa nhà anh, ấn chuông, chờ anh mở cửa.

Bùi Thần Dật đứng trước cửa, trên tóc anh còn đang nhỏ nước, ở trần, cơ bụng sáu múi lộ rõ trước mắt cô, giọt nước chảy chậm chậm từ mặt anh xuống dưới, dọc theo xương quai xanh, lồng ngực, rồi xuống bụng.

Tầm mắt thì Nhược Huyền cũng nhìn giọt nước mà đi xuống, rồi sau đó nhìn thấy chiếc khăn tắm trắng vẩy quanh phần bụng dưới, cô đột nhiên cảm thấy nước miếng của mình hơi nhiều, nghĩ nuốt xuống nhưng lại sợ động tác sẽ biểu hiện rõ ý nghĩ của cô.

Bùi Thần Dật không ghét ánh nhìn của cô, có khi còn vui mừng, anh thích cô chỉ nhìn anh.

“Xin lỗi vì làm phiền thời gian rảnh của em, vào ngồi đi.” Anh đá quần áo lúc trước vứt trên sàn nhà, đi thẳng vào phòng khách, không quay đầu xem cô có đi theo hay không: “Cứ coi như nhà mình đi, anh đi mặc quần áo, em cứ tự nhiên.”

thì Nhược Huyền gật đầu, đi theo anh vào phòng khách.

Ngồi trên ghế salon, cô quan sát phòng khách nhà anh, nói như thế nào đây, không gian rất rộng rãi nhưng đồ dùng trong nhà lại rất ít, hầu như không có vật trang trí nào, giống hệt phong cách của một người đàn ông mạnh mẽ.

Giống như anh nói, anh thật sự không có bạn gái, quần áo ném bừa ngoài cửa ra vào, chẳng lẽ anh có thói quen vừa vào cửa liền cởi quần áo? Cởi chỉ còn lại quần lót hay trước khi mở cửa anh đã nhặt quần lót lên?

thì Nhược Huyền suy nghĩ miên man, một lúc sau cô đỏ mặt đến mang tai, cô nhất định bị gài bẫy rồi, nếu không tại sao một cô gái giữ mình trong sạch như cô lại nghĩ những chuyện đáng xấu hổ như thế này?

thì Nhược Huyền lắc đầu, nhìn thấy Bùi Thần Dật đã mặc quần áo tử tế đi về phía mình, trong lòng lại hơi thất vọng, mặc dù cô lừa mình dối người nghĩ căn bản mình không dễ dàng bị người khác hấp dẫn.

“Tài liệu.” thì Nhược Huyền cố tình nghiêm mặt, cố gắng không chế biểu cảm của mình.

Bùi Thần Dật nhận lấy tài liệu, anh mở túi ra, nhìn một lúc rồi gật đầu, đi thẳng vào phòng sách: “Nước ở trong bếp, em tự lấy, đói bụng thì trong tủ lạnh có thức ăn, em ăn trước đi.”

“Này, thật ra tôi có thể về.....” thì Nhược Huyền không biết anh có nghe cô nói không, bởi vì anh đã vào phòng sách mở máy tính rồi.

Từ khi làm thư ký của anh, cô thấy chỉ cần mở máy tính lên, Bùi Thần Dật không để ý bất kỳ chuyện gì khác.

Trong lòng thì Nhược Huyền khẽ lẩm bẩm, không nghĩ cô sẽ bỏ đi sao, tự nhiên cái gì chứ!

Sau khi cô vào phòng bếp, vô tình nhìn thùng rác trong bếp thì cô hoàn toàn không thể khống chế tâm trạng của mình, lập tức bộc phát.

“Bùi Thần Dật!” cô tức giận dùng dùng cầm túi rác xông vào phòng sách của anh, không ngại bẩn để túi rác lên bàn anh. “Anh đừng nói với tôi vừa rồi anh ăn mỳ ăn liền.”

Bùi Thần Dật ngẩng đầu lên, không hiểu gật gù đầu.

Trong mắt thì Nhược Huyền tràn đầy lửa giận: “Anh muốn chết à? Giọng anh đã thế rồi mà còn ăn mỳ ăn liền, muốn chết thì nói sớm chút, uống công sáng nay tôi còn pha nước muối giúp anh.”

Nghe cô mắng mình như vậy, Bùi Thần Dật thấy tâm trạng mình không tệ, chẳng lẽ anh cuồng ngược đãi? Anh không phản đối ý nghĩ vừa rồi, cố ra vẻ vô tội trả lời cô: “Nhưng anh đói.”

“Đói thì nấu món khác, anh đói bụng bảy tám ngày chưa ăn cơm thì sao, chẳng lẽ tốn thêm 10 phút nấu món khác cũng không chờ nổi sao? Dân tị nạn ở châu phi còn đói hơn anh đó.”

“Anh không biết nấu.....” Bùi Thần Dật cảm thấy bất đắc dĩ, không phải anh không chờ kịp mà là anh không biết nấu, anh không hề có khái niệm về việc nấu nướng, hai người bạn gái trước của anh đừng nói nấu cơm, ngay cả lau sàn cũng không làm, ít nhất anh có thể lau chùi sàn nhà.

thì Nhược Huyền xem thường, nhìn anh lại vô tội nhìn cô, cuối cùng lửa giận của thì Nhược Huyền cũng bị bộ dáng vô tội của anh dập tắt rồi, cô mệt mỏi đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu ăn, bắt đầu nấu cơm.

Bùi Thần Dật nhìn bóng lưng mệt mỏi của cô khẽ mỉm cười, tâm trạng rất vui vẻ, chương trình phức tạp trong máy tính cũng không cảm thấy đáng ghét nữa, nghe tiếng bát đĩa va chạm trong phòng bếp, một cảm giác ấm áp tràn đầy tim anh, anh phát hiện mình thích cô lo lắng như vậy vì anh, thích cô như cô vợ nhỏ nấu cơm giúp anh.

thì Nhược Huyền vào bếp không bao lâu đã có mùi cơm chín, Bùi Thần Dật ngồi ở bàn ăn vô cùng kinh ngạc, cô lại có thể làm ra những món này trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi, tiêu chuẩn bốn mặn một canh, chỉ cần ngửi mùi thơm cũng làm người ta cảm thấy thèm.

“Trong tủ lạnh nhà anh không còn gì để nấu cả, không thích thì đừng ăn.” thì Nhược Huyền thấy Bùi Thần Dật nhìn chằm chằm mấy món ăn trên bàn lâu như vậy mà vẫn không động đũa, cho rằng anh thấy cô nấu không ngon.

Hừ, cô đã nấu cơm cho anh, anh còn muốn thế nào? cô không phải đầu bếp, anh còn dám ghét bỏ, ghét bỏ thì tự mình làm đi!

Bùi Thần Dật lắc đầu cười nói: “Chỉ là lâu rồi anh không ăn mấy món như này, rất thơm, anh cho rằng em không biết nấu ăn.”

thì Nhược Huyền đắc ý, ai cũng thích người khác khen mình, tâm trạng rất vui vẻ, cười hì hì nói: “Đương nhiên tôi biết nấu, những món này chỉ là những món ăn bình thường thôi, tôi còn biết làm những món cao cấp hơn, lần sau tôi sẽ làm cho anh ăn.”

”Được. “ Hai mắt anh sáng như sao, sáng ngời khiến cô suýt nữa không rời mắt được, hình như sâu trong mắt còn có chút mong đợi, thái độ lịch sự của anh chưa bao giờ biến mất.

thì Nhược Huyền sờ sờ mũi, xấu hổ nhìn chỗ khác: “không nói nhiều nữa, thức ăn sắp nguội rồi.” cô gấp một đồng thức ăn vào bát anh: “không phải đói bụng sao, mau ăn đi.”

Trong lòng Bùi Thần Dật có một dòng nước ấm chảy qua, ấm áp làm tay chân anh nóng lên, có lẽ bởi vì khi một người quá cô đơn, chỉ một cử chỉ nhỏ như vậy cũng làm trái tim anh rung động.

Sau khi ăn xong, thì Nhược Huyền cầm ly thủy tinh đi vào phòng đọc sách: “Lúc này phải uống nhiều nước muối để tiêu đờm, nếu không anh chờ vào bệnh viện đi.”

Bùi Thần Dật nhận lấy ly nước uống một hớp, nước hơi ấm, không nóng không lạnh: “Cám ơn.”

thì Nhược Huyền nhìn yết hầu cử động khi anh uống nước, mặt lại hơi đỏ, đột nhiên cô phát hiện nhiều động tác bình thường người đàn ông này cũng có thể gợi cảm như vậy.

“Ừm, không cần khách khí.”

Uống xong, Bùi Thần Dật để ly xuống, dùng ngón tay lau giọt nước bên khóe miệng: “Nhược Huyền, anh có thể yêu cầu một việc không?”

“Hả, yêu cầu gì?” thì Nhược Huyền nhìn ngón tay anh, bị động tác nhỏ của anh làm không tập trung, như lạc vào cõi tiên, cô không nhìn đôi mắt sâu lắng của anh, nếu không phải phụ nữ có giác quan thứ sáu thì không biết anh đang tính toán gì.

Bùi Thần Dật nhìn ánh mắt cô nhìn mình, trong lòng cực kỳ thỏa mãn.

“Về sau em có thể tới nhà anh giúp anh nấu cơm không?” Anh cực kỳ mong đợi nhìn cô: “Anh sẽ trả em tiền công.”

thì Nhược Huyền hơi sững sốt, anh có ý gì muốn cô thường thường tới nhà anh chỉ để nấu cơm? Nhưng cho dù là ý tứ gì cô cũng không bài xích, thậm chí còn hơi mong chờ.

“Có thể.”

Bùi Thần Dật vui mừng cười, hôn trán cô, sau đó hôn lên má cô: “Cám ơn.”

Xem ra hạnh phúc cũng không khó theo đuổi như người ta nói.

Kể từ lúc thì Nhược Huyền đồng ý nấu cơm cho Bùi Thần Dật, đồ ăn của anh từ mỳ ăn liền đã biến thành những món ăn gia đình phong phú lại đầy dinh dưỡng, ăn ngon, ngủ ngon, kết quả chính là gần đây khí sắc anh rất tốt, tâm trạng cũng tốt hơn.

12. Chương 12

Bùi Thần Dật vốn cao lớn lại anh tuấn, khuôn mặt đẹp, ngọc thụ lâm phong, là một người đàn ông dịu dàng nho nhã, cho dù không quan tâm người khác, nhưng phụ nữ để ý ông đã kết hôn trên chứng minh thư của anh quả thật không ít.

Khoảng thời gian này, hàng trăm nhân viên nữ của Thịnh Thế như mèo động dục, thỉnh thoảng có người đi tới đi lui trước cửa phòng làm việc của kỹ sư lập trình, mấy cô gái xinh đẹp trong bộ phận kỹ thuật cũng không chịu thua người ta, cướp bản báo cáo của tổ trưởng để được đến phòng làm việc của Bùi Thần Dật.

Có người còn cố ý đi mua bánh bao hấp ngon nhất đặt trên bàn thì Nhược Huyền vẫn không quên ghi giấy, nội dung không phải chuyện gì khác ngoài chuyện xin thì Nhược Huyền giúp, tặng bánh bao cho Bùi Thần Dật.

Mỗi khi thì Nhược Huyền nhìn thấy tờ giấy trên bàn, cô đều lắc đầu, đồng cảm nói: “cô gái đáng thương, không ký tên, coi như cô nhờ dâng tặng cũng uống phí tâm cơ.” Sau đó cô ăn hết bánh bao hấp.

nói ngắn gọn, có thể nói sau khi cô bị điều làm thư ký của Bùi Thần Dật thì cực kỳ bận rộn, hầu như mỗi giờ đều phải nói với người ta: “Xin hỏi cô tìm kỹ sư lập trình có chuyện gì? Mời cô để lại tài liệu liên quan, tôi sẽ chuyển cho anh ấy, bảo anh ấy mau chóng liên lạc cô.”

Điều này làm thì Nhược Huyền cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, cô cũng không rõ tại sao gần đây Bùi Thần Dật lại hấp dẫn như vậy, rốt cuộc giống cái phòng làm việc mà nhóm thư ký nói chỗ nào.

Điền Điền mặc váy công chúa, hai gò má ửng hồng, là một cô gái trẻ: “Các cô không để ý sao? Gần đây kỹ sư lập trình đại nhân đều có nụ cười và đôi mắt đào hoa làm người ta chết không đền mạng, mặc dù đôi môi khô gợt không nhếch lên, nhưng không giống bộ dạng mím môi kiên nghị như trước, vẻ mặt dịu dàng làm người khác không nhịn được say mê.”

Vu Lâm cũng chớp chớp đôi mắt to tròn, hiếm khi không tranh cãi với Điền Điền mà còn phụ họa: “Nếu nhân viên nữ nhìn thấy kỹ sư lập trình đại nhân sớm hơn, có lẽ bây giờ anh ấy không còn mảnh vụn nào rồi.”

Thượng Quan Tinh vẫn như mọi ngày, vẻ mặt bình tĩnh: “Khi bước vào thời kỳ động dục, anh ta như chim khổng tước, khai bình thái an.

Nghĩ lại cuộc hội thoại của mấy cô gái đó, sắc mặt thì Nhược Huyền càng ngày càng khó coi, giả vờ làm việc chăm chỉ để Bùi Thần Dật ngồi bên cạnh nhìn.

Thừa dịp mọi người đang tập trung nhìn Tiết Duệ Uyên báo cáo vấn đề, cái tay Bùi Thần Dật đặt trên đầu gối bỗng nhiên di động, khẽ chạm vào đầu gối thì Nhược Huyền, cơ thể cũng sát lại gần cô, hạ thấp giọng chỉ để hai người nghe thấy: “Nhược Huyền, không thoải mái sao?”

Về mặt thì Nhược Huyền nhìn anh không hoà nhã: “Ừ.” Chân cũng di động chút, cố gắng tránh khỏi tay anh.

Bùi Thần Dật cẩn thận suy đoán: “Dì cả tới sao?”

thì Nhược Huyền chắc một tiếng, không to lắm, không ai nghe được, cô lờm anh nhưng vẫn không để ý tới anh.

Chân Bùi Thần Dật cũng di động, khẽ sát chân thì Nhược Huyền: “Nếu không hôm nay đừng nấu cơm, chúng ta ra ngoài ăn?”

thì Nhược Huyền khẽ nhắc chân, đập mạnh vào chân anh. “Tự anh ăn đi, xí!”

Bùi Thần Dật hơi cau mày, không kêu rên cũng không bảo cô bỏ chân ra, còn chưa kịp nói gì, đèn hùynh quang trong phòng đã sáng, Tiết Duệ Uyên nói tan họp, tất cả nhân viên tham dự cuộc họp đều đi ra ngoài.

thì Nhược Huyền đứng lên rồi Iườm anh lần nữa, sau đó ôm laptop đi ra, Bùi Thần Dật nhìn bóng lưng duyên dáng của cô.

Bùi Thần Dật không vội vã đuổi theo, đợi mọi người đi gần hết, anh mới đứng lên.

“Xem ra gần đây cậu sống rất tốt.” Tiết Duệ Uyên cười xấu xa.

Bùi Thần Dật hơi hưởng ứng: “Nhờ phúc của cậu.”

“Người đẹp đi rồi liền đối xử lạnh nhạt như vậy với anh em, cậu không có nhân tính à?” Tiết Duệ Uyên cổ tở về tan nát cõi lòng, nói đùa với Bùi Thần Dật.

“Cậu hi vọng tôi nhiệt tình với cậu, chắc chứ?” Bùi Thần Dật nghiêng người nhìn anh ta.

Bị Bùi Thần Dật nhìn như vậy, tim Tiết Duệ Uyên lại đập chậm hai nhịp, anh ta giẫm phải mìn rồi hả? không thể nào, đừng phá hỏng tài liệu trong máy tính anh ta nữa mà.

“Khụ khụ, tôi chỉ cảm thấy, à, cậu biết cậu không hay tham dự cuộc họp, có phải nên ở trong mấy lần họp này, để mọi người thấy tài năng lập trình phi thường của cậu hay không, làm tất cả nhân viên sùng bái?” Tiết Duệ Uyên lặng lẽ quan sát nét mặt Bùi Thần Dật, thấy nét mặt anh không tốt, lật tức gió chiều nào che chiều ấy: “Dĩ nhiên tôi không nói cậu không phải chuyên nghiệp, cậu hiểu ý tôi mà, phải không?”

Bùi Thần Dật thờ ơ trả lời: “Ừ.” Sau đó đi ra ngoài.

Tiết Duệ Uyên đuổi sát theo sau: “Có phải cậu phiền muộn gì không?” Anh ta bám lấy vai Bùi Thần Dật: “Anh em, có chuyện gì phiền muộn cứ nói với tôi, có lẽ tôi có thể....”

nói một nửa Tiết Duệ Uyên đột nhiên dừng lại, thấy anh nhìn hướng khác, nói tiếp: “Có lẽ tôi biết cậu phiền muộn cái gì rồi, ha ha.” Anh ta cười khẩy hai tiếng rồi có vẻ lúng túng.

Bùi Thần Dật hơi nhú mào, nhìn theo tầm mắt của Tiết Duệ Uyên.

Có hai người đứng ở góc tường, một nam một nữ, nam nhìn hơi quen, hình như là người bộ phận kỹ thuật, nữ không phải người vừa mới phát cáu với anh sao?

Nam chống một tay lên tường, chặn thì Nhược Huyền giữa bức tường và mình, đầu hơi cúi xuống, nhìn từ phía sau giống như đang hôn thì Nhược Huyền.

Sắc mặt Bùi Thần Dật nặng nề, mặt đen lại, đi về phía góc tường.

Tiết Duệ Uyên mỉm cười, cũng không ngăn cản hoặc giúp một tay, vẫn cứ bàng quan, thì ra lần này Bùi Thần Dật nghiêm túc, còn tưởng rằng anh sẽ giống hai lần trước.

“Tào....Thụy đúng không? Anh có thể tránh ra không, anh đang quấy nhiễu tôi đó.”

Tào Thụy nghe được thì Nhược Huyền đang bực mình, nắm chặt thời cơ nói những lời mình muốn nói: “Nhược Huyền, anh có thể gọi em như vậy không?”

không thể! Trong lòng thì Nhược Huyền kêu lên.

Nhưng Tào Thụy vốn không cho cô trả lời: “Anh biết hành động như này rất đột ngột, trong lúc nhất thời em có thể không chấp nhận được, nhưng anh thật sự không thể khống chế chính mình.”

Anh ta bị bệnh rồi, biết người khác không chấp nhận còn làm, khống chế không được thì đi gặp bác sĩ đi, đừng đến đây làm phiền cô.

Sau khi gặp em lần trước, anh đã bị em hấp dẫn, mấy ngày nay trong đầu anh luôn hiện lên khuôn mặt em, lúc đó vì em tức giận nên hai má ửng đỏ, đôi mắt to tròn đầy lửa giận, thật làm anh không tự chủ được mà mê đắm.”

Con bà nó, anh ta có khuynh hướng thích ngược, lần trước cô nói năng khó chịu để anh ta mau biến mất, nhưng mà như vậy lại hấp dẫn anh ta chắc chắn người này bị bệnh rồi.

“Em cũng có ý với anh phải không? Nhược Huyền, làm bạn gái anh nhé.”

Má ơi, ai có ý với anh ta hả? Anh ta có chứng vọng tưởng à? (ảo tưởng sức mạnh:v)

thì Nhược Huyền định mắng Tào Thụy, lại thấy Bùi Thần Dật đứng phía sau bắt lấy cánh tay đang đặt trên tường của anh ta, giọng nói trầm thấp, lạnh lùng nói: “Làm ơn nhường chút.” Sau đó hất nhẹ, Tào Thụy lão đảo rồi ngã xuống đất.

thì Nhược Huyền nuốt một ngụm nước miếng, má ửng, tại sao sức lực Bùi Thần Dật lớn như vậy?

một tay Bùi Thần Dật cầm laptop thì Nhược Huyền ôm lúc này, tay kia cầm tay thì Nhược Huyền: “không phải em không khỏe sao, đứng như cọc gỗ ở đây làm gì?”

thì Nhược Huyền bị khí thế của anh trấn áp, nhỏ giọng trả lời: “không phải tôi muốn đứng dậy.....” Bị anh nhìn chăm chăm, cô càng nói càng chột dạ, càng nói càng nhỏ, rõ ràng vừa rồi mình còn tức giận với anh ta.

Bùi Thần Dật liếc nhìn Tào Thụy vừa bị mình hất đặt mông xuống đất, bây giờ vẫn chưa đứng lên, Tào Thụy sắp bị khí thế của anh đè chết.

Thấy một giọt mồ hôi chảy từ trán xuống của Tào Thụy, anh mới nói một cách ý vị sâu xa: “Tên cậu là Tào Thụy?” nói xong anh không nói gì nữa, nhìn Tào Thụy một lát mới kéo thì Nhược Huyền đi, mà Tào Thụy vẫn ngồi dưới đất.

Tiết Duệ Uyên đứng một bên, sắc mặt Bùi Thần Dật thay đổi, thiếu chút nữa anh ta không khống chế được mà vỗ tay.

13. Chương 13

Mà Thì Nhược Huyền đang bị Bùi Thần Dật kéo đi cũng không dễ chịu gì.

Cô ngồi thẳng lưng trên ghế cạnh lái xe, cúi đầu thấp nhất có thể, nhưng thực ra cô cẩn thận len lén nhìn Bùi Thần Dật đang lái xe.

Bùi Thần Dật mới mua xe gần đây, lúc anh nói anh mua xe, trong lòng Thì Nhược Huyền thầm nghĩ, từ trước đến giờ anh ta không có ý định mua xe, đột nhiên mua xe, vì cô sao?

Sau khi cô đồng ý nấu cơm cho anh, mỗi tối họ đều tan làm cùng nhau, sau khi ăn xong, Bùi Thần Dật lại đưa cô về nhà, có khi trước lúc đi làm anh sẽ đợi dưới nhà cô, hai người cùng ăn sáng rồi đi làm.

Đạo này khoảng cách của họ gần hơn nhiều, điều này làm Thì Nhược Huyền đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, họ có tính đang ở chung không?

Không phải cô chưa từng yêu, không phải không biết Bùi Thần Dật có cảm tình với mình, nhưng cảm tình này chứng tỏ Bùi Thần Dật thích cô sao? Thì Nhược Huyền không chắc chắn, hình tượng của cô trước mặt anh luôn không tốt, thật ra anh nhìn rất nhiều đáng về bối rối của cô, cô như vậy, anh có thích không?

Nghĩ tới đây, cô lại len lén nhìn anh.

“Chột dạ à?” Sau khi kéo cô đi, Bùi Thần Dật vẫn nghiêm mặt, đột nhiên anh thản nhiên hỏi.

Thì Nhược Huyền lập tức nhìn thẳng phía trước, lấy tay sờ mũi: “Tôi có làm gì sai đâu.”

“Hử, thật sao?”

Xe rẽ ở chỗ quẹo rồi tiến vào bãi đậu xe, sau khi dừng xe, Bùi Thần Dật xuống xe, đi tới chỗ ngồi cạnh lái xe kéo Thì Nhược Huyền ra ngoài.

“Này, anh nhẹ tay chút không được à? Tôi tôi đau quá.” Thì Nhược Huyền bị anh nắm tay nên đi lại lảo đảo.

Dường như Bùi Thần Dật không nghe thấy, vẫn kéo cô đi, kéo cô đi thẳng vào thang máy.

“Này, ngang nhiên trốn không làm việc, mặc dù anh đã làm vậy nhiều lần, nhưng tôi là người thực hiện quy định nghiêm túc đó.” Thì Nhược Huyền nhắc nhở anh.

Bùi Thần Dật không nói gì, cũng không nhìn cô, nếu không phải anh vẫn nắm chặt tay cô, có lẽ mọi người xung quanh sẽ nghĩ anh không biết cô, là Thì Nhược Huyền chủ động tới gần anh.

Thì Nhược Huyền vốn không phải cô gái dịu dàng, chuyện tự độc thoại này làm cô tức giận, cô cố gắng hất tay Bùi Thần Dật ra, nhưng không nghĩ rằng Bùi Thần Dật còn nắm chặt hơn, căn bản cô không có cơ hội bỏ tay.

Cô thật sự nổi giận: “Anh buông tay tôi ra, tôi muốn đi làm, không muốn nói chuyện với tôi thì đừng nắm tay tôi, anh đúng là đồ thần kinh.” Cô không ngừng đẩy Bùi Thần Dật, nhưng Bùi Thần Dật lại ôm cô vào lòng, mặc kệ cô giãy vò mình thế nào cũng không buông cô ra.

Đinh, cửa thang máy mở ra, Bùi Thần Dật kéo Thì Nhược Huyền ra khỏi thang máy, nhanh chóng mở cửa nhà, vẫn không buông tay cô ra.

“Này, anh.....”

Rầm, cửa được đóng lại, Thì Nhược Huyền còn chưa nói xong đã bị ép lên cửa, chưa kịp kêu đau, đôi môi đỏ mọng đã bị Bùi Thần Dật chiếm lấy rồi. Cô không hề phòng bị nên anh dễ dàng tiến quân thần tốc, cái lưỡi bá đạo quấn lấy lưỡi cô, tùy tiện, phóng túng xâm chiếm môi cô.

“Ừm, ừm.....” Bây giờ Thì Nhược Huyền mới có phản ứng, tay đập mạnh vào lưng anh, xuống tay không tình chút nào.

Hình như Bùi Thần Dật không cảm thấy đau, càng dán chặt vào cô hơn, dường như cả người đè lên cô, cánh tay vòng qua lưng ôm chặt lấy cô, kéo hạ thân cô kề sát vào hạ thân mình.

Sau lưng là chiếc cửa lạnh lẽo, nửa người dưới nóng bỏng quen thuộc, Thì Nhược Huyền bị núi băng biển lửa như vậy công kích không còn đường lui, cô sắp không thở nổi rồi.

Thừa dịp anh buông cô ra, Thì Nhược Huyền cố gắng mở miệng nói chuyện: “Đừng..... Ừm.....” Chưa nói xong, cô đã phải chịu đựng làn sóng nhiệt tình tiếp theo của Bùi Thần Dật, anh đè nặng cô, thấy cô muốn đẩy anh ra, anh dùng hai chân mở rộng chân cô ra rồi chen vào giữa, để lửa nóng của mình lên chỗ mềm mại của cô.

Thì Nhược Huyền cảm thấy hông mình sắp bị anh bẻ gãy, toàn thân và cái đầu choáng váng của cô đã ý loạn tình mê từ nãy rồi, không còn giãy giụa nữa.

Bàn tay Bùi Thần Dật vén áo cô lên, nhanh nhẹn cởi khoá cài nịt ngực của cô, tay đặt lên ngực cô, cảm giác thô ráp ma sát nhẵn nhụi làm Thì Nhược Huyền lập tức hồi hồn, cô vội vàng chặn tay anh, mở to mắt nhìn anh, khuôn mặt vốn xinh đẹp đã bị dục vọng làm đỏ ửng, có sự mê hoặc khác thường.

Bùi Thần Dật dời khỏi môi cô, dùng lưỡi liếm cánh môi bị mình hôn sưng đỏ, sau đó hôn nhẹ.

“Lúc này tại sao nói nhảm với cậu ta lâu như vậy, tại sao không bảo cậu ta rút đi?” Anh hôn lên khoe miệng, cảm, tai đến vành tai, khe cắn vành tai cô rồi lại liếm, cảm thấy hài lòng khi thấy cô run nhẹ.

“Em.....” Cô không thể nói được, thở hổn hển: “Anh ta còn chưa nói hết, em không thể ngắt lời.....”

Bùi Thần Dật hôn cổ cô, nghe cô nói vậy nên anh hôn mạnh lên cổ cô, lập tức có dấu hôn trên đó.

“Em muốn giữ hình tượng với cậu ta sao? Bình thường em luôn vừa cào vừa cắn lại đánh anh, tại sao thấy cậu ta lại ngoan như vậy?”

Trong lòng Bùi Thần Dật không nói nên lời, cô luôn đề phòng anh, không hoà nhã nhìn anh, tại sao lần này lại không làm vậy với Tào Thụy? Chẳng lẽ anh chưa đủ tốt với cô nên cô hay thay đổi thất thường, tráo trở bất thường ư?

Thì Nhược Huyền đánh mạnh tay anh, cô đâu có bạo lực như anh nói, chẳng lẽ hình tượng của cô trong mắt như vậy sao? Không thể nào, cô biết hình tượng mình trong mắt anh không đẹp lắm, nhưng không đến mức này chứ?

“Anh đừng quản em, anh không phải ba em, quản em làm gì? Em ngoan hiền trước mặt anh ta thì sao? Liên quan gì đến anh?” Dù sao hình tượng cô cũng không đẹp, cho xấu luôn, hừ.

Bùi Thần Dật giận quá thành cười, lá gan cô rất lớn, coi như anh giỏi nhịn đến đâu cũng không thể chịu cô khiêu khích lần nữa.

Bùi Thần Dật cởi hết quần áo cô, cúc áo bay tứ tung, Thì Nhược Huyền sợ hết hồn, vội vàng muốn kéo áo sơ mi lại, nhưng bị Bùi Thần Dật biết được, nắm chặt vai cô để da thịt cô dán lên người mình.

Anh liềm nhẹ lên cổ cô: “Em nói anh là gì của gì? Em sẽ để người khác nhìn cơ thể em, để người khác hôn em như anh, để người khác đối xử với em như vậy sao, hả? Anh cũng muốn biết anh là gì của em.” Anh cầm chặt cánh tay mềm mại của cô làm Thì Nhược Huyền kêu đau.

Cô bị anh hù sợ, cô chưa bao giờ thấy anh như vậy, anh luôn dịu dàng với cô, không nói nhiều nhưng vẫn luôn ở bên cạnh cô, mặc kệ cô cáu kỉnh với anh, trèo lên đầu anh làm mưa làm gió, anh cũng chưa từng mắng cô, nhưng bây giờ cô rất sợ anh, cũng không dám chọc giận anh nữa, im lặng không nói lời nào.

Hốc mắt Thì Nhược Huyền hơi đỏ, đồng thời ở trong lòng tự trách, mình đúng là đứa ngốc, lúc nào cũng vậy, một chút uất ức cũng không chịu nổi. Cô hít mũi, quay đầu để anh không nhìn thấy nước mắt của cô.

Bùi Thần Dật thấy cô khóc lại cảm thấy ảo não, tại sao mình không nhận được, biết rõ tình tình cô mạnh mẽ, chỉ cần anh dỗ ngọt cô, cô sẽ làm theo lời anh.

Trong lòng anh khê than thở, chỉ cần thấy cô, anh sẽ không bình thường.

Bùi Thần Dật hôn trán cô, lại hôn mặt cô: “Khóc cái gì?”

Thì Nhược Huyền nghe giọng nói anh dịu dàng, lá gan cũng lớn hơn, mắt cô hồng hồng nhìn chằm chằm anh tố cáo: “Anh bắt nạt em.” Bùi Thần Dật vuốt má cô, nhắm mắt lại không nhìn mắt cô, ánh mắt cô sẽ làm anh không thể kiềm chế.

Thì Nhược Huyền ăn vạ, muốn anh đỡ cô, Bùi Thần Dật dùng sức đỡ cô ngồi xuống tại chỗ, để cô ngồi lên đùi anh.

Anh giữ eo cô, để cô sát vào mình, nghiêng tai ghé vào ngực cô, nghe tim cô đập: “Nhược Huyền, anh chưa đủ tốt với em sao?”

Những lời này khiến trái tim Thì Nhược Huyền đập chậm một nhịp, trời ơi, thật không thể trách cô đa tình, anh hỏi như thế, cho dù là ai cũng sẽ hiểu lầm.

Thì Nhược Huyền lấy hết dũng khí hỏi: “Bùi Thần Dật, anh đang ghen à?”

Vừa nói xong, người đang dán vào ngực cô run run, sau đó có tiếng cười nhẹ, cô bị cười như vậy nên lúng túng, đang muốn mắng anh câm miệng thì nghe thấy giọng nói trầm thấp nhưng vang dội: “Anh thật sự thất bại như vậy sao, bây giờ mới để em biết anh đang ghen?”

Tim Thì Nhược Huyền đập rất nhanh, chẳng lẽ ý anh giống như ý nghĩ của mình?

Bùi Thần Dật đặt tay lên gáy cô, để mắt hai người đối nhau, anh nhìn chằm chằm cô: “Chúng ta đã ở cùng nhau một thời gian, chẳng lẽ em không phát hiện cũng không cảm thấy gì sao?”

Ý anh là gì, đang giễu cợt cô ư?

Cô ấp úng nói, tiếng hơi bé: “Anh không nói, làm sao em... em biết mình có phải tự đa tình không?”

Bùi Thần Dật đề đầu cô xuống rồi bắt đầu hôn cô, hai tay Thì Nhược Huyền ôm chặt cổ anh, nhiệt tình hôn trả lại anh.

Sau hồi lâu, anh buông cô ra, dịu dàng nhìn cô, giọng nói mỉa mai: “Anh đã thích em từ lâu rồi, em biết không? Em có thích anh không?”

Khoé mắt Thì Nhược Huyền hơi hồng, yêu mị, hai gò má đã đỏ ửng như hoa đào, cô chủ động hôn lên môi anh, ôm chặt đầu anh, nhiệt tình dùng động tác để nói thay cảm giác trong lòng mình.

14. Chương 14

Bùi Thần Dật vui mừng đón nhận nụ hôn của cô, tay đặt trên eo cô bắt đầu di chuyển, nhẹ nhàng nhào nặn cái mông của cô, nhẹ nhàng vuốt ve đùi cô, sờ từng tắc da tắc thịt mềm mại của cô.

Trong lúc đó, một tay anh sờ ngực cô, không thô bạo như lúc nãy mà dịu dàng vuốt ve bờ ngực nhẵn nhụi của cô, thỉnh thoảng néo nhẹ khiến cô run rẩy rên thành tiếng.

Cô kêu đau, không ngừng ma sát nửa người dưới vào lửa nóng của anh, anh đã cực kỳ đau đớn rồi. Quần anh cũng không cởi, kéo khoá rồi vạch quần lột cô ra, thăm dò một chút thì tay đã ướt át, giữ chặt eo cô rồi kéo cô ngồi xuống.

Nửa người dưới của hai người vốn đã chặt chẽ, hơn nữa tư thế như vậy làm bên trong Thì Nhược Huyền càng thu hẹp, anh khó khăn đẩy từng thớ thịt non nớt của cô để công chiếm bên trong, tay giữ eo cô: “Đừng kẹp chặt, hãy để anh vào đi, ưm.....”

Mặc dù anh đi vào còn chưa được một nửa nhưng ma sát mạnh mẽ đã khiến cô không thể kiểm soát mà run rẩy. Lời anh nói căn bản cô không làm được, dù muốn cũng không thể.

Bùi Thần Dật cau mày, thân thể cứng ngắc, thô bạo giữ eo cô rồi kéo cả người cô xuống, đồng thời húc lên trên một cái, dễ dàng vào trong hoa tâm của cô.

“A.....”

Thì Nhược Huyền lên đỉnh lần nữa, cô ôm chặt lấy Bùi Thần Dật, khoái cảm sâu sắc khiến cô mệt mỏi tựa vào người anh, hoa tâm của cô đang kẹp chặt lấy anh, đây đúng là hưởng thụ tốt cùng. Anh thật sự rất muốn đâm sâu vào trong cô, chắc chắn như vậy cô sẽ mất hồn hơn nữa, nhưng nhất định cô sẽ bị thương, mặc dù hơi tiếc nuối nhưng vẫn nên để lần sau.

Anh không nhẫn nại nữa, nhanh chóng rút ra tiến vào, động tác mạnh mẽ khiến Thì Nhược Huyền suýt nữa bị anh đánh bay mấy lần, may mà anh đã giữ eo cô.

“Đừng, đừng mà.” Bùi Thần Dật vào càng ngày càng sâu, cô sắp hít thở không thông rồi.

Ánh mắt Bùi Thần Dật nóng bỏng, nhìn chằm chằm vẻ mặt đầy dục vọng mê hoặc của cô, ánh mắt nóng bỏng như muốn nuốt chửng cô: “Bảo bối Tiểu Huyền, ngoan nào, ngồi xuống nữa đi.” Anh giữ chặt hông cô, tay anh kéo mạnh cô xuống, cảm thụ bên trong cô không ngừng run rẩy bao lấy anh.

“Đừng.....” Khoé mắt cô đầy nước mắt, rốt cuộc cô không thể kiềm chế run rẩy lần nữa thì anh cũng phun hết tinh dịch vào chỗ sâu nhất của cô, để lại ấn ký trong cơ thể cô, từ bây giờ cô là người phụ nữ của anh.

Má râm ran làm Bùi Thần Dật tỉnh lại, thật ra Thì Nhược Huyền đánh cũng không đau, coi như động tác cũng không mạnh lắm, nhưng anh cảm thấy người mình thích đang ngủ bên cạnh, đột nhiên trong lòng anh có một cảm giác thoải mái làm anh không muốn ngủ nữa.

Anh cũng không tức giận, để mặc cô đánh vào mặt mình, mắt trợn to nhìn rất buồn cười.

“Tỉnh rồi hả?” Giọng nói Bùi Thần Dật khàn khàn vừa mới tỉnh ngủ.

Thì Nhược Huyền tiếp tục đánh vào mặt anh, không dừng động tác, chỉ đáp lại anh một tiếng: “Ừ.”

Hai tay hai chân Bùi Thần Dật kẹp chặt cô vào trong ngực, cúi đầu cọ sát vào cổ cô: “Không đủ sao?”

Thì Nhược Huyền há miệng cắn vai anh, không nể tình để lại dấu răng.

Bùi Thần Dật cũng không lên tiếng, lập tức đẩy hai chân cô ra, sau đó chạm vào nơi vẫn còn ướt át.

“A!” Thì Nhược Huyền suýt chút nữa bị lạc giọng, mắt cô trợn to lườm Bùi Thần Dật, tay đập vào lưng anh: “Tại sao anh cảm thú như vậy? Đã vận động trên giường cả ngày, bây giờ em còn chưa ăn cơm đó.”

Bùi Thần Dật mặc kệ cô, để cô đánh thoải mái, nhưng mà cô đánh là việc của cô, anh làm là việc của anh.

Anh hôn khẽ lên vai và cổ cô, giọng nói trầm thấp, mỉa mai hoặc dụ dỗ cô: “Ng ngoan, chút nữa cho em ăn ngon.”

Thì Nhược Huyền không tin anh, cô quay đầu hừ lạnh: “Anh có thể nấu món gì ngon chứ? Ngoại trừ mỳ ăn liền.”

Nhưng danh dự của đàn ông trên giường luôn luôn không thể nghi ngờ, Bùi Thần Dật cũng không để cô nói nhảm nhiều, mở rộng hai chân cô hơn nữa, sau đó đẩy mạnh vào.

“Em muốn ăn gì cũng được, như vậy được chưa? Thích không? Ăn ngon không?”

Chống lại Bùi Thần Dật, sức chiến đấu của Thì Nhược Huyền cũng đã giảm nhiều, ngay sau đó mắt cô đã ửng hồng, quặn rữ động lòng người, tứ chi cô bám chặt Bùi Thần Dật, vừa rồi xinh đẹp như nước, phía dưới càng thêm ẩm ướt, đã tự động mút đỉnh đầu của Bùi Thần Dật rồi.

“Ăn ngon, muốn ăn nhiều chút nữa.....” Cô luôn luôn thành thực, ở trên giường càng phải như vậy.

Nhìn bộ dáng mê hoặc này, Bùi Thần Dật thật sự bị chọc giận, gậy sắt nóng bỏng bị nơi ẩm ướt của cô bao bọc, bao bọc chặt chẽ rồi lại mở ra, cảm giác tuyệt vời này cũng làm Bùi Thần Dật thường ngày bình tĩnh nổi điên. Tay anh giữ chặt hông Thì Nhược Huyền, tiến vào trong thật mạnh mẽ, mỗi lần đều động vào hoa tâm của cô.

Cơ thể Thì Nhược Huyền run rẩy không ngừng, cô không thể ôm Bùi Thần Dật nữa, tay chân cô bủn rủn để trên giường, da thịt trắng nõn đã ửng hồng, đôi mắt xinh đẹp mắt hờn nhìn trần nhà.

Khi kết thúc Bùi Thần Dật đâm mạnh một cái, chạm vào nơi sâu nhất của cô, phun tất cả tinh dịch của anh vào đó.

Thì Nhược Huyền run rẩy mấy cái, cau mày giống như đau đớn cũng giống như vui vẻ, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Thì Nhược Huyền tỉnh lại lần nữa là lúc ánh nắng chiều vào ngoài cửa sổ chiếu vào phòng.

Người bên cạnh vẫn ngủ say, cánh tay ôm chặt lấy cô không buông, Thì Nhược Huyền cảm thấy toàn thân như bị xe cán, cần phải lấp ráp lại.....

Trên người không có cảm giác dinh dính khó chịu, dường như cô đã tắm, nhưng như vậy cũng không làm Thì Nhược Huyền nguôi giận, cô quơ lấy gối, chịu đựng cảm giác đau đớn ở từng cơ bắp, vỗ vào Bùi Thần Dật đang ngủ say để hả giận.

Tên đàn ông xấu xa, tên đàn ông đáng chết, không để cô ăn cơm, đi theo anh không có tương lai đâu....., ngay cả ăn cơm cũng không cho cô ăn, đánh chết anh, hừ, ngủ say mà vẫn mê người như vậy, còn cười, cười cái rắm ý!

Thì Nhược Huyền nhìn đầu Bùi Thần Dật đang bị đập bởi cái gối, cắn răng nghiến lợi.

Bùi Thần Dật bị đập hai, ba cái đã tỉnh lại, đè Thì Nhược Huyền xuống, mắt cũng không mở, sờ đầu cô: “Tiểu Huyền, đừng phá.”

Giọng anh trầm thấp, trong giọng nói có thích thú, hài lòng.

Thì Nhược Huyền nghe xong thì trong lòng giận điên lên, cộng thêm động tác như vậy, cô tức giận cắn tay anh, còn nói: “Cắn chết anh, không để em ăn cơm, em muốn ăn thịt anh, uống máu anh.”

Bùi Thần Dật đột nhiên bị công kích nên mở mắt ra, rồi bị bộ dáng nóng nảy vì đói của cô chọc cười: “Để em ăn mà, về sau để anh nấu cơm cho em, em muốn ăn gì?”

Thì Nhược Huyền nói: “Thôi đi, là em nấu cho anh mới đúng, trừ mỳ ăn liền anh còn có thể nấu món gì? Hừ, anh nên nhanh chóng lấy lòng em đi.”

15. Chương 15

Bùi Thần Dật gật đầu theo lời cô: “Như vậy về sau làm phiền em, mặc dù làm phiền em rất nhiều, nhưng vẫn muốn làm phiền em.” Sau này làm phiền em, lúc chúng ta sống vẫn chăm sóc anh, đây là những lời mà Bùi Thần Dật không nói ra.

Bùi Thần Dật tiếp tục trêu cô, có lẽ cô còn ngang ngược hơn anh, nhưng anh đột nhiên đứng đắn như vậy, thậm chí còn lấy lòng cô như cô nói, nói chuyện lễ độ như vậy, vô cùng tình cảm khiến cô đỏ mặt.

Mắt Thì Nhược Huyền đảo qua đảo lại rồi cô sờ sờ mũi, nói nhỏ như muỗi kêu: “Vâng.”

Bùi Thần Dật vẫn nhìn cô, giọng nói trầm thấp mang theo tiếng cười: “Lần này đừng nói không nghe rõ nữa, em đồng ý với anh rồi.”

Mặt cô đỏ hơn, cô đồng ý cái gì? Đồng ý về sau hẹn hò anh, nấu cơm cho anh, giặt quần áo cho anh, ở nhà anh, ngủ trên giường anh.....

Không cam lòng khi Bùi Thần Dật chiếm được ưu thế, Thì Nhược Huyền hỏi: “Anh.... ngoại trừ giặt quần áo bằng máy giặt, nấu mỳ ăn liền, anh còn có thể làm gì?”

Bùi Thần Dật trả lời: “Lau sàn.”

Thì Nhược Huyền nghe xong cảm thấy không biết nói gì.

Sau đó ăn cơm cũng đành phải chịu thiệt, hai người cùng nhau nấu mỳ ăn liền, dù sao bây giờ cô đang bị lép vế mà.

Từ hôm đó, Bùi Thần Dật và Thì Nhược Huyền như vợ chồng son, tan làm thì cùng đi siêu thị, về nhà chen chúc trong phòng bếp, đương nhiên Thì Nhược Huyền là đầu bếp, còn Bùi Thần Dật đứng cạnh giúp một tay.

Trong nhà Bùi Thần Dật vốn trống rỗng, không có nhiều đồ, nhưng từ khi Thì Nhược Huyền đến ở thì có nhiều đồ hơn, cũng có không khí gia đình hơn.

Máy hút khói trong phòng bếp do Thì Nhược Huyền mua, ở cửa ra vào có hai cái giỏ, một để áo, một để quần, cô biết thói quen của anh chỉ cần vào nhà sẽ cởi quần áo nên mua về đặt trước cửa, cô còn chống nạnh chỉ vào anh, muốn anh về sau phải ném quần áo vào giỏ, không thể ném lung tung. Đèn trong phòng ngủ anh do cô uy hiếp anh lắp đặt, cô nâng cằm lên, nói nếu không lắp đặt đừng mong cô ngủ cùng anh.

Bùi Thần Dật thích xem bộ dạng ngang ngược của Thì Nhược Huyền, vì vậy cô nói gì anh cũng làm theo, quả thật nhà anh đã trở thành địa bàn của cô rồi.

Đối với cô, anh không giống bộ dạng lúc đứng ở cửa ngăn không cho cô vào, lúc đầu anh gọi điện bảo cô cầm tài liệu đến nhà mình thì lúc nói ra, trong nháy mắt anh cũng thấy ngạc nhiên.

Nhìn cô gái xinh đẹp mềm mại mặc tạp dề màu hồng, tay cầm xẻng trước mắt, anh không khỏi mỉm cười, thì ra trong lòng mình đã yêu cô từ lâu.

“Em muốn ăn kem.” Lúc này Thì Nhược Huyền giống như hiền thê lương mẫu (vợ hiền mẹ tốt) đột nhiên quay đầu lại, làm nũng với Bùi Thần Dật: “Em muốn ăn kem.”

Bùi Thần Dật hồi phục tinh thần, mở tủ lạnh lấy hộp kem Haaden-Dazs vị dâu tây, mở nắp rồi múc một thìa to.

Thì Nhược Huyền thấy vậy tức giận: “Anh đừng ăn hết, là em nói muốn ăn, anh muốn ăn thì lấy hộp khác đi..., đừng cướp của em.”

“Chuẩn bị ăn cơm, ăn nhiều kem không tốt.” Anh lại múc một thìa, để bên môi Thì Nhược Huyền.

Thì Nhược Huyền sợ anh không cho cô ăn nên vội vàng cho vào trong miệng, cảm giác lạnh mát làm cô híp mắt, hài lòng cười: “Rất ngọt.”

Bùi Thần Dật sờ mặt cô rồi véo một cái, cười tính trẻ con của cô: “Có lạnh không?” Thì Nhược Huyền chỉ sợ anh ăn hết kem, không cho cô ăn, vừa nhìn chăm chăm hộp kem vừa lắc đầu: “Không lạnh.”

Đột nhiên Bùi Thần Dật cau mày: “Có phải thức ăn cháy rồi không?”

Thì Nhược Huyền lập tức nhìn về phía bếp xác nhận: “Đâu có?” Món ăn vẫn thơm ngon mà, cực kì bổ dưỡng, đảo mấy cái nữa có thể bày lên bàn rồi.

Cô đặt chén đĩa lên bồn rửa, sau đó để nồi xuống, chuẩn bị xoay người thì Bùi Thần Dật đi đến bưng mấy món ăn để lên bàn: “Để anh mang.”

Thì Nhược Huyền cởi tạp dề ra, chạy chậm đuổi theo bóng lưng của anh đến bàn ăn: “Kem, kem.”

Bùi Thần Dật cầm đĩa, nhìn dáng vẻ trẻ con của cô, không nhịn được cầm đĩa gõ nhẹ lên đầu cô: “Ăn cơm.”

Thì Nhược Huyền nhìn trái nhìn phải, lại nhìn Bùi Thần Dật: “Kem đâu? Anh không để lại cho em à?”

Bùi Thần Dật giúp cô kéo ghế ra: “Không phải em ăn rồi sao?”

Thì Nhược Huyền ngồi xuống, uất ức nhìn anh: “Em mới ăn một miếng.”

Bùi Thần Dật đặt đĩa trước mặt cô, cười quỵn rũ với cô: “Ăn cơm đã, có được không?”

Thì Nhược Huyền chỉ muốn mắng anh một câu, nhưng vẫn nhịn xuống, cô nhu thuận gặt đầu, sau đó quét nhanh thức ăn trên bàn.

Sau khi ăn cơm xong, Thì Nhược Huyền tràn đầy mong đợi chạy vào phòng bếp mở tủ lạnh ra, sau khi nhìn xong mặt cô lập tức đóng băng, cô rất muốn khóc, trong tủ lạnh trống rỗng, chẳng có gì cả, ngay cả Haagen-Dazs cô cũng không thấy.

Bùi Thần Dật ngồi trong phòng đọc sách không ngừng gõ bàn phím, nhưng kỳ thật anh vẫn chú ý hành động của cô.

Anh nghe tiếng cô đóng tủ lạnh, sau đó nổi trận lôi đình nói: “Em không rửa bát nữa, hừ!” Sau đó cô dậm chân quay về phòng.

Bùi Thần Dật suy nghĩ một lát, ừm, dì cả sắp tới, không rửa chén cũng được, sau đó chuyển tâm gõ bàn phím.

16. Chương 16

Vì vụ kem tối qua, Thì Nhược Huyền rất tức giận, Bùi Thần Dật cũng không có phản ứng gì, chỉ lặng lẽ rửa hết bát đĩa, cả buổi sáng, mặc kệ Bùi Thần Dật nói gì, cô đều làm lơ.

Bùi Thần Dật cũng không bắt ép cô, dù sao cô vẫn ngồi ở ngoài phòng làm việc của anh.

Nhưng mà vừa vào Thịnh Thế, Bùi Thần Dật đã bị gọi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc, nói Tiết Duệ Uyên có việc tìm anh, anh chỉ kịp dặn dò Thì Nhược Huyền: “Nếu mệt thì đến phòng anh nghỉ, biết không?” Sau đó bước đi thật nhanh theo Vu Lâm.

Thì Nhược Huyền nhìn bóng lưng anh nói nhỏ hưởng ứng: “Biết rồi, nói nhiều.” Nhưng bên miệng cô lại có nụ cười, xem ra không hề bực mình.

Thật ra cô đã hết giận rồi, chỉ là hộp kem mà thôi cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng cô muốn nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Bùi Thần Dật, cô thích anh dịu dàng với cô, thích anh đau đầu vì cô nhưng không thể làm gì.

Cô ngồi làm việc đến mười rưỡi, vẫn không thấy Bùi Thần Dật quay lại, cô liền chạy đến tổ thư ký của Tổng giám đốc, lúc này cô để ý ánh mắt Vu Lâm nhìn cô lúc sắp đi, rõ ràng muốn bảo cô bỏ chút thời gian đi tìm các cô, nói chuyện cùng họ.

Không phải chuyện của cô và Bùi Thần Dật chứ? Lần trước Bùi Thần Dật đánh Tào Thụy gần cửa phòng họp, mặc dù những người tham dự cuộc họp đã đi trước, nhưng vẫn có người thấy được, cộng thêm tính

cách Bùi Thần Dật gần đây cởi mở hơn, chuyện của họ đã bị cả công ty biết từ lâu rồi, may mà Thịnh Thế không có quy định không được yêu đương công sở.

Nếu không phải chuyện của cô và Bùi Thần Dật, vậy là chuyện gì đây? Thì Nhược Huyền hơi tò mò.

“Aiz, tại sao lại là chị Huyền, đánh chết tôi cũng không tin.”

“Vu Lâm, chúng ta ai cũng không tin chị Huyền làm, vấn đề là người khác cho rằng như vậy.”

“Cây ngay không sợ chết đứng.” Giọng nói bình tĩnh, luận điểm khách quan, vừa nghe cũng biết người nói là ai.

Còn chưa đến phòng thư ký, giọng của ba cô thư ký đã nghe thấy rất rõ rồi.

“Các em đang nói gì vậy?” Thì Nhược Huyền đi vào phòng, ba cô thư ký im lặng, không khí trong phòng yên tĩnh đến mức dọa người.

Thì Nhược Huyền sờ mũi, cười nói: “A, chị quấy rầy các em à?”

Điềm Điềm đi đến bên cạnh Thì Nhược Huyền, cô ấy kéo tay Thì Nhược Huyền: “Chị Huyền, không phải vậy, bọn em.....”

Vu Lâm thấy Điềm Điềm không biết nói sao, cũng nóng lòng kéo tay Thì Nhược Huyền: “Chúng em tuyệt đối tin tưởng chị, tuyệt đối không phải chị làm.”

Thì Nhược Huyền khó hiểu nhìn Điềm Điềm, sau đó nhìn Vu Lâm và Thượng Quan Tĩnh, về mặt Thượng Quan Tĩnh kiên định, sau đó gật đầu nói: “Đúng.” A, có thể nói cho cô biết là chuyện gì không? Tin cô cái gì?

Có lẽ ánh mắt nghi hoặc của cô làm người ta không thể xem nhẹ, Thượng Quan Tĩnh nhìn thẳng cô cũng hiểu ý cô.

Trên mặt Thượng Quan Tĩnh không có cảm xúc, bình tĩnh nói rõ chuyện này: “Tào Thụy bên bộ phận kỹ thuật chuyển công tác, hôm nay tài liệu cơ mật của công ty bị công khai, rất nhiều người nghi ngờ chị.”

Lời Thượng Quan Tĩnh nói quá sâu xa hay gần đây nào cô có vấn đề? Tại sao cô nghe không hiểu?

“Đây là hai chuyện mà, hai chuyện này liên quan gì đến nhau? Còn có tại sao là chị?”

Thượng Quan Tĩnh bình tĩnh nói: “Có liên quan.”

Vu Lâm không thích cách nói chậm chạp của Thượng Quan Tĩnh, vội vàng giúp cô giải thích với Thì Nhược Huyền: “Trước khi Tào Thụy chuyển công tác có dự đoán được vào người ở bộ phận kỹ thuật, những người ở bộ phận kỹ thuật đều là nhân tài, chỉ cần một người sẽ ảnh hưởng đến công ty, mà lần này lại có rất nhiều người, tất cả mọi người đều suy đoán, có lẽ Tào Thụy vì bị chị cự tuyệt cho nên mới.....”

“Tại sao chị chưa từng nghe chuyện này?”

Vu Lâm không do dự nói: “Vì chị bận rộn anh anh em em với kỹ sư lập trình đó.”

Nhưng chuyện này không phải trọng điểm, Vu Lâm nói tiếp: “Sau khi anh ta đi không lâu, tài liệu cơ mật của công ty bị tiết lộ, có lẽ bị anh ta công bố, nhưng cả công ty thậm chí những người lập trình đều biết, Bùi Thần Dật rất ít khi gần gũi với người khác, Tào Thụy không thể lấy tài liệu từ anh ấy, mà Bùi Thần Dật cũng không giao tài liệu cơ mật cho ai ngoài trừ chị, ngay cả Tổng giám đốc cũng không, cho nên bọn họ nghi ngờ.....”

Thì Nhược Huyền nói tiếp: “Cho nên bọn họ nghi ngờ chị đưa tài liệu cho Tào Thụy.”

Thì Nhược Huyền vẫn bình tĩnh, nghe mình bị vu oan như vậy, cô cũng không thanh minh hay oán trách gì, mà sáng suốt nói ra thắc mắc của mình: “Tại sao chị phải đưa tài liệu cho Tào Thụy? Chị không quen anh ta, tại sao lại mạo hiểm như vậy vì anh ta? Hơn nữa không phải bọn họ nghi Tào Thụy từ chức vì chị cự tuyệt anh ta sao? Chị đưa tài liệu cho anh ta làm gì, sao lại có lời đồn hoang đường như vậy?”

Điềm Điềm nhút nhát trả lời: “Họ cho rằng chuyện lúc trước chị và Tào Thụy diễn kịch ọi người xem, mục đích là để mọi người không nghi ngờ chị, họ cho rằng chị và Tào Thụy lén lút thông đồng với nhau, cho nên

chị Huyền à....” Dường như Diễm Diễm không dám nói tiếp, giọng càng nhỏ hơn: “Bây giờ chị đã trở thành nghi phạm số một rồi.”

Nhất thời Thì Nhượng Huyền không biết nói gì mà thở dài.

Diễm Diễm vội vã nói rõ, chứng tỏ sự tin tưởng của cô: “Chị Huyền, bọn em tin chắc chắn không phải chị làm.”

Vu Lâm cũng gật đầu: “Đúng vậy, dù do Bùi Thần Dật làm, cũng không thể là chị Huyền.”

Thượng Quan Tĩnh phân tích khách quan: “Bùi Thần Dật cũng không thể không làm được chuyện này.”

Bùi Thần Dật..... Anh nghĩ như thế nào đây? Sáng nay vừa đến đã bị gọi đến phòng Tổng giám đốc để họp, đến bây giờ cũng chưa thấy ra, có phải họ cũng đang bàn bạc chuyện này? Anh có nghĩ người tiết lộ tài liệu là cô đầu tiên không? Bùi Thần Dật coi chương trình như mạng, anh có tin cô không?

Thì Nhượng Huyền nhìn cửa phòng làm việc của Tổng giám đốc, cô không thể tưởng tượng nổi ánh mắt dò xét cô của Bùi Thần Dật, cô thể chịu đựng được ánh mắt thất vọng của anh khi nhìn cô, cô sợ anh không tin cô.

17. Chương 17

Thì Nhượng Huyền không kịp suy nghĩ nhiều, cơ thể đã hành động, cô hất tay Vu Lâm và Diễm Diễm ra, đi nhanh đến trước cửa phòng làm việc Tổng giám đốc, gõ hai cái, không quan tâm người bên trong có đồng ý không đã đẩy cửa đi vào.

Hành động trong chớp nhoáng này vượt qua khỏi dự tính của ba cô thư ký, cơ hội họ ngăn cô lại cũng không có.

“Tôi.....”

Thì Nhượng Huyền còn chưa nói xong, một giọng nói khàn khàn mà vang to đã cắt đứt lời cô: “Tôi nói đuổi việc Thì Nhượng Huyền, cậu không muốn chấp hành chỉ thị phải không?”

Tiết Duệ Uyên cũng không nhìn Thì Nhượng Huyền đã phá cửa mà vào, anh ta ngồi trên ghế xoay, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên bàn, nhìn Bùi Thần Dật ngồi đối diện, kiên định dùng giọng điệu ra lệnh nói chuyện với anh mà ít khi anh ta dùng.

Bùi Thần Dật điềm tĩnh trả lời anh ta: “Đúng” vẻ mặt bình tĩnh này giống như chuyện anh đang nói không hề nghiêm trọng: “Cô ấy chỉ là thư ký của tôi, nếu như vì chuyện này mà phải chịu trách nhiệm, vậy tôi cũng phải chịu, bản tài liệu đó là của tôi, cho dù xảy ra vấn đề gì, tôi cũng phải chịu trách nhiệm.”

Bởi vì mặc kệ ai phạm sai lầm như vậy, đều do anh quản lý, nhân viên bộ phận kỹ thuật không biết gì về tài liệu của anh, bộ phận kỹ thuật của Thịnh Thế chiếm nguyên một tầng, căn bản không thể có nhân viên kỹ thuật vào phòng anh được.

Tiết Duệ Uyên hơi kinh ngạc, anh ta cau mày hỏi: “Cậu biết cậu đang nói gì không?”

Bùi Thần Dật kiên định gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, anh nói thật, không phải đùa, muốn đuổi việc cô? Được, đầu tiên phải đuổi việc anh đã.

“Mặc kệ lần này tài liệu bị tiết lộ bởi ai, tôi sẽ chịu hết trách nhiệm, tôi sẽ sửa hết những chỗ đã bị tiết lộ đó.”

Tiết Duệ Uyên cân nhắc một lúc, sau đó anh ta nhìn chằm chằm Bùi Thần Dật: “Như vậy cậu phải bảo đảm cho tôi.”

Bùi Thần Dật đứng lên, cài một cúc áo vest vào: “Dĩ nhiên.”

Anh xoay người nhìn Thì Nhược Huyền, đôi môi Thì Nhược Huyền ấp úng muốn nói, còn chưa nói gì, anh đã cầm tay cô đi ra ngoài: “Không có gì đâu, đi về đã.”

Ba cô thư ký bị cuộc đàm thoại của Tiết Duệ Uyên và Bùi Thần Dật dọa đứng tại chỗ không dám động, tình cảnh làm lòng người khiếp sợ này không phải ai cũng may mắn thấy được, cũng không phải ai cũng chịu được.

Thì Nhược Huyền bị Bùi Thần Dật kéo khỏi phòng làm việc Tổng giám đốc, dọc đường anh đi rất nhanh, đi qua hành lang thật dài, đá cẩm thạch trên sàn vang lên tiếng cộp cộp cộp của đôi giày cao gót của cô, loạn mà nhanh.

Hình như Bùi Thần Dật phát hiện ra nên anh đi chậm lại.

Thì Nhược Huyền bị anh lôi về phía trước, cô hầu như không cần nhìn đường, cô biết chỉ cần nắm tay anh sẽ rất an toàn, anh sẽ là đôi mắt của cô, thay cô nhìn phía trước, thay cô để ý tất cả, cũng vì chuyện đó, cô mới lệ thuộc hoàn toàn vào người đàn ông này, cô không muốn anh hiểu lầm cô, mặc dù không ai tin cô cũng được, anh không thể không tin cô.

Cô có thể không cần giải thích với ai, ngay cả cô không cần thanh minh với người khác giùm mình, nhưng cô không muốn anh có cảm giác không tin tưởng cô, cô chỉ muốn nói rõ với anh.

Thì Nhược Huyền không dừng lại, lúc Bùi Thần Dật sắp bước bước nữa, cô bước nhanh hai bước lớn về phía trước, ôm lấy anh từ phía sau, điều này làm anh dừng lại, mà cô cũng dừng lại.

Giọng nói Thì Nhược Huyền hơi trầm, dường như họng bị khàn: “Không phải em làm, em không có.”

Cơ thể Bùi Thần Dật chấn động, im lặng không nói tiếng nào.

Cô còn muốn nói nữa, nhưng vừa mở miệng lại không thể nói, căn bản cô không biết nói gì, cô thật sự không hiểu nên xử lý việc này thế nào, vì vậy cô chỉ ôm anh, dán mặt vào lưng anh, cảm thụ hơi thở ổn định của anh.

Anh luôn luôn im lặng như vậy, dường như chưa từng thấy anh hoang mang, sợ hãi, mãi mãi bình tĩnh, anh chính là ngọn núi trong lòng cô, có anh ở bên cạnh cô rất an tâm, cho dù trời sập xuống cũng không sợ, ngày tận thế cũng chẳng sao.

Bùi Thần Dật kéo tay Thì Nhược Huyền ra, điều này làm cô thấy tủi thân muốn phát khóc.

Anh xoay người lại ôm cô vào lòng, tay vỗ về hai tay cô, an ủi nỗi buồn của cô.

Anh hôn lên mặt cô một cái, dịu dàng nói với cô: “Anh biết, đương nhiên anh biết, đừng sợ, không có chuyện gì đâu.” Ở trong lòng anh Thì Nhược Huyền có thể không muốn gì, không nhìn gì, giống như lúc ở trong công viên, cô gật đầu một cái, ôm chặt lấy anh, nhắm mắt lại cảm nhận nhiệt độ của anh, ngửi mùi hương của anh.

Anh nhẹ giọng an ủi cô, không để ý ánh mắt những người đi qua, giống như trong mắt anh không có sự vật gì quan trọng hơn cô.

Cho dù cả thế giới ruồng bỏ em thì anh vẫn ở bên cạnh em, ruồng bỏ cả thế giới.

Lúc hoàng hôn, số lượng xe trên đường rất nhiều, đúng lúc tan tầm kẹt xe là chuyện tất nhiên, ở thành phố cứ đến lúc này giao thông sẽ bị tắc nghẽn, rõ ràng đoạn đường đi chỉ cần mười lăm phút bị kéo dài tới một tiếng đồng hồ.

Sắp bắt đầu mùa đông rồi, từ lúc mùa thu đã ngày ngắn đêm dài, ánh nắng chiều như vải gấm lơ lửng phía chân trời, đỏ như lửa, ánh tím rất nóng, trải rộng cả bầu trời, những chiếc xe thỉnh thoảng di động một chút, nhưng không bao lâu lại tắc nghẽn.

Bùi Thần Dật nhìn phía trước, vẫn bình tĩnh như thường, không kiêu ngạo không nóng nảy, thỉnh thoảng anh nhìn người ngồi bên cạnh, cũng không biết bắt đầu từ khi nào, chỉ là những lọn tóc của cô uốn theo đường cong cơ thể cũng làm anh động lòng.

Dọc đường đi hai người không nói chuyện với nhau, việc kẹt xe dễ làm người ta bực mình vì có cô làm bạn trở thành hư không.

Thì Nhược Huyền ôm lấy hai đầu gối, cả người cuộn lại trên ghế, dựa vào ghế, gáy tựa vào lưng ghế, yên lặng nhìn ánh nắng chiều đỏ tím ở đằng xa từ từ biến mất, sắc trời tối dần.

Cô đột nhiên khẽ động người, Bùi Thần Dật nghiêng người đưa tay sờ mặt cô, nhìn cô đầy tình cảm: “Có lạnh không?”

Thì Nhược Huyền lắc đầu, hình như giữa hai hàng lông mày cô có sự mệt mỏi, đôi mắt xinh đẹp cũng ít lạnh lợi hơn, nhưng nụ cười bên môi vẫn như cũ, không hề gượng gạo.

Đối mặt với dư luận bất lợi cho cô, coi như biểu hiện của cô rất kiên cường rồi, Bùi Thần Dật nhìn cô rất lâu, hôn nhẹ lên trán cô, dùng tay kéo đầu cô vào lòng anh.

Nhớ tới chuyện sau khi bọn họ trở về phòng làm việc, toàn bộ nhân viên bộ phận kỹ thuật cũng ra khỏi phòng làm việc, đứng chen chúc ngoài phòng làm việc của Bùi Thần Dật yêu cầu anh lập tức giáng chức Thì Nhược Huyền, ép buộc cô nghỉ phép, hơn nữa muốn anh bảo đảm, trước khi trò chơi mới xuất hiện trên thị trường, Thì Nhược Huyền không được động vào tất cả tài liệu của Thịnh Thế.

“Mặc dù bây giờ vẫn chưa chắc chắn đó là lỗi của thư ký Thì, nhưng nghi phạm đã tiết lộ tài liệu cơ mật đúng là cô ấy.”

“Ngộ nhỡ chúng ta sửa xong chỗ thiếu sót, sau khi sửa xong tài liệu cơ mật lại gặp chuyện không may, vậy không phải chúng ta uống phí tâm lực à? Đến lúc đó chúng ta phải làm sao?”

“Kỹ sư lập trình, chúng tôi rất bội phục tài năng của anh, anh lập trình rất khéo léo, chúng tôi kém xa anh..... trong thời gian ngắn anh có thể lập trình lại chương trình quan trọng một lần nữa, nhưng mà tôi lại không thể, mỗi chương trình tôi viết ra đều là thành quả mồ hôi nước mắt, anh có thể không quan tâm, nhưng đối với chúng tôi mà nói, những chương trình đó đều là báu vật.”

Đối với mấy câu hỏi chất vấn như vậy Thì Nhược Huyền chỉ trả lời: “Tôi hiểu mọi người rất lo lắng vì chuyện tài liệu cơ mật bị tiết lộ, cũng hiểu mọi người muốn mau chóng điều tra xem ai là kẻ đã làm chuyện này, nhưng cho dù có phải tôi tiết lộ hay không, những chuyện này không cần mọi người suy đoán, hi vọng mọi người hiểu rõ bây giờ mình đang làm gì, chẳng lẽ phải uy hiếp kỹ sư lập trình rằng những chương trình mọi người viết đều là báu vật sao? Tôi biết hiện tại trong công ty có rất nhiều dư luận, mà nghi phạm lớn nhất là tôi, hôm nay tôi sẽ đến bộ phận nhân sự xin nghỉ, dù sao lúc trước tôi chưa bao giờ xin nghỉ, bây giờ mệt mỏi muốn nghỉ ngơi một thời gian, nhưng hi vọng mọi người hiểu rõ, lần này tôi chủ động xin nghỉ, không phải bị ép buộc.”

18. Chương 18

Cô nở nụ cười khi nghe những lời phê phán như vậy về mình, cô làm lòng anh đau quặn, như có sợi dây ghim chặt cổ anh.

Thật ra bọn họ nói gì cũng không liên quan đến anh. Vì sợ làm khó anh nên cô lựa chọn nhún nhường, anh luôn không để ý người khác nói gì, nói anh như thế nào, anh chỉ muốn cô vui vẻ là tốt rồi, không gì quan trọng hơn việc cô vui.

“Mệt mỏi thì nghỉ ngơi một thời gian đi, đừng nghĩ nhiều, có anh đây rồi.”

Thì Nhược Huyền gật đầu, hình như cô đã biết anh sẽ nói vậy, hình như cô đã biết anh sẽ không quan tâm người khác nói xấu.

Người ta nói người đàn ông lập trình rất tốt, coi chương trình như bạn gái, vô cùng kiên nhẫn, dịu dàng săn sóc, nếu chương trình dối anh, anh sẽ kiên nhẫn dụ dỗ; nếu chương trình không thể chạy, anh sẽ chăm chút

tìm hiểu nguyên nhân, còn phải chuyên tâm với chương trình, không thể ngoại tình, không thể bắt cá hai tay.

Người đàn ông lập trình Bùi Thần Dật này – rất cao tay, đặc tính của người lập trình anh không thiếu, mà anh còn mạnh hơn người khác, vì khi người khác bỏ cuộc thì anh lại không hề quay đầu, cho dù xảy ra chuyện gì, anh vẫn theo đuổi không buông tay, người như vậy cô thật sự rất thích.

“Anh tốt với em như vậy, ngộ nhỡ có một ngày em yêu người khác, không phải anh sẽ lỗ ló sao?” Cô nửa đùa nửa xét.

Bùi Thần Dật từ từ sờ gò má cô, vuốt ve cẩn thận da thịt cô, anh cũng nói đùa với cô, nhưng giọng lại nghiêm túc: “Anh không nhìn nhầm, từ trước đến nay khả năng quan sát mọi việc của anh luôn đúng, hơn nữa anh cũng không yên tâm để người khác mang lại hạnh phúc cho em, anh vẫn nên tự thân tự lực thôi.”

Thì Nhược Huyền ở trong lòng anh nở nụ cười, không biết cười vì câu nói khả năng quan sát của anh rất chuẩn xác hay câu nói khiến cô cảm thấy ngọt ngào kia.

Đột nhiên cô cảm thấy trong lòng thoải mái không ít, cô khẽ nhắm mắt lại, hình như không cảm thấy buồn nữa.

Nghỉ phép ở nhà, Thì Nhược Huyền vô cùng nhàn nhã, rất lâu cô không được nghỉ ngơi, tình cờ vì chuyện náo động lần này, dường như bộ phận nhân sự phê chuẩn đơn xin nghỉ của cô với tốc độ nhanh nhất, cô cũng vui vẻ, ung dung, mỗi ngày ở nhà ăn ăn ngủ ngủ, mang cơm trưa cho Bùi Thần Dật, chờ Bùi Thần Dật tan việc, quả thật chính là một người vợ có đức.

Mà hình như càng ngày Bùi Thần Dật ở lại Thịnh Thế càng lâu, cuối cùng anh gọi cô bảo cô không cần chờ anh, cô liền ở nhà nấu cơm, chờ anh tan việc về nhà ăn cơm, có lúc đến tám chín giờ anh mới rời khỏi công ty, cô sẽ dùng hộp giữ ấm đựng thức ăn mang đến cho anh.

Hôm nay người của bộ phận kỹ thuật đều tan việc, đèn của nửa tầng đó cũng tắt rồi, chỉ còn phòng làm việc của anh sáng đèn.

Thì Nhược Huyền đặt hộp cơm lên bàn trà trong phòng làm việc của anh, sau đó gọi Bùi Thần Dật đang tập trung nhìn máy tính gõ bàn phím tới ăn cơm.

Bùi Thần Dật đi vào phòng trong rửa tay, sau đó đi tới ngồi xuống.

Thì Nhược Huyền đưa đĩa cho anh, ngồi bên cạnh nhìn anh ăn, gần đây khẩu vị cô không tốt, trước khi ra ngoài ăn một chút đã thấy no rồi, nhìn anh giải quyết động thức ăn trên bàn trà như gió to quét lá rụng, cô không biết nên vui mừng hay buồn phiền, nhìn bát cơm của anh, cô thử dò hỏi: “Có phải anh rất cực khổ không?”

Bùi Thần Dật liếc cô một cái, không nói gì.

“Hay em từ chức?”

Động tác của Bùi Thần Dật chậm lại, anh cúi đầu ăn cơm, không nhìn cô: “Tại sao?”

Thì Nhược Huyền sờ mũi: “Không phải bây giờ càng ngày anh càng về muộn sao, nhất định bọn họ bắt anh làm rất nhiều việc, cũng bởi vì quan hệ giữa anh và em.....” Thấy anh không cắt đứt lời mình, cô nói tiếp: “Cho nên em mới nói từ chức.....”

“Nếu như em từ chức, lượng công việc của anh cũng không đổi, anh còn rất nhiều việc, mà càng ngày anh càng về muộn vì em không cho anh mang công việc về nhà làm.” Bùi Thần Dật từ từ nói.

Thì Nhược Huyền nói nhỏ: “Em chỉ muốn tránh nghỉ ngơi thôi mà.”

Bùi Thần Dật lại nhìn cô, thấy cô hơi đỏ mặt, cô hiểu ý anh, muốn tránh nghỉ ngơi thì vì sao cô vẫn ở nhà anh?

“Vây.....”

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.” Bùi Thần Dật bỏ bát đĩa xuống, dọn lại mặt bàn, anh sờ đầu cô: “Công việc sẽ hoàn thành nhanh thôi, em đừng làm rộn.”

Thì Nhược Huyền nhìn người đi về phía bàn làm việc tiếp tục chiến đấu hăng hái, cô nói thầm: “Em có làm gì đâu.”

Thật ra cô đã nghĩ chuyện này lâu rồi, cũng không phải quyết định nhất thời, cô làm việc ở Thịnh Thế cũng đã nhiều năm, có lẽ chuyện này cho cô một gợi ý, nếu cô rời khỏi Thịnh Thế để làm việc ở chỗ khác cũng thấy luyến tiếc ba cô thư ký kia, nhưng cô tin tưởng bạn bè đi tới chỗ nào vẫn là bạn bè.

Sáng hôm sau, Thì Nhược Huyền chưa từ bỏ ý định mà mang theo đơn xin từ chức tới Thịnh thế, cô muốn thừa dịp lúc nghỉ trưa đặt đơn lên bàn làm việc của Tiết Duệ Uyên là được, lúc trước không phải anh muốn đuổi việc cô sao? Cho nên để bàn hơn với Bùi Thần Dật.

Cô nói dối ba cô thư ký, nói muốn tìm Tiết Duệ Uyên có chút việc, cô không muốn để họ biết chuyện này ngay, sợ các cô ấy lo lắng.

Tình cảm của ba cô thư ký với cô rất tốt, để cô tự đi vào tìm anh, ba người phải đi ăn cơm.

Thì Nhược Huyền đến gần phòng làm việc của Tổng giám đốc, chuẩn bị gõ cửa, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp của Tiết Duệ Uyên qua cánh cửa.

“Dật, tôi không biết gần đây cậu làm gì nữa, việc này không giống với kế hoạch ban đầu của chúng ta.”

“Tôi thật sự thích cô ấy, từ bỏ kế hoạch thôi.”

Hình như Tiết Duệ Uyên đang gọi điện, hơn nữa còn để loa ngoài, giọng nói hơi quen quen, là ai vậy?

“Tôi biết cậu thích cô ấy, nhưng việc này liên quan gì đến kế hoạch của chúng ta?”

“Căn bản chuyện này không liên quan gì tới cô ấy, cho dù không đuổi việc cô ấy, tôi vẫn đạt được mục đích của chúng ta.”

“Cậu có biết cậu một mực bảo vệ cô ấy trước mặt tôi, cho nên người bên kia không dám dùng bản tài liệu kia không? Bây giờ cả ngày lẫn đêm cậu vội vàng sửa lại tài liệu của chúng ta, mỗi ngày ở lại Thịnh Thế muộn như vậy mới về nhà, tôi biết cậu làm vậy để họ tin rằng bản tài liệu họ cầm là thật, rõ ràng có thể dùng cách đuổi việc Thì Nhược Huyền để đạt được mục đích, cậu lại từ chối, như vậy không chỉ gây ông đập lưng ông mà còn kéo dài thời gian họ dùng tài liệu nữa.”

19. Chương 19

“Tôi xin lỗi, nhưng tôi không có cách.”

“Cậu đã không muốn cô ấy bị tổn thương, vậy tại sao ban đầu cậu lại bảo cô ấy mang bản tài liệu Tào Thụy đưa đến nhà cậu? Tại sao lại đánh nhau với tên nhóc Tào Thụy trong công ty vì cô ấy, khiến lần này Tào Thụy cho rằng lần này cậu ta dùng đúng cách.”

“Không phải cho rằng, thật sự cậu ta đã làm.”

“Đúng vậy, cho nên cậu ta mới có thể trộm được tài liệu cơ mật, nếu để cô ấy biết được chuyện này chẳng lẽ không làm cô ấy tổn thương, chỉ sợ còn làm cô ấy bị tổn thương nặng hơn việc đuổi việc cô ấy. Bùi Thần Dật, cậu càng lớn càng ngây ngô, đầu có vấn đề rồi.”

Đứng ngoài cửa, mặt Thì Nhược Huyền đã trắng bệch, đơn từ chức trong tay cũng bị cô bóp nhăn nhúm.

Cảm giác này là gì? Giống như mặc trên người bộ quần áo lông dê ấm áp, trong nháy mắt bộ quần áo đó biến mất, cả người trần trụi bị ném vào núi băng quanh năm tuyết không tan đầy giá lạnh, lạnh đến mức cô không thể cử động, cả người cứng đờ, lạnh đến mức làm cả người cô đau như bị gai đâm.

Trước kia xem “Hoàn Châu cách cách”, cô luôn chế nhạo Tử Vi, bị Dung Ma Ma cầm gai đâm vẫn kêu mát hờn như vậy, cứ gọi Nhĩ Khang, bây giờ cô đã hiểu, thật sự khi trong lòng đau đớn, gọi ra cũng xa xỉ, cô

chế nhạo Tử Vi còn gọi Nhĩ Khang, có thể mong đợi người kia đến cứu ra khỏi biển lửa, còn cô thì sao? Cô nên gọi ai đây?

Hai hàng nước mắt tự nhiên chảy xuống mặt cô, không khóc lớn tiếng, cô tủi thân đến nỗi mình khóc cũng không biết.

Cô nhớ rõ vẻ mặt của Bùi Thần Dật khi nói với cô “Em đừng làm rộn” tối qua, còn nhớ anh muốn cô đừng sợ.

Anh nói: “Anh đã thích em từ lâu rồi, còn em thì sao? Em có thích anh không?”

Anh nói: “Lần này đừng nói không nghe rõ, em đã đồng ý rồi.”

Anh nói: “Anh biết, đương nhiên anh biết, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Anh nói: “Một mỗi thì nghĩ ngơi một thời gian đi, không cần nghĩ nhiều, có anh ở đây rồi.”

Anh nói: “Anh không nhìn nhầm, từ trước đến nay khả năng quan sát mọi việc của anh luôn đúng, hơn nữa anh cũng không yên tâm để người khác mang lại hạnh phúc cho em, anh vẫn nên tự thân tự lực thôi.”

Những lời này đều là giả sao? Đã lên kế hoạch từ lâu rồi, cũng không phải bởi vì động lòng nên mới nói ra?

Tiết Duệ Uyên nhìn đồng hồ, nói nhanh: “Tôi thấy cậu nên nghỉ kỹ đi, nếu cô ấy biết chuyện này thì cậu làm gì bây giờ.”

Cửa phòng làm việc đột nhiên bị mở ra, hai hàng nước mắt của Thì Nhược Huyền bị đèn huỳnh quang chiếu sáng nên Tiết Duệ Uyên thấy rõ, anh dừng lại rồi nói tiếp: “Không cần nghĩ nữa, cậu lập tức hành động đi, cô ấy biết rồi.”

Thì Nhược Huyền quả quyết cúp điện thoại, Tiết Duệ Uyên thấy cô đần đần sát khí nên hơi sợ, anh nghĩ rằng ngay sau đó cô sẽ cầm điện thoại đập vỡ đầu anh, còn cầm ghế lên ném anh, nhưng anh không hề hiểu cô. Tiết Duệ Uyên không nghĩ rằng, Thì Nhược Huyền đặt đơn xin từ chức nhún nhún lên bàn mình, về mặt cô cùng bình tĩnh nói với anh: “Như anh mong muốn.”

Tiết Duệ Uyên không phản ứng kịp, Thì Nhược Huyền đã xoay người rời đi.

Thì Nhược Huyền còn tưởng lần này mình đã gặp được một người đàn ông tốt, có thể kết hôn với anh.

20. Chương 20

Dường như Bùi Thần Dật đã chạy ngay về nhà, dọc đường đi anh không ngừng nghĩ, ngộ nhỡ cô đi thì sao? Ngộ nhỡ cô tránh anh thì sao? Lái xe với tốc độ suýt nữa vượt qua 130km/h, bán sống bán chết chạy về nhà.

Bùi Thần Dật mở cửa, liếc mắt đã thấy Thì Nhược Huyền im lặng ngồi trên sofa trong phòng khách, rất cuộc tâm trạng luôn lo lắng cũng bình tĩnh lại, từ lúc đi vào tầm mắt anh không rời khỏi cô cho dù chỉ một giây, chỉ sợ người anh nhìn thấy sẽ biến mất trong tích tắc.

Thì Nhược Huyền ngẩng đầu nhìn Bùi Thần Dật, nhìn anh vội vã, kéo tay áo chưa sửa sang xong, tâm hoảng ý loạn như có việc rất gấp, từ lúc vào cửa vẫn còn thở hổn hển, sợ cô đi rồi sao?

Cô cười nhẹ, nói với anh như trước đây: “Anh về rồi?” Nhưng hai người lại hiểu theo hai nghĩa khác nhau.

Bùi Thần Dật ngồi xuống cạnh cô, nhìn đôi mắt cô hơi sưng, cô đã khóc, tim anh như bị ai véo mạnh.

Thì Nhược Huyền xoay đầu: “Nhìn gì vậy? Không phải anh chưa từng thấy.”

Bùi Thần Dật kéo tay cô, cô né tránh, vỗ một cái vào quần mình: “Hôm nay nhiều muối quá.” Cô còn cười gượng với anh, sau đó ngồi cách xa anh một chút.

Bùi Thần Dật nhìn cô làm như vậy, anh muốn kéo cô vào trong lòng, thế nhưng nói như vậy có phải cô sẽ tránh càng xa không?

Anh kiềm chế ý nghĩ trong lòng, nhìn Thì Nhược Huyền: “Tiểu Huyền, chúng ta nói chuyện một chút được không?”

Thì Nhược Huyền nhìn anh theo bản năng, nhìn thấy đôi mắt anh lại nhanh chóng dời đi, không muốn kiểm tra xem tình cảm trong mắt anh là thật hay giả.

Cô cười gượng, giả bộ thoải mái gật đầu một cái: “Được, nói, chúng ta nói chuyện.”

Cô ôm chặt lấy cái gối trên ghế sa lon, dường như làm như vậy sẽ khiến cô an toàn hơn, cũng không bị tổn thương gì.

Từ lúc cô ở nhà anh đã thay đổi, đồ dùng trở nên nhiều hơn, còn có những đồ trang trí ấm áp nữa, giống như cái gối này, giống như giá gỗ trên bức tường kia, giống như hình dán trên gạch men sứ trong phòng tắm, giống như những ngôi sao trên trần nhà.... Nhiều không đếm xuể.

Thời gian họ ở cùng nhau không quá lâu, nhưng cô đã trở thành một phần cuộc sống của anh từ lâu rồi, anh mở cửa để cô đi vào, chuyện này rất tự nhiên, dường như cô đã ngấm vào tim anh rồi.

“Anh biết hôm nay em đứng ngoài cửa đã nghe thấy chuyện anh và Duệ Uyên nói, anh cũng không giải thích gì, bởi vì tất cả đều là sự thật, trước kia bọn anh biết trong Thịnh Thế có nội gián, nhưng bọn anh không có cách chứng minh, bởi vì đó là người mà ông nội Duệ Uyên phái tới, vì bọn anh chắc chắn đó là ai nên quyết định điều cậu ta tới bộ phận kỹ thuật, nhưng mục tiêu chứng minh luôn luôn đúng.”

Thì Nhược Huyền nhìn trần nhà, không có phản ứng gì với lời nói của anh, Bùi Thần Dật không biết cô nghĩ gì, chỉ có thể nói tiếp: “Tài liệu bị lộ không phải lần đầu tiên, nhưng lần trước cậu ta đã làm thành trò chơi, sau khi tài liệu bị lộ cậu ta đã sửa lại, làm game online đó trở nên phổ biến, anh và Duệ Uyên phát hiện nên đã sửa chữa nhưng không thể nên bọn anh quyết định đặt bẫy này. Lấy trò chơi sắp tung ra thị trường làm mồi nhử, cố ý để cậu ta trộm được tài liệu cơ mật đã bị sửa đổi, sau đó chúng ta giải vờ như công ty thật sự gặp vấn đề về tài liệu, khiến cậu ta chắc chắn tài liệu cậu ta trộm được là thật, cậu ta sẽ an tâm lập trình ra một trò chơi mới.”

“Nói cách khác các anh đã biết anh ta sẽ lấy trộm từ lâu rồi?” Thì Nhược Huyền vẫn không nhìn anh, cô lạnh nhạt nói ra vấn đề của mình, giống như lý trí đã vượt lên tình cảm, chỉ đơn thuần đang nói chuyện công việc với Bùi Thần Dật.

Bùi Thần Dật không biết giải thích thế nào: “Đúng, bọn anh đã biết cậu ta là người của công ty trò chơi khác lâu rồi.”

“Nếu như anh ta thật sự dùng những số liệu đó thì sao?” Thì Nhược Huyền đột nhiên ngẩng đầu nhìn anh. “Những số liệu đó do anh viết, sẽ không đơn giản như vậy chứ?”

“Ẩn trong những số liệu đó là chức năng định vị tốt nhất và chức năng tự phá tường lửa.”

Thì Nhược Huyền vẫn nhìn anh, Bùi Thần Dật nhắm mắt lại: “Còn có chức năng đánh cắp số liệu, sau khi định vị được IP sẽ bị virus cho đến khi toàn bộ hệ thống máy tính hoàn toàn bị hỏng thì mới thôi.”

“Các anh muốn phá hủy công ty đó.”

“Công ty đó là công ty của nhà họ Tiết, nhưng mà đây là trò chơi giữa Duệ Uyên và ông nội cậu ta, nếu thắng thì Duệ Uyên sẽ tự do; nếu thua, Duệ Uyên phải trở về để kế thừa sản nghiệp nhà họ Tiết.”

Thì Nhược Huyền bình tĩnh gật đầu: “Tôi hiểu rồi.”

Cô nghiêng đầu nhìn Bùi Thần Dật: “Cho nên bây giờ các anh đã bước vào điểm mấu chốt, muốn Tào Thụy tin rằng anh ta đã trộm được tài liệu thật, cho nên dạo này các anh tốn rất nhiều công sức, đầu tiên Tiết Duệ Uyên điều tôi đến chỗ anh, sau đó anh từ từ tiếp cận tôi để tôi đưa tài liệu giúp anh, khiến mọi người tin rằng chỉ có mình tôi tiếp xúc với tài liệu cơ mật của anh. Sau đó cố ý đánh nhau với Tào Thụy bên ngoài phòng họp, rồi để chuyện của chúng ta bị đồn ra cả công ty, xóa bỏ sự nghi ngờ cuối cùng trong lòng

Tào Thụy, cuối cùng như Tiết Duệ Uyên nói, anh cố ý để lại tài liệu cơ mật trên bàn của tôi, mặc cho Tào Thụy lấy trộm.”

Thì Nhược Huyền hít mũi, thở dài một hơi: “Suy tính của anh thật kỹ lưỡng, ngay cả việc bàn làm việc của tôi gần máy theo dõi cũng tính rồi, lúc đầu tôi còn tưởng trùng hợp.” Cô cười: “Ngay cả đường lui cũng không cho tôi, nếu anh không yêu tôi, vậy bây giờ tôi phải làm gì?”

“Không phải.” Giọng nói Bùi Thần Dật rất quả quyết.

“Không phải cái gì? Không phải không yêu tôi sao? Ha ha, là không thể không bị tôi yêu chứ?” Nước mắt cô không ngừng rơi xuống: “Có phải anh thích tôi cũng vì kế hoạch không, để tôi diễn kịch như thật?”

Bùi Thần Dật thấy nước mắt của cô, nhẹ nhàng lau đi: “Không phải, em quên lúc đầu chúng ta không gặp nhau ở công ty.....”

Không đợi anh nói xong, Thì Nhược Huyền cắt đứt lời anh: “Ngay cả lần đầu chúng ta gặp nhau có phải do anh sắp đặt hay không tôi cũng không dám chắc, tôi không biết rốt cuộc anh giấu tôi bao nhiêu chuyện, càng không biết được tôi đã bị lừa bao nhiêu lần.” Nước mắt cô chảy càng ngày càng nhiều, còn Bùi Thần Dật thật sự không biết làm gì.

“Tiểu Huyền, anh.....”

“Bùi Thần Dật, chúng ta chia tay đi.”

Trong phòng khách to lớn, âm thanh mềm mại của Thì Nhược Huyền không ngừng vang vọng, đột nhiên phá vỡ sự yên tĩnh.

21. Chương 21

Bỗng nhiên tim Bùi Thần Dật quặn lại, đau dữ dội, sự đau đớn không thể diễn tả này nhanh chóng lan khắp cơ thể anh, mỗi lần hô hấp là một lần đau đớn, dường như trái tim trong lồng ngực không còn là của anh, anh chưa bao giờ sợ hãi khiến trái tim đập thình thịch.

Thật sự nên sợ, nên hốt hoảng, Thì Nhược Huyền đã trở thành một phần cơ thể anh từ lâu rồi, xương cốt, máu, cô giống như miếng thịt non trong người anh, cô là nơi mềm mại nhất trong lòng anh, hôm nay cô nói cô muốn đi, anh nên làm gì đây? Cắt miếng thịt này là cô trong tim đi sao?

Sợ khi cắt đi, cắt lấy một miếng thịt của anh, như vậy tình cảm sẽ chuyển qua nơi khác, sau đó lại cắt đi, đợi đến khi tìm được vị trí chính xác của nó thì anh đã bị cắt hết thịt rồi, không có cô thì anh cũng không có tim, sau đó như cái xác không hồn, chết lặng sống hết đời.

“Anh không đồng ý.” Lần đầu tiên anh cảm thấy lo sợ, lần đầu tiên vẻ mặt anh hốt hoảng, không còn bình tĩnh, lần đầu tiên không che giấu tình cảm của mình.

Thì Nhược Huyền nâng cằm thở một hơi, nước mắt vẫn rơi không ngừng, nhưng hình như cô không biết mình khóc, giọng nói vẫn không run rẩy: “Như vậy có ý gì? Không phải anh luôn lừa tôi, nhìn tôi ngu ngốc làm theo kế hoạch của anh, tôi không phải chương trình của anh, không tới lượt anh sắp đặt cuộc đời tôi.”

Bùi Thần Dật cầm lấy cổ tay cô, giọng nói không bao giờ nịnh hót: “Không có lần sau, anh chỉ lừa em lần này thôi, không có lần sau đâu, có được không?”

Thì Nhược Huyền lắc đầu, cô cố gắng giẫy khỏi Bùi Thần Dật: “Tôi hết cách rồi, tôi..... Bùi Thần Dật, tôi biết tôi không đủ thông minh, tôi không thể biết lúc nào anh lừa tôi, lúc nào anh nói thật, anh rất lợi hại, tôi thậm chí không biết bây giờ anh thật sự muốn giữ tôi lại, thật sự không muốn tôi đi, hay vẫn vì kế hoạch của anh, vì để Tào Thụy an tâm, để tránh thời điểm mấu chốt này xảy ra vấn đề.”

Thì Nhược Huyền đứng dậy đi vào phòng ngủ, lôi ra hành lý cô đã sắp xếp xong, bước về phía cửa chính: “Anh không thấy chúng ta không thể tiếp tục sao? Tôi đảm bảo sẽ không để Tào Thụy biết chuyện này, cũng không nói cho người khác về kế hoạch của các anh.”

Cô mở cửa ra, đang định bước ra ngoài lại bị Bùi Thần Dật ôm lấy từ phía sau, rằm một cái, cửa chính đóng ngay trước mắt cô.

“Em đừng mơ.”

Anh ôm chặt lấy cô, mặc kệ cô cầu anh, cào anh, lại đánh lại đấm, anh vẫn không buông tay, chết cũng không buông.

Anh thật sự thích cô, thật sự yêu cô, anh tốt với cô vì anh muốn vậy, không phải vì lừa cô, không phải vì kế hoạch chết tiệt gì cả, càng không phải bị ép buộc, tình cảm của anh đối với cô ngày càng nhiều, không hề giả dối, lần này anh sai, lừa cô một lần, cô thật sự không thể tha thứ cho anh?

Miệng đầy vị đắng chát, nghe nói nơi lưỡi cảm thấy đắng là gần cuống họng, khi uống thuốc bắc chỉ cần uống nhanh, cay đắng sẽ giảm bớt, nhưng tại sao anh lại cảm thấy cay đắng trong cổ họng vẫn không dịu đi? Cho dù anh luôn nuốt nước miếng vẫn không thể giảm bớt được cảm giác này.

“Bùi Thần Dật, anh buông tôi ra, tôi không đùa đâu, tôi nhận thua được chưa? Anh để tôi đi đi.” Thì Nhược Huyền đánh mấy cái lên đôi tay đang ôm chặt lấy cô, những vết cào, vết cào hiện rõ trên cánh tay anh.

Mặc kệ Thì Nhược Huyền giãy giụa như thế nào, đánh anh như thế nào, Bùi Thần Dật vẫn không động đậy, chỉ ôm chặt lấy cô, cô giãy quá mạnh, tâm trạng kích động, thấy trước mắt biến thành màu đen, sau đó ý thức mơ hồ, bất tỉnh.

Người đàn ông tuần tú đeo kính không gọng lấy lại ống khám bệnh, nhìn Bùi Thần Dật, khoé miệng khẽ nâng lên.

Bùi Thần Dật vẫn ngồi bên giường cầm tay Thì Nhược Huyền, vẫn không chịu bỏ ra.

“Cô ấy sao vậy?”

Người đàn ông đẩy kính trên mũi, nghiêng người dựa vào tường: “Cậu đừng để chuyện này xảy ra lần nữa, cũng đừng để cô ấy xúc động mạnh như vậy.”

Bàn tay Bùi Thần Dật chạm vào gương mặt xanh xao của Thì Nhược Huyền: “Được, tại sao cô ấy té xỉu?”

“Tuyệt huyết áp, có phải cãi nhau không? Haizz, tôi thật sự không hiểu, tại sao phụ nữ lại thích gây gỗ với cậu như vậy? Biết rõ sau khi cãi nhau, vẻ mặt cậu vẫn bình tĩnh giống như cái cây, như vậy họ vẫn tiếp tục gây gỗ?”

Bùi Thần Dật khẽ nhún mày, giọng nói không vui: “Ừ.”

Trong lòng anh biết rõ bây giờ không có ai có thể thay thế được vị trí của cô, đối với anh mà nói cô là người đặc biệt, anh không thích người ta so sánh cô với những người phụ nữ khác, làm sao cô có thể giống những người phụ nữ mà anh không hề nhớ mặt kia?

Hàn Chúc giơ tay tỏ ý chào thua: “Được, không nói nữa, nếu không còn chuyện gì, tôi đi trước.”

Bùi Thần Dật không trả lời Hàn Chúc, anh vẫn nhìn Thì Nhược Huyền nằm trên giường như búp bê, tình cảm trong mắt anh cũng làm Hàn Chúc phải kinh ngạc.

Bùi Thần Dật luôn thờ ơ với chuyện tình cảm, Hàn Chúc còn cho rằng đời này anh ấy lấy chương trình làm vợ là được rồi, không nghĩ rằng anh ấy lại gặp gỡ một người làm anh yêu say đắm như vậy.

Từ lúc nhận được điện thoại của anh ấy thì Hàn Chúc đã đoán được người phụ nữ này khác với những người kia.

Từ trước tới giờ Bùi Thần Dật không cho ai vào nhà mình, mấy anh em bạn họ cũng chưa ai vào nhà Bùi Thần Dật, cách bố trí bên trong cũng không biết, lần này Bùi Thần Dật lại vội vã gọi điện muốn anh tới đây, nói muốn anh khám bệnh ột cô gái.

Nhưng anh rất bận, bệnh nhân hẹn trước kéo dài tới năm sau, không có việc gì dừng sai bảo anh được không?

Nhưng không ngờ, anh cho rằng người đàn ông muốn cô đơn cả đời lại động lòng với người phụ nữ này.

Hàn Chúc lắc đầu, trên gương mặt của Bùi Thần Dật chưa bao giờ có vẻ mệt mỏi và suy sụp, đáy mắt hiu quạnh khiến Hàn Chúc không hỏi cũng biết chắc chắn anh rất kinh ngạc rồi.

Sắp xem lại dụng cụ xong, Hàn Chúc xoay người chuẩn bị đi ra khỏi phòng ngủ thì nhẹ nhàng nói với Bùi Thần Dật một câu, dường như có ý anh chỉ tình cờ nhắc tới: “Lần này cậu gây ra chuyện thật ồn ào, chăm sóc cô ấy cho tốt, đoán chừng được tám tuần rồi.”

“Cái gì?” Bùi Thần Dật nhanh chóng quay đầu nhìn anh: “Không thể nào, tháng trước dì cả cô ấy còn tới.”

“Thời kỳ đầu mang thai không ổn định, có lẽ sẽ có hiện tượng sinh non.” Hàn Chúc xoa cằm: “Hoặc là cậu làm việc quá hăng say, khụ khụ, có lẽ dì cả của cô ấy do đó mà có, tóm lại cậu chuẩn bị tinh thần làm ba là được rồi.” Đầu Bùi Thần Dật trống rỗng giống hệt máy tính, cơ thể giống như bị sét đánh trúng nên không thể cử động.

22. Chương 22

Một lúc lâu sau anh mới khôi phục lại, tay anh từ từ đặt lên bụng Thì Nhược Huyền, động tác hơi cứng nhắc giống như sợ mạnh tay quá giấc mơ này sẽ tan biến.

Anh không dám tin: “Con?” Vui mừng, nhưng anh lại cảm thấy hơi lo lắng, buồn rầu.

Hàn Chúc nhìn phản ứng của anh, lại lắc đầu lần nữa, không tiếp tục quấy rầy anh nên đi khỏi nhà anh.

Con..... Giữa hai lông mày của Bùi Thần Dật xuất hiện nếp nhăn, anh thật sự chưa bao giờ nghĩ đời này mình sẽ có con, ngay cả mấy anh em của anh cũng nghĩ vậy, anh cũng cảm thấy chỉ có thể một mình sống hết cuộc đời này.

Không phải anh không có phụ nữ theo đuổi, muốn làm vợ anh có rất nhiều, cũng có phụ nữ thâm thương trộm nhớ anh, nhưng anh không hề có cảm giác với những người phụ nữ đó, ở cùng họ, anh luôn bình thản như nước, nhịp tim vẫn bình thường, cực kỳ bình tĩnh, không hề có cảm giác động lòng.

Trước khi cô xuất hiện, anh nghĩ không muốn theo đuổi tình yêu, cũng thấy cuộc sống không thiếu hụt tình yêu, thiếu mất sự tiếc nuối khi không yêu, anh nghĩ rằng người lập trình sẽ sống một mình đến già.

Mà bây giờ tất cả đều đã thay đổi, từ khi cô xuất hiện trước mắt anh, khiến anh nhìn một lần đã nhớ mặt cô hoặc anh không giải thích được tại sao từ lúc bắt đầu anh đã tốt với cô? Anh thật không nhớ rõ.

Truyền thuyết nói rằng Thượng Đế đã dùng xương sườn của Adam để tạo ra Eve, anh không biết Eve của anh có tồn tại hay không, không biết Eve của anh khi nào sẽ xuất hiện, nhưng anh biết chỉ cần Eve của anh xuất hiện, anh nhất định có thể nhận ra, anh đã nhận ra cô.

Bùi Thần Dật cẩn thận thu tay lại, nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh cô, ôm cả người cô và chôn vào trong lòng, cảm thụ cô ở trong lòng anh, ngửi mùi thơm trên tóc cô.

Anh biết cô đau lòng do anh hại, anh biết cô muốn đi, anh cũng muốn để cô vui vẻ, anh hi vọng cô có thể vẫn tinh thần sung mãn, đầy sức sống, tâm trạng vui vẻ, nhưng anh không làm được, anh không nỡ buông tay cũng không có cách buông tay.

Lúc Thì Nhược Huyền tỉnh lại đầu cô vẫn hơi mơ hồ, cô sững sờ nhìn trần nhà trắng như tuyết, nghĩ lừa mình dối người, vì mình quá mệt mỏi cho nên gặp ác mộng.

Nhưng lúc cô nghiêng đầu nhìn Bùi Thần Dật ngủ say bên cạnh cô, cô biết cô không thể gạt mình nữa, cô rất đau lòng, tại sao anh lại lừa cô? Cô còn tưởng anh chính là người sẽ mang lại hạnh phúc cho cô, không

uống công trước khi cô bị đá, bị bắt cả hai tay, không uống công cô vượt mọi khó khăn để đến bên anh, nhưng không nghĩ rằng tất cả đều do cô ảo tưởng.

Cô nhẹ nhàng bỏ tay anh ra, lật người ngồi dậy sau đó cẩn thận xuống giường.

Khi cô sắp ra khỏi phòng ngủ thì có giọng nói từ phía sau cô: “Em muốn đi đâu?”

Thì Nhược Huyền sợ hết hồn, nhưng cô cũng không dừng lại, không hề để ý lời anh nói.

Bùi Thần Dật thở dài, sau đó hơi mệt mỏi nói: “Em vẫn muốn đi sao?”

Chưa từng nghe anh nói chuyện như vậy, cô dừng lại một lát rồi lại đi tiếp nhưng tốc độ đã chậm rất nhiều.

“Em biết không, em mang thai rồi.”

Cái gì? Thì Nhược Huyền đứng tại chỗ, cô mang thai? Cô lập tức luống cuống, tại sao cô mang thai vào lúc này? Cô không tin nhìn cái bụng vẫn phẳng lì của mình, rất khó tin rằng trong bụng một có một sinh mạng đang lớn lên.

“Anh lại lừa tôi ư?”

Bùi Thần Dật khẽ cười khỏ, xuống giường đến gần cô: “Em không vui sao?”

Thì Nhược Huyền cười lạnh: “Anh thật vui, vui vì anh lại lừa được tôi?”

Bùi Thần Dật không giải thích nhiều, chỉ lẳng lặng lắc đầu một cái: “Em mang thai.” Giọng nói chân thật đáng tin.

Thì Nhược Huyền quan sát vẻ mặt anh, nhìn mắt anh, sau khi xác định anh nói thật, trong lòng cô sợ hãi khiến tim đập rộn lên, hết sức lo lắng, làm sao đây? Lúc này có đứa bé thật không phải, cô cau mày suy nghĩ.

“Chúng ta kết hôn đi.”

Thì Nhược Huyền không thể tin được: “Bùi Thần Dật, anh có bị điên không?”

Bùi Thần Dật bình tĩnh nhìn cô: “Anh nghiêm túc.”

Thì Nhược Huyền xì một tiếng bật cười: “Anh cho rằng vì đứa bé nên tôi sẽ bám lấy anh, muốn anh chịu trách nhiệm, muốn anh kết hôn với tôi, cho nên mới cầu hôn với tôi sao? Anh cho rằng tôi dùng đứa bé này có thể trói buộc được anh sao? Anh có phải đã quên, cách đây không lâu tôi còn nói với chia tay với anh không?”

Bùi Thần Dật tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Anh không đồng ý.”

Thì Nhược Huyền không muốn nói nhảm với anh, không kiên nhẫn: “Anh giấu hành lý của tôi ở đâu? Trả lại cho tôi, tôi muốn về nhà.”

Bùi Thần Dật cầm lấy cổ tay cô: “Em mệt rồi, nghỉ ngơi đi.”

Thì Nhược Huyền không giãy nũa, cô biết mình không đủ sức đấu lại anh, không thể làm gì đành để anh kéo cô vào phòng ngủ lần nữa.

Con người của anh tính mệnh khác thường, tay không tự giác mà dùng sức, chỉ sợ mình không cẩn thận, chỉ sợ đột nhiên cô giãy giụa, sau đó cô sẽ biến mất trước mặt anh.

Cô thuận theo ngồi ở trên giường, cúi đầu nhìn sàn nhà yếu ớt nói: “Như vậy có ý gì? Anh cho rằng anh có thể xem chừng tôi bao lâu, chỉ cần trong lòng tôi còn ý nghĩ này, tôi sẽ luôn tìm cơ hội bỏ trốn, anh có thể mỗi ngày 24 giờ xem chừng tôi?” Lúc cô nói chuyện không có nhìn anh, Bùi Thần Dật thậm chí còn phát hiện từ lúc cô tỉnh lại không có nhìn anh một lần.

“Đứa bé em định thế nào?” Anh biết cô nói đúng, mà anh đã không còn đường lui.

Thì Nhược Huyền không trả lời.

Bùi Thần Dật ngồi xuống cạnh cô, ôm lấy cô, giọng nói hơi khàn khàn: “Tiểu Huyền, anh sai rồi, em quên việc này đi được không? Anh sẽ không bao giờ lừa em nữa, em đừng đi có được không?”

Đây là lần đầu tiên anh nhận sai, anh không quan tâm người khác nghĩ gì, cũng chưa từng giữ lại ai muốn rời khỏi anh, đây là lần đầu tiên anh cố gắng giữ lại một người, giống như chỉ cần không để ý, người đó sẽ rời khỏi anh.

“Chúng ta có con rồi, em đừng đi, anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em và đứa bé, chúng ta hẹn hò khá tốt, anh biết anh sai rồi, lần sau sẽ không tái phạm nữa, Tiểu Huyền, em đừng đi, chúng ta cùng nhau nuôi lớn đứa bé, nhìn nó lớn lên sau đó yêu đương, kết hôn, sinh con, có được không?” Cầm dưới Bùi Thần Dật bị kéo căng, nói hết lời rồi mím chặt môi.

Thật ra nhất thời Thì Nhược Huyền không phản ứng kịp, cô vừa mới biết người cô yêu lừa cô nhiều như vậy, lợi dụng cô phải lợi dụng triệt để, còn chưa kịp bỏ đi đã nói cô mang thai, cô không biết mình nên làm gì với đứa bé này.

Giữ lại đứa bé, cô vẫn không thể đối mặt với Bùi Thần Dật, nếu như con vẫn còn, cô không thể cắt đứt quan hệ với anh, nhưng bỏ đi..... làm sao có thể chứ, đây là đứa con đầu tiên của cô.

Thì Nhược Huyền vẫn còn đang suy nghĩ, trong lòng Bùi Thần Dật vẫn cảm thấy lo lắng, anh sợ cô sẽ dứt khoát nói với anh: “Đứa bé? Tôi sẽ bỏ.”

Anh giành nói trước với cô: “Ít nhất em cũng suy nghĩ một thời gian đi, để anh chăm sóc em, không phải tháng trước dì cả em tới sao, là hiện tượng sinh non, em hãy ở lại đây, anh sẽ chăm sóc thật tốt cho em.”

Thì Nhược Huyền vẫn cúi đầu không nói gì, cô không biết nên nói gì với anh.

Bùi Thần Dật cũng không muốn nghĩ gì nữa, tự cho rằng cô đã chấp nhận rồi.

23. Chương 23

Những ngày tiếp theo, Bùi Thần Dật trở lại cuộc sống trước kia, không hề đến Thịnh Thế làm việc nữa, chỉ cần Thì Nhược Huyền ở phòng khách, anh nhất định sẽ mang laptop đến phòng khách, ngồi ở phòng ăn, thỉnh thoảng ngẩng đầu xem cô đang làm gì.

Nếu để những người khác thấy Bùi Thần Dật như vậy nhất định rất kinh ngạc, mãi không thể hồi hồn lúc anh làm phần mềm ngay cả trời sập xuống cũng không thể quấy rầy anh, anh vẫn tiếp tục đánh máy, tầm mắt dính chặt lấy màn hình, mắt không nhìn hướng khác, chớ nói chi thỉnh thoảng ngẩng đầu chú ý điều gì.

Bùi Thần Dật ngồi ở đó lo lắng, nhưng Thì Nhược Huyền lại rất nhàn nhã an thai, nghe nhạc nhẹ, ăn trái cây, mỗi ngày cố định giờ ngủ trưa, buổi tối ngủ sớm, sáng tinh mơ đã rời giường đến công viên đi dạo, làm việc và nghỉ ngơi vô cùng bình thường.

Bùi Thần Dật cho rằng cô muốn giữ đứa bé lại, cuối cùng tảng đá lớn trong lòng cũng giảm bớt sức nặng rồi, nhưng anh mới nghĩ vậy được một lúc, lòng đã thấp thỏm như rơi xuống vực thẳm rồi.

“Buổi chiều tôi ra ngoài một lát.” Thì Nhược Huyền ngồi trên ghế salon ăn táo, cô biết nếu cô không nói với anh, anh nhất định sẽ trông coi cửa chính không để cô đi ra ngoài.

“Em muốn đi đâu? Anh đưa em đi.” Không nhìn chương trình phức tạp nữa, Bùi Thần Dật ngẩng đầu lên, động tác trên tay ngừng lại, chuyên chú nhìn cô.

Thì Nhược Huyền nhai táo, nói rất rõ ràng: “Bệnh viện.”

Hai từ này làm tai Bùi Thần Dật đau nhói, hai từ tưởng chừng như bình thường này lại đánh mạnh vào lòng anh giống như bị roi đánh.

Mãi không thấy anh trả lời Thì Nhược Huyền còn cho rằng im lặng thay cho sự đồng ý của anh, lúc này Bùi Thần Dật mới khàn khàn nói: “Được.” Thì Nhược Huyền không để ý tới sự đau khổ của anh, dùng giọng nói mềm mại nói tiếp: “Anh rảnh thì tháo rèm cửa xuống đi.”

Rèm cửa trên cửa sổ sát đất là màu hồng, đó là thứ mà Thì Nhược Huyền lôi kéo Bùi Thần Dật mua ở trung tâm thương mại về, đe dọa, quyến rũ Bùi Thần Dật muốn anh treo lên.

Khi đó anh đứng trên thang, treo rèm cửa lên theo yêu cầu của cô, cô nói không thể treo quá dày, dúi lại rất khó nhìn, lại nói không thể treo quá thưa, bằng phẳng không đặc sắc.

Anh nhớ rõ buổi chiều đẹp đẽ đó, ánh mặt trời nóng hừng hực, anh nói: “Nếu em thích như vậy, tại sao không treo trong phòng ngủ? Vừa tỉnh dậy có thể thấy.”

Mặc dù anh không thích màu sắc mềm mại này lắm, nhưng nếu người mua về là cô, hình như anh bắt đầu thấy thích rồi.

“Hừ, đừng cho rằng em không biết anh lừa em, treo trong phòng ngủ thì em có bao nhiêu thời gian để nhìn? Trong phòng ngủ ngay cả TV cũng không có, trừ lúc muốn ngủ vào phòng ngủ, những thời gian khác không phải ở phòng khách sao?” Thì Nhược Huyền vén rèm, đắc ý nói: “Treo trong phòng khách, lúc tan làm về nhà em có thể thấy, ngộ nhờ anh bắt cả hai tay mang phụ nữa về nhà, hừ, thấy rèm cửa sổ này anh có thể thấy lương tâm của mình.”

Cô quay lại đi về phía salon, thoải mái ngồi xuống: “Em đối với anh thật tốt đó, ngay cả rèm cửa cũng chuẩn bị cho anh, haizz, sao em có thể thông minh như vậy chứ, mỗi khi anh nhìn rèm cửa này phải nhớ em đối với anh rất tốt, sau đó tỉnh ngộ xem anh đối với em như thế nào, nghe chưa? Nếu anh đối xử không tốt với em, em sẽ đối xử không tốt với anh, giữ lại rèm cửa này để anh từ từ tỉnh ngộ thôi.”

Ngay cả rèm cửa cũng muốn bỏ sao? Cô cảm thấy thất vọng như vậy ư, ngay cả cơ hội nghĩ lại cũng không cho anh?

“Không phải em thích rèm cửa sổ này sao?”

Thì Nhược Huyền nói băng quơ: “Đó là trước kia, bây giờ không thích nữa, nhìn nó rất phiền.”

Bùi Thần Dật không nói nữa, tầm mắt trở lại màn hình máy tính, cố gắng tỏ ra bình thường, nhưng mặt anh xám như tro, nét mặt cũng cứng đờ.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Thì Nhược Huyền thúc giục Bùi Thần Dật ra ngoài, Bùi Thần Dật cố tình hành động cực chậm giống như trước khi bị hành hình phạm nhân trì hoãn một ít thời gian, có thể sống thêm một giây là tốt rồi.

Thì Nhược Huyền không nhịn được: “Anh không muốn đi thì đừng đi, không miễn cưỡng anh, tôi tự đi được.”

Bùi Thần Dật thở dài: “Anh đi với em.”

Dường như mùa đông tới rồi, nhiệt độ đã giảm, gió lạnh luồn qua cửa sổ, thổi qua đường hành lang.

Lúc khoá cửa, Bùi Thần Dật vô tình thấy tóc Thì Nhược Huyền bị gió thổi bay, đen như thế, mềm mại như thế, tim anh đau, có phải bị tóc cô trói lại, sau đó từ từ siết chặt đâm vào trong thịt rồi máu thịt be bét?

“Bùi Thần Dật, anh nhanh lên đi, khoá cửa cần nhiều thời gian như vậy sao? Chắc, anh từ từ khoá đi.” Nói xong Thì Nhược Huyền xoay người muốn đi.

Anh kéo cô lại, cô rơi vào vòng tay ấm áp của anh, mùi hương thơm mát của anh tràn ngập trong mũi cô.

Thì Nhược Huyền chưa kịp phản ứng đã nghe Bùi Thần Dật nói nhỏ bên tai, giọng nói rất trầm, hô hấp hơi nặng nề: “Nếu như em thật sự không cần đứa bé thì cũng được, chỉ cần em ở lại là tốt rồi, em quan trọng nhất, anh có em là đủ.”

Đến bệnh viện, trong không khí đầy mùi thuốc sát trùng, mùi như vậy làm người ta cảm thấy lo lắng. Ngồi bên cạnh Bùi Thần Dật là một người đàn ông đang ôm một đứa bé sơ sinh trong tay, có vẻ đứa bé đã hơn tám tháng, cô bé vốn đang ngủ ngon đột nhiên nhăn miệng, sau đó mím môi lại, khóc oà.

Người đàn ông hiển nhiên là tay mới, anh ta luống cuống, vừa vồ nhẹ, vừa đỡ đứa bé, bất đắc dĩ không như mong muốn, anh ta cũng không biết nên làm thế nào, nhất thời bế tắc.

“Tôi bế giúp anh một lát nhé?”

Giọng nói mềm mại ngoài dự đoán vang lên, người đàn ông nhìn Thì Nhược Huyền ngồi bên cạnh Bùi Thần Dật, nhìn cô một cái lại nhìn đứa bé trong lòng mình, sau đó gật đầu đồng ý.

Thì Nhược Huyền cười, cẩn thận nhận lấy đứa bé, dịu dàng dỗ nó: “Được rồi, cô bé ngoan, đánh thức con hả? Ngủ đi, ngủ đi, không làm phiền con nữa, ngoan nào.”

Cô ôm đứa bé gần sát tim mình để nó nghe tiếng tim cô đập, từ từ đứa bé ngừng khóc, im lặng ngủ tiếp.

Lúc mới sinh trẻ con sẽ bị thiếu hụt cảm giác an toàn, luôn cần lắng nghe tiếng tim đập, xác định có người ở cạnh nó, có người nói lúc này trẻ sơ sinh sợ hãi và mơ hồ với thế giới nên đứa bé rất mất cảm, làm bạn đứa bé mà tâm trạng hơi kích động chút xíu cũng ảnh hưởng đến bé, đây là chuyện mà Thì Nhược Huyền đã đọc trong quyển “Nhật ký để làm mẹ” trong thời gian này để biết thêm thông tin nuôi con.

Bùi Thần Dật đã nhìn rất nhiều biểu cảm của Thì Nhược Huyền, không hề có hình tượng, thô lỗ bá đạo, la lối om sòm, điệu ngoa, bối rối, tràn đầy sức sống, linh hoạt khéo léo, xinh đẹp đáng yêu, rất dễ cảm động, lại cô đơn, những biểu cảm đó hoàn toàn trái ngược sự dịu dàng của người làm mẹ của cô, nhưng lập tức anh bị cô cuốn hút.

Anh nghĩ Thì Nhược Huyền đối xử rất tốt với đứa bé mà họ không quen biết, anh âm thầm hi vọng đứa bé này có thể làm cô bỏ đi ý định phá thai.

Nhưng người đàn ông ngồi cạnh anh lại rất nghi ngờ, anh ta thấy đứa bé đã ngủ không cho Thì Nhược Huyền ôm tiếp nữa: “Làm phiền cô, tôi muốn ôm nó.”

“Vâng.” Thì Nhược Huyền cẩn thận đặt đứa trẻ vào lòng anh ta, nhẹ nhàng nâng đầu nó để khuỷu tay người đàn ông nâng đầu nó: “Con anh còn nhỏ, cổ vẫn rất mềm, lúc anh bế cô bé nên chú ý nâng phần cổ.”

“Cảm ơn.” Người đàn ông lễ độ cảm ơn cô.

Thì Nhược Huyền lưu luyến nhìn đứa bé, ngồi lại vị trí: “Không cần cảm ơn.”

“Người tiếp theo, Thì Nhược Huyền.” Y tá gọi to.

Trong lòng Bùi Thần Dật lo lắng, vẫn không có cách thay đổi quyết định của cô ư? Rõ ràng cô thích trẻ con như vậy, vì anh chọc giận cô, cô giận anh nên mới không cần sao? Bùi Thần Dật, may xem mình đã làm gì đi, trong lòng anh tự mắng mình.

Anh đi sau cô vào phòng khám của bác sĩ, nắm chặt tay cô, anh chỉ muốn cô, anh muốn cô mãi mãi vui vẻ, tràn đầy sinh lực.

“Cô Thì, xin hỏi tình trạng cô như thế nào?”

Thì Nhược Huyền nhớ trong đơn kê khai cô ghi chưa cưới, bác sĩ gọi cô là cô Thì, cô cảm thấy không được tự nhiên lắm.

“Trước đó..... À, anh ấy nói tôi mang thai,” cô nhìn Bùi Thần Dật, ý bảo nói anh: “Nhưng tháng này dì cả tôi vẫn tới, tháng trước cũng thế, không thừa cũng không thiếu, tôi muốn nói, ưm..... Có phải anh ấy hiểu lầm không?”

Bác sĩ gật đầu một cái: “Vậy tôi kiểm tra cho cô.”

24. Chương 24

Kiểm tra rất nhanh, bác sĩ nhìn báo cáo trong tay, khẽ mỉm cười: “Không sai, cô thật sự mang thai, sắp được chín tuần rồi, hai tháng nay cô thấy máu, có lẽ là hiện tượng sinh non, gần đây phải chú ý cố gắng vui vẻ, đừng để kích động quá, cũng có thể bồi bổ thân thể, còn phải chú ý, ba tháng đầu không thể sinh hoạt tình dục.”

“Thật sự có sao?” Thì Nhược Huyền hơi sững sờ, bởi vì đây không phải lần đầu tiên cô biết, tại sao lại có tâm trạng này, ngay cả cô cũng không thể nói.

Bác sĩ thấy cô do dự: “Cô không muốn đứa bé sao? Nếu như muốn phá, mang thai thời kỳ đầu làm phẫu thuật không nguy hiểm nhiều đến tính mạng, cô.....”

Bùi Thần Dật ngồi bên cạnh nghe không dám chen miệng, khi anh nghe đến đó thì tim lập tức thất lại, nắm chặt tay cô hơn.

Thì Nhược Huyền nhìn anh, cười với bác sĩ: “Không, không cần, tôi muốn sinh nó.”

Câu nói này khiến tim Bùi Thần Dật đang thất lại nhất thời buông lỏng, mấy ngày nay anh luôn lo lắng, đây là lần đầu tiên anh thấy vui vẻ trong những ngày này.

Ra khỏi bệnh viện, dọc đường đi anh vẫn giữ eo Thì Nhược Huyền, cẩn thận bảo vệ cô, không để người khác đến gần cô.

Đến bãi đỗ xe, hai người đứng trước xe, Bùi Thần Dật mở cửa xe cho cô, Thì D~Đ~LQĐ Nhược Huyền muốn cúi đầu vào xe thì anh kéo nhẹ tay cô, cô quay đầu nhìn anh, hành động này làm Bùi Thần Dật thiếu chút nữa run rẩy trước mặt cô, cuối cùng cô cũng nhìn anh rồi.

Trong lòng có một dòng nước nóng chảy qua, nóng đến mức làm mắt anh cũng nóng lên, anh sờ mặt cô, cúi đầu hôn lên môi cô, lưu luyến liếm môi cô, hiếm khi cô không giãy giụa, anh mới cẩn thận tiến thêm một bước, ôm cô vào lòng, đầu lưỡi dịu dàng chui vào miệng cô, lúc này anh không thể nói gì nữa, anh không lãng mạn như vậy, anh chỉ dùng hành động để biểu đạt tình cảm của mình với cô.

Lúc sau, Bùi Thần Dật mới rời khỏi môi cô, dựa vào cổ cô thở hổn hển, không kiềm chế được kích động trong lòng: “Làm anh sợ vui vậy sao?”

Thì Nhược Huyền khẽ xoay mặt, nhưng không kháng cự anh ôm: “Để anh biết cảm giác bị lừa thôi, hừ.”

Bùi Thần Dật ngửi mùi hương của cô: “Anh biết rồi, em thích thì chơi tiếp đi, chỉ cần em không bỏ anh đi.”

“Em vẫn chưa tha thứ cho anh..... anh đừng vui mừng quá sớm.”

“Được, được, em từ từ chơi, chơi đã thì tha thứ cho anh, nhé?”

“Anh cho rằng ai cũng giống anh à? Có bệnh.”

“Anh bị bệnh từ lâu rồi, bây giờ em mới biết sao? Bệnh của anh là không thể rời bỏ em.”

Coi như những ngày tiếp theo trôi qua gió êm sóng lặng, mặc dù không thân mật như trước nhưng so với lúc cãi nhau, bây giờ đã tốt hơn nhiều, ít nhất Bùi Thần Dật cho rằng như vậy.

Cho nên nếu anh có việc gấp không thể không đến Thịnh thế thì anh cũng không muốn ra ngoài, nhưng anh vẫn lo lắng Thì Nhược Huyền thừa dịp anh không có ở đây sẽ bỏ đi.

Vì vậy anh lén lút ôm cả người Thì Nhược Huyền đang ngủ say và chần vào trong xe, lại đắp thêm áo cho cô để phòng cô tỉnh lại sẽ lạnh, toàn bộ quá trình không có đánh thức Thì Nhược Huyền.

Đợi đến lúc Thì Nhược Huyền tỉnh lại, họ đã tới bãi đỗ xe rồi, Bùi Thần Dật mở cửa xe chuẩn bị ôm cô lên tầng.

“Đã tỉnh rồi hả? Có lạnh không?”

Thì Nhược Huyền lắc đầu, vẫn chưa hết buồn ngủ: “Đây là đâu?”

“Thịnh Thế.”

“Anh tới là được rồi, dẫn em tới làm gì?” Giọng nói không được vui lắm giống như mắt húng đang ngủ bị anh quấy nhiễu.

“Ừ, vậy em ngủ tiếp đi.” Anh nói xong rồi bế cô lên, mang cô đến phòng làm việc, Thì Nhược Huyền cũng nghe theo lời anh ngủ tiếp.

Tỉnh lại lần nữa, Bùi Thần Dật không có ở đây, Thì Nhược Huyền suy nghĩ một lát, suy đoán có lẽ anh đi họp, vuốt lại tóc, vẫn hơi buồn ngủ đẩy cửa ra, phát hiện mình đang ở trong phòng nghỉ của anh.

Bên ngoài phòng nghỉ của anh là phòng làm việc, một cô gái bình tĩnh ngồi trên ghế salon, ngồi rất đoan chính, cô lập tức nhận ra là Thượng Quan Tĩnh.

Thượng Quan Tĩnh nghe có tiếng động nên quay đầu lại, thấy cô vẫn còn mơ màng, bình tĩnh kêu cô: “Chị Huyền.”

“Tại sao em ở đây?”

“Làm bảo vệ.”

Thượng Quan Tĩnh suy nghĩ rất khách quan, Thì Nhược Huyền đọc được ý nghĩ của cô ấy rất nhanh, ý là trước khi đi Bùi Thần Dật bảo cô ấy đến trông chừng cô.

“Anh ấy sợ chị chạy mất?” Giống như đọc thoại, Thì Nhược Huyền cười: “Gần đây công ty lại xảy ra chuyện lớn sao?”

Không có chuyện gì, tại sao anh lại phải đi họp? Nếu không phải lúc đó anh muốn theo đuổi cô, có lẽ anh không thể xuất hiện ở Thịnh Thế mỗi ngày, mỗi cuộc họp đều tham gia chứ?

“Vâng.” Thượng Quan Tĩnh thấy trong mắt cô thoáng qua nghi ngờ giống như nói chắc chắn cô ấy biết.

Xem ra chuyện này rất lớn, Thì Nhược Huyền nhẹ nhàng hỏi: “Có thể nói cho chị biết không?”

Cô chưa quên, đây chính là chuyện mà người đàn ông hận không thể lúc nào cũng ở cạnh cô ban tặng, bây giờ cô là nghi phạm lớn nhất trong vụ tài liệu cơ mật bí tiết lộ này, nếu chuyện không thể không nói cho cô nghe, cô cũng không ép.

Thượng Quan Tĩnh suy nghĩ một lát, cô ấy quyết định nói chuyện quan trọng nhất trước: “Bùi Thần Dật yêu cầu toàn bộ nhân viên ở phòng kỹ thuật xin lỗi chị.”

“Tại sao?” Thì Nhược Huyền vô cùng kinh ngạc.

Anh muốn người khác xin lỗi cô không phải chuyện lạ, nhưng tại sao anh không nói rõ mọi chuyện trước, mọi người còn tưởng cô tiết lộ tài liệu cơ mật của công ty nhưng muốn người khác xin lỗi, không phải anh điên rồi chứ?

Thượng Quan Tĩnh bình tĩnh, nói tiếp: “Tào Thụy đã dùng bản tài liệu đó, chơi anh ta xong rồi, hôm trước trên internet có đăng tải một video, lượt người xem rất cao, nội dung là quá trình Tào Thụy ăn cắp tài liệu trong phòng làm việc.”

Nếu như để Vu Lâm nói, nhất định cô ấy sẽ miêu tả gấp 3 lần so với sự thật cho Thì Nhược Huyền nghe, nhưng Thượng Quan Tĩnh nói thì luôn luôn đúng sự thật.

Kế hoạch của Bùi Thần Dật đã thành công, Tào Thụy đã trúng kế, Tào Thụy vốn không phải người dễ khinh thường, lúc anh ta định kiểm nghiệm bản tài liệu anh ta cầm thì Tiết Duệ Uyên công bố thời gian thử nghiệm trò chơi mới của Thịnh Thế, đúng lúc đó Thì Nhược Huyền và Bùi Thần Dật cãi nhau nên đó là lúc căng thẳng nhất.

Bùi Thần Dật tức giận không thể phát tiết nên dồn hết tinh lực vào game online, vắt hết óc nghĩ ra cửa ải cho người chơi, vì vậy trò chơi này mới có nhiều quy tắc biến thái như thế, ví dụ như nhiệm vụ vợ chồng gì đó, sau khi nam nữ kết hôn, người chồng mà không lên chơi hai tuần thì khi anh ta chơi, hệ thống sẽ thông báo mấy dòng chữ “Tình yêu đau khổ sánh ngang với Vũ Đại Lang, mũ xanh mơn mồn đội trên đầu, quân vương đi xa không biết ngày về, chớ trách thiếu nữ xinh đẹp vượt tường” làm cho quan hệ trong game sụp đổ, tình huống biến thái như vậy có rất nhiều.

Vì vậy Thịnh Thế mới tuyên bố game online này được mệnh danh là biến thái trong biến thái, mắng rất nhiều người, người chú ý càng nhiều làm người chơi cũng nhiều hơn, nghe nói trong thời gian thử nghiệm đó, dường như cả sever bị quá tải, người của bộ phận không thể làm gì hơn ngoài việc làm thêm giờ, cố hết sức mở rộng lượng chữ của sever.

Ông chủ Tào Thụy giận tái mặt, gây áp lực với Tào Thụy, muốn anh đưa toàn bộ thông tin trong tài liệu vào trò chơi sắp công khai của họ, kết quả công ty đó phá sản.

Bùi Thần Dật còn thấy như vậy không đủ, vì nó, anh làm người mình yêu nhất bị tổn thương, công ty đó phá sản cũng không làm anh nguôi giận, vì vậy anh lấy trộm IP máy tính của Tào Thụy, lợi dụng IP của Tào Thụy để đăng lên mạng video Tào Thụy ăn cắp tài liệu cơ mật của Thịnh Thế, đăng trên tất cả các diễn đàn.

Tào Thụy tức giận như không dám nói gì, không thể giải thích ọi người biết anh ta không hề đăng video, chắc chắn còn thảm hại hơn, anh ta bối rối cầu cứu nhà họ Tiết, cũng coi như ông nội Tiết hết lòng quan tâm giúp đỡ mà đưa anh ta đến Amsterdam (thủ đô Hà Lan).

Sau khi mọi việc sáng tỏ cũng là lúc người của bộ phận kỹ thuật chuộc lỗi rồi.

Bùi Thần Dật không nói nhiều, muốn từng người tổng bộ phận kỹ thuật xin lỗi Thì Nhược Huyền, có mấy người thà chết không chịu, chương trình bảo bối trong máy tính của những kỹ sư đó mất sạch, dường như mấy kỹ sư coi chương trình như bảo bối đó còn muốn ôm chân Thì Nhược Huyền, khóc xin cô tha thứ cho họ.

Phòng làm việc của kỹ sư lập trình nghênh đón toàn bộ người của bộ phận kỹ thuật ăn mừng.

Về nhà đúng lúc giờ cao điểm, mà lần này kẹt xe, Bùi Thần Dật và Thì Nhược Huyền rất vui vẻ.

“Tại sao lại có đoạn video đó? Camera không thể quay được bàn làm việc em mà.” Tâm trạng Thì Nhược Huyền hơi hưng phấn, việc vừa rồi thỏa mãn hỷ vinh nho nhỏ của cô, vì mình đã được minh oan nên cô rất vui, thấy những người hiểu lầm xin lỗi cô, cô cũng cảm thấy rất vui, cô rất cảm động vì người đàn ông này lạnh lẽo đứng sau lưng cô làm nhiều chuyện như vậy, lại không bao giờ nói ra.

“Lúc anh để tài liệu trên bàn em, thuận tiện gắn thêm một cái camera mini.” Bùi Thần Dật nhìn phía trước, nói qua loa.

“Anh không sợ trước khi anh ta lấy tài liệu sẽ kiểm tra bàn sao?”

Bùi Thần Dật bất đắc dĩ nghiêng đầu nhìn cô, nhất thời Thì Nhược Huyền cảm thấy ngượng ngùng.

Làm sao có thể kiểm tra? Trộm tài liệu cơ mật cũng làm cho Tào Thụy lo sợ rồi, còn phải binhht ãnh kiểm tra tình hình xung quanh, nếu như anh ta bình tĩnh như vậy thì cũng không bị lừa thảm như thế, hơn nữa khi đó cả công ty biết Bùi Thần Dật và Thì Nhược Huyền yêu nhau, ai lại biến thái nghĩ rằng anh sẽ lắp đặt một camera mini ở bàn bạn gái mình.

Vì cô mang thai sao? Cô cảm thấy mình trở nên ngu dốt.

“Anh đã chuẩn bị kĩ rồi phải không? Tại sao lúc đầu anh không nói?”

Bùi Thần Dật than thở, không biết làm sao: “ Anh không định lừa em, sau khi mọi chuyện kết thúc anh sẽ để em trút giận. Lời như vậy em muốn anh nói thế nào? Ngay cả anh cũng không dám tin tưởng, sao anh dám vọng tưởng em sẽ tin?” Thì Nhược Huyền không biết nói gì, nhưng rõ ràng anh chính là người đã làm cô bị oan, tại sao cô có thể tha thứ cho anh?

“Vậy anh nói đi, tại sao anh lại tốt với em như vậy?”

Bùi Thần Dật nghiêng đầu nhìn cô lần nữa, anh nhìn cô, mắt như nói tại sao em không hiểu cảm xúc của anh.

Thì Nhược Huyền tiếp tục giả vờ: “Tại sao? Em không biết chứ sao.”

25. Chương 25

Bùi Thần Dật nhìn mắt cô đầy sự gian xảo, nhìn cô cố ý không hiểu, đột nhiên anh nhớ tới một đoạn văn, cụ thể như thế nào anh cũng không nhớ, nói chung là con gái đều thích nghe lời ngon tiếng ngọt, con gái xinh đẹp động lòng người đến đâu cũng muốn nghe người yêu ca ngợi, con gái độc lập cũng muốn chính tại mình nghe người yêu nói lời ngon tiếng ngọt.

Anh chưa bao giờ suy nghĩ về ý muốn của phụ nữ, hai lần yêu trước đều là họ dây dưa với anh, căn bản anh không cần tốn nhiều sức, không cần lời ngon tiếng ngọt, anh không hề có khái niệm về nó, hơn nữa tốt với cô chính là tốt với cô, anh nghĩ vậy nên mới đối xử tốt với cô, muốn anh nói cho cô biết tại sao như thế nào đây.

Bùi Thần Dật vẫn tập trung lái xe, không nói gì thêm.

Thì Nhược Huyền mỉm cười, bắt chước bộ dáng bình tĩnh của anh, mắt liếc anh rồi từ từ nói: “Ở trước mắt em ngay lập tức biến thành người tốt, cam tâm tình nguyện nghe em sai bảo, hết đánh rồi mắng anh..... chẳng những anh không giận mà còn tiếp tục đối xử tốt với em, có thể nói là rất vui vẻ, anh nói xem, vì sao chứ?”

Thì Nhược Huyền cố ý hỏi dồn anh, biết anh không nói ra những lời âu yếm nên cố ý bắt nạt anh, thật sự cô rất thích nhìn anh khó xử, giả bộ dáng vẻ không nói ra lời nhưng cố tỏ vẻ bình tĩnh, giống như lúc này vậy.

Thật sự Bùi Thần Dật không còn gì để nói, thiết lập chương trình nhiều năm như vậy, trong đầu không có tế bào nghệ thuật mà, nhưng chỉ cần trong lĩnh vực đó dần ông làm được, trong lòng sẽ rất kiêu ngạo, anh cũng không ngoại lệ, cho dù anh giỏi nhện đến đâu, trong lòng vẫn kiêu ngạo.

Anh cố ý cho cô thấy vẻ mặt lạnh lùng của anh, tiếp tục giả vờ như bình thường, nhưng lời Thì Nhược Huyền nói làm anh hoảng sợ, chân giẫm phanh xe không cẩn thận mạnh hơn, nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, , may mà tốc độ xe đã trở lại bình thường, nếu không họ tiêu rồi.

Nhưng bây giờ Thì Nhược Huyền là phụ nữ có thai, không chịu nổi một tiếng động nhỏ, đột nhiên cô nhăn mày, vẻ mặt xanh xao nhìn anh, anh cho rằng cô muốn mắng anh, không dám nhìn thẳng cô, nhưng đuôi mắt vẫn liếc nhìn sắc mặt cô khi cô không chú ý, lập tức anh bị sợ đến mức nhanh chóng dừng xe, may đúng lúc kẹt xe nên không thể di chuyển.

Anh căng thẳng hỏi: “Em sao vậy, không khỏe sao?”

Thì Nhược Huyền khốn khổ nói: “Em muốn nôn.....” Vừa dứt lời cô đã nôn.

Bùi Thần Dật ứng phó không kịp, không kịp lấy túi nilon, Thì Nhược Huyền kéo lấy áo vest của anh, nôn hết lên quần áo anh.

Bùi Thần Dật không dám động đây, da đầu run lên: “Em hận như thế vậy sao?”

Trả lời anh là tiếng nôn mửa của Thì Nhược Huyền.

Từ hôm đó, Thì Nhược Huyền bắt đầu nôn nghén rất nhiều.

Mấy ngày kế tiếp, hầu như Thì Nhược Huyền ôm bồn cầu sống qua ngày, nôn dữ dội, sắc mặt tái nhợt, cả người ốm yếu, Bùi Thần Dật đau lòng không dứt, trong lòng quyết định, chờ sau khi đứa bé sinh ra sẽ trừng phạt nó.

Thì Nhược Huyền mang thai ba tháng, cân nặng tụt xuống, gầy đến mức giống như gió cũng có thể thổi bay cô, Bùi Thần Dật gấp đến độ học hỏi kinh nghiệm của tất cả mọi người, ngay cả bà quan gia nhà Tiết Duệ Uyên cũng không bỏ qua.

Quản gia nhà họ Tiết là một người có kinh nghiệm, cha Tiết Duệ Uyên và Tiết Duệ Uyên đều do bà một tay nuôi nấng, bà dạy Bùi Thần Dật cách nấu canh gà để tắm bổ cho cơ thể Thì Nhược Huyền.

Bùi Thần Dật bị làm khó, sống hai mươi bảy năm cho tới bây giờ vẫn chưa bao giờ nấu cơm lại kiên nhẫn ở trong phòng bếp chịu đựng một lần lại một lần thất bại, nỗ lực hai ngày, dùng gần hết nguyên liệu trong phòng bếp nhà họ Tiết mới nấu được canh gà, nấu xong vội vàng mang về cho Thì Nhược Huyền.

Bùi Thần Dật vừa vào cửa đã thấy Thì Nhược Huyền đi ra từ phòng tắm, làn hơi làm cả phòng mù mịt.

Bùi Thần Dật buông gì đó trên tay, vội vàng đỡ lấy cơ thể xiêu vẹo chỉ chực đổ của cô, bế cô lên rồi đi vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt cô lên giường.

Anh ngồi bên cạnh khẽ vuốt khuôn mặt gầy yếu của cô, nếp nhăn giữa hai hàng lông mày vẫn chưa biến mất.

“Anh đi lấy canh gà, uống một chút nhé?” Giọng nói đầy sự đau lòng, anh không thể chịu thay cô, chỉ có thể dỗ cô như vậy.

“Không uống.” Thì Nhược Huyền nhắm mắt trả lời, ăn rồi lại nôn hết ra, mệt chết đi được, thật sự cô không muốn ăn.

Bùi Thần Dật than nhẹ: “Em gầy quá, khổ cực như vậy, hay là chúng ta đừng sinh?”

Thì Nhược Huyền mở mắt: “Nè, anh điên à?”

Bây giờ mới nói như vậy, không phải trước kia không muốn em bỏ con sao? Những lời này Thì Nhược Huyền không nói ra, vì cô thấy sự lo lắng của Bùi Thần Dật qua mắt anh.

Trước kia bọn họ cãi nhau, mỗi ngày cô đều bắt nạt anh, hôm nay vứt rèm cửa, mai lại sắp xếp quần áo, hết sáng rồi tối nói với anh rằng cô muốn đi, coi như trong lòng anh không muốn cô đi nhưng vẫn có thể giấu kín cảm xúc của mình, ít nhất không có rõ ràng như vậy.

Bây giờ anh không hề giấu đi sự lo lắng của anh, trong lòng cô cảm thấy vừa vui vẻ vừa đau xót, ai bao lúc trước anh lừa cô, cô nhìn bộ dạng bó tay của anh, rốt cuộc trong lòng cũng thấy thoải mái, nhưng nhìn anh lo lắng như vậy, cô vẫn khó chịu.

“Mang canh lại đây.”

“Ừ.” Cô chủ động yêu cầu uống, Bùi Thần Dật cầu cũng không được.

Anh nhanh chóng đổ canh gà trong bình giữ nhiệt ra, bưng bát đưa cho cô: “Ấm ấm, không nóng lắm.”

Thì Nhược Huyền nhận lấy canh, tò mò hỏi anh: “Anh mua ở đâu vậy? Rất thơm.”

“Anh nấu.” Giọng nói anh vẫn bình thản như thường, nhìn canh trong bát được cô uống sạch nên vui vẻ.

Thì Nhược Huyền đưa bát cho anh, kinh ngạc nói: “Oa, anh đổi tính rồi, tại sao đột nhiên tốt với em như vậy?”

Bùi Thần Dật nhận lấy bát tiện tay đặt xuống bàn, vẻ mặt bình tĩnh, không thể hiện cảm xúc gì.

Nhưng kỳ thật trong lòng anh hơi khổ sở, anh biết mặc dù bây giờ cô vừa cười vừa nói với anh, nhưng không hoàn toàn tin tưởng anh như trước kia, trong lòng cô vẫn ngượng nghịu, cho dù cô tha thứ cho anh, cô vẫn nhớ việc đó.

Anh không nói gì, vẻ mặt bình tĩnh, muốn cô nằm xuống ngủ tiếp, đắp chăn cho cô.

Thì Nhược Huyền nhìn vẻ mặt bình tĩnh của anh, biết trong lòng anh không dễ chịu.

Bùi Thần Dật cúi người chưa đứng thẳng lên, Thì Nhược Huyền vuốt mạnh mặt anh: “Ai, cả ngày lẫn đêm anh nghĩ nhiều như vậy có mệt không hả? Thật là, em không trách anh nữa rồi, tại sao anh ngốc như vậy chứ?”

Bùi Thần Dật cũng không ngại mỗ, vẫn duy trì tư thế đó, để cho cô vuốt thôi.

Anh nằm lên giường cùng cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, vỗ về cô: “Anh biết em nói không trách anh, nhưng trong lòng vẫn tức giận, lời anh nói không hay, cũng chưa từng dỗ phụ nữ, nên không thể những lời phụ nữ thích nghe.”

Thì Nhược Huyền không chen miệng, yên lặng nhắm mắt nghe anh nói: “Anh nhớ lúc đó, em rất giận nói với anh, ngay cả đường lui anh cũng không cho em, nếu anh không thích em, em phải làm sao.....”

Bùi Thần Dật giống như biến những lời cần nói trong lòng thành chuyện kể trước khi ngủ, dỗ cô ngủ: “Khi đó anh không thể trả lời, thật ra không thể, khi đó anh chưa nói với em, trong đêm mưa hôm đó, lần đầu tiên anh gặp em, anh đã nhớ kỹ khuôn mặt em rồi, trên thế giới nhiều phụ nữ như vậy, anh chỉ nhớ mặt em. Em là duyên phận đã được định sẵn của anh, nhất định anh sẽ thích em, nếu anh biết có một ngày anh thích em như vậy, yêu em như vậy, khi đó anh sẽ không buông tay, mặc kệ em đánh anh, đập anh..... Cho nên lấy anh được không? Em là người quan trọng nhất đối với anh, anh sẽ đối xử tốt với em.”

Người có thể cầu hôn bình tĩnh như vậy, có thể coi trên đời này rất ít, đây là lần thứ hai anh cầu hôn cô, nhưng lần thứ hai rồi, người đàn ông này vẫn giống như cục gỗ, không có nhần kim cương, không có hoa tươi, không quỳ gối xuống, ngay cả giọng nói cũng bình tĩnh như vậy, anh cứ như vậy tự nhiên nói ra, giống như bọn họ ở cùng nhau chính là chuyện vô cùng tự nhiên, giống như anh nói, bọn họ đã được định sẵn.

Khó có được lần Thì Nhược Huyền không tức giận với anh, có lẽ mưu kế của anh đã thành công, dùng vẻ mặt lo lắng để Thì Nhược Huyền mềm lòng, Thì Nhược Huyền cũng không tức giận, thậm chí không có chế giễu anh, mắng anh là cục gỗ.

Cô không ghét lời cầu hôn của anh quá mức bình thường, thật ra bây giờ cô thoải mái rồi, cô đã nghe được lời nói chân thành trong lòng anh, cảm thụ tâm trạng yên bình khi ở trong lòng anh, cô biết mình sẽ không cảm thấy cô độc vô dụng nữa, từ giờ trở đi, cô biết nh sẽ vui buồn cùng cô, vinh nhục cùng cô, thật ra cô không muốn nhiều, chỉ mong có thể sống với người như vậy cả đời, đó là mong muốn cả đời của cô.

“Được.” Cô gật đầu, vừa nói xong đã ngủ thiếp đi.

Cô bỏ qua ràng buộc trong lòng, không quan tâm hơn thua, từ trước tới nay một người đàn ông luôn bình tĩnh lần đầu tiên trong đời đổ hóc mắt.

Anh ôm nhẹ cô, tay đặt lên bụng cô, chờ cô tỉnh lại lần nữa, cô đã trở thành vợ anh rồi.

26. Chương 26

Lúc Thì Nhược Huyền mang thai sáu tháng, bụng to nhanh như quả bóng được thổi hơi.

Đến tám tháng thì bụng lớn như quả bóng căng tròn nhưng tay chân vẫn gầy nhỏ, khiến người khác thấy kinh hãi, sợ cô không chịu được bụng quá nặng mà ngã xuống đất.

Trước kia Bùi Thần Dật lo lắng cô quá gầy, bây giờ còn sợ đến lúc sinh cô không thể sinh, mỗi ngày đều lôi kéo cô đi dạo, thuận tiện đi tới siêu thị mua thức ăn.

Nếu như bình thường, Thì Nhược Huyền sẽ nguyện ý đi theo anh, nhưng hôm nay thái độ khác thường nói hơi mệt, muốn Bùi Thần Dật mua xong thức ăn rồi về, cô cũng không ra ngoài.

Bùi Thần Dật nhớ tới qua cô bị chuột rút, nửa đêm tỉnh lại không thể ngủ tiếp, có lẽ thật sự cô mệt rồi, để cô nằm xuống, anh ra ngoài mua thức ăn.

Tốc độ tự mình làm sẽ nhanh hơn nhiều lúc Thì Nhược Huyền đi cùng, không bao lâu anh đã về.

Khi anh đóng cửa, Thì Nhược Huyền ngồi trên ghế salon nhìn anh, cười đến mức mặt hiện lên sự giả hoạt, trong lòng anh thấy sợ hãi, cô bắt nạt anh đã trở thành thói quen, mỗi ngày không bắt nạt anh thì không an lòng.

Hôm qua muốn anh ở phòng khách hát tình ca cho cô nghe, haizz, bụng cô đã lớn như vậy, còn muốn anh tỏ tình với cô, mặc dù hơi lúng túng như anh luôn luôn nhân nhượng với cô, vì vậy tới qua nhà họ nhận được điện thoại của bảo vệ, họ gia đình khác tổ cáo họ nói to quá, có lẽ hôm nay sẽ bị gọi tiếp.

“Không phải em nói mệt à?”

Thì Nhược Huyền ngoắc tay ý bảo anh tới đây, vô cùng nhiệt tình vỗ vỗ chỗ cạnh mình bảo anh ngồi xuống: “Vốn thấy mệt, nhưng em lại tìm được một thứ làm em hưng phấn, sau đó em không ngủ được, anh muốn biết là gì không?”

Cô cười hì hì nhìn anh, sự giao hoạt trong mắt loé lên làm anh hoảng, anh hỏi theo bản năng: “Là gì vậy?”

Thì Nhược Huyền cười như mèo trộm được cá, lấy được hai cái quần, áo màu trắng và một cái quần màu đỏ: “Cái này, lần đầu tiên em gặp thì anh mặc bộ quần áo này.”

Quần áo Abbo, quần biển trắng tinh, quần lót hình viên đạn màu đỏ..... Đột nhiên trong đầu Bùi Thần Dật hiện lên hai chữ nguy hiểm, còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy cô nói: “Em muốn thấy anh mặc như vậy lần nữa, đột nhiên em muốn thấy anh mặc bộ quần áo lúc đầu gặp em, được không?”

“Được.” Đầu còn chưa kịp suy nghĩ, miệng đã nói ra.

Thì Nhược Huyền mở to đôi mắt xinh đẹp, khẽ đứng đưa tay anh: “Ông xã, em muốn xem anh lau nhà, không phải anh nói anh biết lau nhà sao? Người ta nói người đàn ông nhìn đẹp nhất là lúc chăm chỉ làm việc, ông xã, anh mặc bộ quần áo này rồi lau nhà cho em xem nhé?”

Bùi Thần Dật cắn môi, nhìn ánh mắt Thì Nhược Huyền đầy mong đợi, anh nhắm mắt bất đắc dĩ hưởng ứng: “Được.”

Thì Nhược Huyền cười khi gian kế của cô đã thực hiện được.

Bùi Thần Dật lau nhà như bình thường mình làm, nhấp ướm giẻ rồi quỳ hai gối xuống đất, dùng sức lau sàn nhà đá cẩm thạch, sau lưng còn không ngừng truyền đến giọng nói mềm mại, nhẹ nhàng: “Ông xã, anh thật hấp dẫn đó.”

Bùi Thần Dật rất muốn ngăn giọng cô lại, cô thật giỏi, càng ngày càng biết cách bắt nạt anh, đợi đến khi cô sinh con xong, xem anh trừng trị cô thế nào.

“Ông xã, không phải anh nói muốn cho em xem bộ dáng lần đầu tiên gặp anh sao? Khi đó rõ ràng cả người anh ướt

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-vo-o-rieng>